

வரல்மின்கள்

(பரிசு பெற்ற சீறுகதைகள்)

எம். எஸ். அமானுல்லா

செயலாளர்
இலங்கை இலக்கியப் பேரவை

வரல் ரீத்து

(பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்)

எம். எஸ். அமானுல்லா

வெளியீடு

வினாக்கல்

திருநூல்
கலைப்பு மின்கலை கலைஞர்

நூல் வரப் பட்டியல்

நாலன் பெயர்

: - "வரால் மீன்கள்"

இலக்கிய வகை

: - சிறுகதைகள்

ஆசிரியர்

: - எம்.எஸ்.அமானுல்லா

முகவரி

: - அரபுக் கல்லூரி வீதி.

முதார் - 05

026 2238011

பதிப்புரிமை

: - ஆசிரியருக்கு

முதற்பதிப்பு

: - 2007.08.01

பக்கங்கள்

: - 152

பிரதிகள்

: - 1000

வெளியீடு

: - இணைவு வெளியீட்டகம்

விலை

: - ரூ. 200.00

ISBN

: - 978-955-1098-09-4

அச்சுப்பதிவு

: - ரெயின்போ மினிலாப் (பி.ரி.இ.) லிமிடெட்.

43, திருநூண் சம்பந்தர் வீதி,

திருகோணமலை.

026 2227498

முதூர் பிரதேச செயலாளர்
அல்லை எம்.சி.எம். சர்ப் B.A, S.L.A.S. அவர்களின்
ஆசிச்செய்தி

எம்.எஸ்.அமானுல்லா அவர்கள் என்னை வளர்த்த ஆசான்களுள் ஒருவர். நான் முதூர் மத்திய கல்லூரியில் க.பொ.த (உ/த) வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருந்த போது “சுரபி” எனும் பெயரில் ஒரு கையெழுத்துச் சுஞ்சிகை மாதாந்தம் வெளியிடப்பட்டது. அதன் கிதழாசிரியராக நான் இருந்தேன். அதன் பொறுப்பாசிரியராக எம்.எஸ். அமானுல்லா ஆசிரியர் இருந்து எங்களுக்கு வழிகாட்டினார்.

எம்.எஸ்.அமானுல்லா (இயல்வு பெற்ற அதிபர்) ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியரானாலும் தமிழ் மொழியில் மிகவும் ஆற்றலுடையவர். சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர். மறைந்த தலைவர் மர்ஹூம் ஏ.எஸ்.அப்துல் மஜீது அவர்கள் தமிழ்ப்பணி செய்த போது அவரோடு இணைந்து செயற்பட்டவர்களுள் இவரும் ஒருவர்.

நான் அவரைக் காணும் போதெல்லாம் அவரின் கையில் ஒரு புத்தகம் அல்லது பத்திரிகை இருந்து கொண்டே இருக்கும். சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால் அவர் ஒரு வாசிப்புப்பிரியர். அது மட்டுமல்ல. இவர் ஓர் எழுத்தாளர். இவர் பல சிறு கதைகளை எழுதி அகில இலங்கை ரீதியிலும், சர்வதேச ரீதியிலும் பல பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார். இது நம்மில் பலருக்குத் தெரியாது. தான் எழுதிய சிறு கதைகளையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு புத்தகமாக வெளியிட வேண்டுமென்ற ஆசை இவரிடத்தில் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இருந்த போதிலும் அது இப்போதே கைக்கூடியிருக்கிறது. அவரால் வெளியிடப்படும் ‘வரால் மீன்கள்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலுக்கு ஆசிச் செய்தி வழங்குவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அவரின் இலக்கியப்பணி தொடர வேண்டுமென எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

‘ இல்லாம் நம் வழி , இனபத் தமிழ் எம் மொழி ’

- எம்.சி.எம்.சர்ப்

ஜாயா வீதி.

முதூர் - 04

2007-01-07

தாய்த் தமிழ் நூல்
10.10.2008

முதூர் பிரதேச சபைத் தலைவர்
அல்-ஹாஜ் கே.எம்.தெளபீக் அவர்களின்
ஆச்ச்செய்தி

முதூர் மண் பெற்றெடுத்த நாடறிந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் எம்.எஸ்.அமானுல்லா அவர்களின் பரிசு பெற்ற 08 ஆக்கங்களை தொகுத்து வெளிவரும் “வரால் மீன்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் முதூர் மண்ணின் முதல் மனிதன் என்ற வகையில் மிக்க மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் அடைகின்றேன்.

இவர் நல்ல ஆக்க இலக்கியக்காரர். தொடர்ந்தேர்ச்சியாக வாசிப்பவர். எப்போதும் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை கையில் வைத்திருப்பார். அவரது புத்தகப்பரிச்சயம் சிறுபராயம் தொட்டே இருந்து வருகிறது. கருத்துக்களை கூறும்போது மிகச்சரியான சொற்களையே பாவிப்பார். இதனால் இவரது கருத்துக்களுக்கு எப்போதும் மதிப்பு இருந்து வருவது வழக்கமாகும்.

நல்ல மேடைப்பேச்சாளர். சபையோர் மனமறிந்து - குறிப்பறிந்து பேசுவதில் வல்லவர். ஆனால் மேடைகளில் தோன்றுவது குறைவாகும். சமீபகாலமாக எழுத்தையும் வாசிப்பையும் மிகக்கூடுதலாக நேசித்துவருகிறார்.

சிறுகதைப்போட்டிகளில் பரிசுபெறும் செய்திகள் அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் வந்து கொண்டிருக்கும். ஆனால் சிறுகதைகளை வாசிக்க கிடைக்காது. ஏனெனில் இவரது சிறுகதைகள் பத்திரிகைகளில் பிரசரிக்கப்படுவது குறைவாகும். இந்தக்குறையை ஓரளவுக்கேளும் நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் இந்த சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிடப்படுகிறது. இவரது ஏனைய ஆக்கங்களும் எதிர்காலத்தில் தொகுத்து வெளியிடப்படுமானால் ஆக்க இலக்கிய துறைக்கு அது பெரும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என நம்பலாம்.

ஆக்க இலக்கிய துறையில் மேலும் இவர் ஈடுபட்டு நல்ல - பயனுள்ள படைப்புகளை தரவேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

திடீர் தெளபீக்

பிரதேச சபை, முதூர்
2007.07.01

லைங்கை மோப்பார் போக்குவரத்துக் தினைக்களைப் பூர்த் தீர்மையாளர்
அல்-ஹாஜ் எம்.ஏ.எம்.நியாஸ் B.A.SLAS அவர்களின்

வாழ்த்துரை

கதை கூறுகின்ற வழக்கம் மனித சமூகத்திற்குப் புதியதல்ல. ஆனால் மரபு ரீதியாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்ற கதைகளுக்கு அப்பால் வேறுபட்ட சில பண்பாடுகளுடன் சொல்லப்பட்ட கதைகள் இத்தொகுதியினை அலங்கரிக்கின்றன.

போட்டிக்காக எழுதிப் பரிசு பெற்ற வரால் மீன்கள் முதல் கருவேலங்காடுகள் தாண்டி வரையுள்ள 08 சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கதைகளில் வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணேணாட்டமும், யதார்த்த நோக்கும், மனித நேயமும், நம் பிக்கை மனோபாவமும் இழையோடுக் காணப்படுகின்றன. ஜனாப். எம்.எஸ்.அமானுல்லாவின் சிறுகதைத் தொகுதியின் மகுடக்கதையான 'வரால் மீன்கள்' மிகுந்த கவனிப்பையும் வரவேற்பையும் பெற்றுள்ளது.

கதாசிரியர் கதை கூறும் லாவகம், உவமைகள் என்பன புதுமையாகவும் அழகாகவும், நயமாகவும் இருக்கின்றன. கதாசிரியர் பத்திரிகைகளில் பெரிதாகக் கதைகள் எழுதிப் பிரசித்தம் பெறாவிட்டாலும், உள்ளாட்டிலும், வெளி நாட்டிலும் நடை பெற்ற பல சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசுகள் வென்றவர்.

விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்து அதிபராக உயர்ந்தவர் ஜனாப். எம்.எஸ்.அமானுல்லா. இவர் ஒரு நல்லாசான் மட்டுமல்ல நயமான பேச்சாளரும் கூட.

எழுத்து ஊழியத்தினைத் தவமாகவும், யோகமாகவும் கொள்ளா விட்டாலும் அவருடைய எழுத்துக்களின் வீரியத்தினை அவரது கதைகளில் காணலாம். இச்சிறுகதைத் தொகுதியின் மூலம் கதாசிரியர் தான் பிறந்த மண்ணுக்கு நிறை கொரவும் தேடித்தந்துள்ளார். இச்சிறுகதைத் தொகுதியினை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வரவேற்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைகிறேன்.

'வரால் மீன்கள்' கிழக்கிலாங்கை சிறுகதை வல்லபத்தில் மற்றுமொரு மைல்கல்லாகும்.

எம்.ஏ.எம்.நியாஸ்

இக்பால் வீதி, முதூர்

2007.07.01

நான் முகம்

காலம் தாழ்த்தித் தானும் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிடுவது மிகுந்த மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. இது ஒரு பெருமைப்படத்தக்கதான் மகிழ்ச்சியும் ஆகிறது. என்னைப் போலவே எனது நண்பர்களும் மாணாக்கர்களும் எனது பெருமதிப்புக்குரிய தெளிவுத்தை ஜோசப் மற்றும் திக்குவல்லை கமால், ஏ.எஸ் உபத்துல்லா, ஏ.கே.குண்நாதன் ஆகியோரும் இந்த தொகுதி கண்டு மகிழ்ச்சி உறுவார்கள், என்பதும் தனியொரு மகிழ்ச்சியாகும்.

எனது பதினெட்டாவது வயதில் பத்தாம் வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருந்த போது முதலாவது சிறுகதை 'இருதுளிக்கண்ணீர்' யாழ்ப்பாணம் - இனுவிலில் இருந்து வெளியான 'உதயகூரியன்' பத்திரிகையில் பிரசுரம் ஆனது. ஆனாலும் எனது முதலாவது சிறு கதைத் தொகுதி வெளியிடும் சந்தர்ப்பம் அறுபத்தி இரண்டாவது வயதிலேயே சித்தித்து இருக்கிறது.

இடைக்காலத்தில் சிறுகதைத்தொகுதி ஒன்றை வெளியிட நான் சித்தம் கொள்ளாமலும் இல்லை. ஆனாலும் எனது பொருளாதார நிலை எவ்வித முகத்தாட்சணையும் இன்றி மறுப்பு தெரிவித்து விட்டது. கல்விச் சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்பே எனது மாணாக்கரின் முயற்சி காரணமாக இந்த தொகுதி இப்பொழுது வெளியாகிறது.

குறைவான எண்ணிக்கையிலேயே நான் இதுவரை சிறுகதைகளை எழுதினேன். இனிமேலும் பெரியளவில் எழுதுவேன் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. சிறுகதையின் பிதாமகர்களுள் ஒருவரான மெளனி கூட மொத்தமாக இருபத்திநான்கு சிறுகதைகளைத்தான் இது வரை எழுதி இருக்கிறார். எனது ஆக்கங்களில் இரண்டு சிறுகதைகள் தவிர ஏனையவை பிராந்திய, தேசிய சர்வதேச மட்டங்களில் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டன. 2004ல் எனது ஆக்கமான 'கருவேலங்காடுகள் தாண்டி' என்னும் சிறுகதை 'இரசிகமணி கனகசெந்தி நாதன் கதாவிருது' பெற்றுக் கொண்டது. எனது இலக்கிய வாழ்வில் பெருமகிழ்ச்சி அளித்த விருதாக அதனை நான் இன்னமும் போற்றிவருகிறேன். அது எனக்கும் எனது பிராந்தியத்திற்கும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும் இகைகியச் சான்றாக இருக்கிறது.

எனது மாணாக்கர்களும் இலக்கிய நண்பர்களும் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றையாவது வெளியிட்டு ஆவணப்படுத்தல் நலம் என எடுத்த விடாழியற்சி காரணமாகவே 'வரால் மீன்கள்' என்னும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகிறது. மிகுதியாக உள்ள சிறுகதைகளை எதிர்காலத்தில் எனது நண்பர்களோ, இலக்கிய ஈடுபாடுகள் கொண்ட அமைப்புக்களோ வெளியிடக் கூடும்.

எனது சிறுகதைகள் மூன்று தினகரனில் வெளிவந்தன. ஏனைய பத்திரிகை களுக்கு நான் பிரசரிப்பதற்காக அனுப்பியதில்லை. பரிசுப் போட்டி களுக்காக அனுப்புவது தோடு சரி. மற்றப்படி எனது கோவைகளில் அவை தோங்கி விடும். ஆயினும் பரிசுப் போட்டிகளுக்காக என்று நான் சிறுகதைகளை எழுதுவதும் இல்லை. இலக்கிய நமைச்சல் தோன்றும் போதெல்லாம் சிறுகதைகளை எழுதி கோவையில் இட்டு விடுவேன். எப்போதாவது சிறுகதைப் போட்டிகள் அறிவிக்கப்படும் போது அவற்றை அனுப்பி வைப்பேன். அவ்வளவு தான்.

2006 ஆகஸ்ட் கலவராங்கள் முதூரில் உச்சங்கொண்ட போது எனது ஆக்கங்கள் சில சிதைந்து போயின. சில காணாமல் போயின. தொகுதியில் வெளியிட அவற்றைச் சேகரித்த போது முக்கியமான சில சிறுகதைகள் விடுபட்டுப் போயிருப் பதை அறிய முடிந்தது. அவற்றை எனது நினைவில் இருந்து மீளவும் எழுதி இந்தத் தொகுதியில் சேர்த்துள்ளேன்.

எனது சிறுகதைகளில் சில சற்றே நீளமானவை. ஆனாலும் அவை சிறுகதைகளுக்குரிய 'கட்டுமானத்திற்குள்ளேயே' அடங்கி இருப்பதை நீங்கள் அவதானிக்கலாம். ஜயகாந்தனின் 'தர்க்கத்திற்கு அப்பால்' விகடனில் இரண்டு பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. அதே விகடனில் அவர் எழுதிய 'உன்னைப் போல ஓருவன்' சுமார் நாற்பது பக்கங்களுக்கு நீண்டது வ.அ.இராசரத்தினத்தின் 'உண்ணே' சிறுகதை மூன்று பக்கங்களில் நிறைவு கண்டது. ஆனால் அவரது 'ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது' நாற்பது பக்கங்களுக்கு மேல் நீண்டது. புதுமைப்பித்தனின் 'பொன்னகரம்' மூன்று பக்கங்களில் முடிவடைந்தது. ஆனால் அவரது 'துன்பக்கேணி' முப்பது பக்கங்களுக்கு நீண்டது. சுந்தர ராமசாமி சரஸ்வதியில் எழுதிய 'அகம்' முப்பத்திரண்டு பக்கங்களில் வெளிவந்தது. எனவே சிறுகதைகளின் இலக்கிய ஆரோக்கியத்தையும் அந்தஸ்தையும் பக்கங்களின் எண்ணிக்கையை வைத்துத் தீர்மானித்து விட முடியாது எனது கருத்து.

எனது நண்பர் ஒருவர் இருக்கிறார். எனது ஆக்கங்களை கையெழுத்துப் பிரதியிலேயே வாசித்து அபிப்பிராயம் கூறுவார். ஒரு நாள் பேச்சு வாக்கில் 'சமூக விழிப்புணர்வு கதைகளையும் எழுதலாமே' என்றார். அவர் எதனை எதிர்பார்த்து அந்த கருத்தை கூறினார் என்பதை உடனடியாக என்னால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. நான் அவருடன் அது பற்றி விவாதிக்க வில்லை. ஆனாலும் பல நாட்கள் அவரது கருத்து பற்றி சிந்தித்தேன்.

சமூகப் பிரச்சினைகளை பிரச்சார நோக்கில் பதியச்சொல்லுகிறாரோ எனவும் நான் சிந்தித்தேன். ஓர் எழுத்தாளரின் கடமை அதுவாக இருக்கமுடியுமா? - எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை. 1960 களில் 'முற்போக்கு இலக்கியம்' முன்வைக்கப்பட்டது. பெருமளவு எழுத்தாளர்கள் அதன் போக்கிலேயே சிறுகதைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். திரு.எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் 'நற்போக்கு இலக்கியம்' என ஒரு கருத்தியலை முன்வைத்தார். ஜயகாந்தன் தனது ஆக்கங்களில் 'சமூக ஆன்மீகப்பார்வை' இருப்பதாக கருத்துக்கள் கூறினார்.

இவர்களது கருத்துக்களை நான் மறுதளிக்கவில்லை. ஆனாலும் நான் எங்கே நிற்கிறேன்? மீளவும் எனது கதைகளை வாசித்துப்பார்த்தேன். எனது மண்ணையும் மாந்தரையும் பிரத்தியட்சமாக பிரதிபலித்திருப்பதாகவே எனக்கு பட்டது. 'வரால் மீன்கள்' 1997ல் எழுதப்பட்டது. இது இன்றைக்கும் வாசகர்களை திருப்திப்படுத்தும். இன்னமும் 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு வாசகனிடம் நல்ல கதை என ஒரு மனப்பதிவை ஏற்படுத்துமானால் நான் வரால் மீனை 'நல்ல இலக்கியம்' என்பேன். கிழக்கு மண்ணைன் வனப்பையும் வளத்தையும் மக்களின் வாழ்வு முறைகளையும் இந்தக்கதைகள் பிரதிபலித்திருப்பதாகவே நான் நினைக்கிறேன். உங்களுக்கும் அந்த உடன்பாடு ஏற்பாடுமொனால் எனது சிறுகதைகளின் நோக்கம் நிறைவேறியதாக மகிழ்வேன்.

திரு ஆர்.கே. நாராயணன் *Malkudy Days* என்ற தொடரில் ஆக்கங்களை உருவாக்கினார். ஆனால் இந்தியாவில் மால்குடி என்ற பெயரில் கிராமம் எதுவும் இல்லை. அதனை அவர் கற்பனைக் கிராமமாகவே உருவாக்கினார். எனது கதைகளிலும் 'அல்லிக்காடு' என்றொரு கிராமம் வருகிறது. இது கற்பனைக் கிராமம். கிழக்கு மண்ணைன் வனப்பையும் வளத்தையும் உள்ளவாஸ்கிக் கொண்டு பிராந்திய மனிதர்களுடைய குணாதிசயங்களின் ஒட்டுமொத்த வார்ப்பையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும். கடல்

வளமும் ஆறுகளும் பறவைகளும் ஊர்வனவும் கால்நடைகளும் பரவசப்படுத்தி நிற்கும். எனது மனதினுள் ஊஞ்சல் கட்டி செல்லம் பாடிய அல்லிக்காடு இனி உங்கள் கிராமமாகவும் ஆகிவிடும்.

பெருமளவில் வாசிப்புப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டதன் காரணமாகவே எனக்கு ஆக்க இலக்கிய துறையில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. தவிர என்னை எழுதத் தூண்டிய ஆசிரியர்களும் மூத்த இலக்கியக்காரர்களும் நன்றிக்குரியவர்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எனது தந்தையாரையும் நான் நன்றி உணர்ச்சியுடன் நினைவு கூறுகிறேன். சிறுவயதில் எனது அதீத வாசிப்பு மோகத்தை அறிந்து கொண்ட எனது தந்தையார் எனக்காக பெருமளவில் இலக்கிய நூல்களை வாங்கித்தந்தார். ஒற்றைமாண்டுவண்டியில் நாளியும் சாக்குமாக சிறு அளவில் நெல் வியாபாரம் செய்வதற்காக வயல்வரப்புகளில் செல்லும் போது நடவில் என்னையும் இருத்தி “காசிம்படைப்போர்” “செய்தான் கிள்ளா” போன்ற அப்போதைய பிரபல நூல்களை வாசிக்கச் செய்து எனது இலக்கிய ஆர்வத்திற்கு உசுப்பேத்திவிட்டவர் எனது தந்தையார்தான்.

இந்தத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியவர்களுள் வானவில் பதிப்பக உரிமையாளர் திரு எஸ். சிவபாலன் அவர்களும் ஒருவர். இலக்கியகாரர்களை புரிந்து கொள்வதும் அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதும் அவரது விசேஷத்த குணங்களாகும். எவ்வேளையிலும் எல்லோருடனும் இன்முகம் காட்டியே பேசுவார். இவருக்கு நான் தனிப்பட்ட நன்றி கூறுகிறேன். இவரது முயற்சி காரணமாக திருமலை மாவட்டத்தை சேர்ந்த பலருடைய நூல்கள் வெளிவர இருப்பது மேலும் மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

அழகுற வெளியிட்ட வானவில் பதிப்பகத்தாருக்கும், ஆசிச்செய்திகள் வழங்கியவர்களுக்கும் இவற்றை வெளியிட அனுமதியளித்த நிறுவனங்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகிறது.

- எம்.எஸ்.அமானுல்லா,

அரபிக் கல்லூரி வீதி.

முதூர் - 05

2007.07.01

026-2238011

பொருளாக்கம்

பக்கம்

சமர்ப்பணம்

11

நன்றிக்குரியவர்கள்

12

கொய்யா மரத்தில் குருவிச்சைப் பூக்கள்

13

வரால் மீன்கள்

29

சுங்கான் மீன்

63

மனித இனம்

81

கல்யாண முருங்கை

98

கருவேலங்காடுகள் தாண்டி

111

செவ்வால் அறணை

125

தலை முறைகள்

144

சமர்ப்பணம்

சமர்ப்பணம்

என் மாணாக்கர்களுக்கு

கிவர்கள் நன்றக்குரியவர்கள்

டாக்டர் ஏ.ஜே.ஜெமீல்
டாக்டர் . ஏ.ஜே.ஹில்மி
டாக்டர் . எம்.எம்.ஜவாகிர்
டாக்டர் . சியானா அபூபக்கர்
பொறியியலாளர். ஜே.எம்.சகைப்
பொறியியலாளர். எம்.ஏ.சி.எம்.ஜேசீம்
திருமதி. பவானி ராதா
திரு. த.பாபு ருத்ரா
ஜனாப். பி.கே.முனிர்
அல்-ஹாஜ். ஜே.எம்.பாகிம்
அல்-ஹாஜ். கே.நஜீப்
அல்-ஹாஜ். எஸ்.ஏ.நகீப்
கணக்காளர். கே.எம்.அப்துல் சலீம்
ஆசிரியர். வி.எம்.முசம்மில்
முதூர் இலக்கிய வட்டநண்பர்கள்

கொய்யா மரத்தல் நுறவுச்சைப் பூக்கள்

ஆனை வெள்ளாப்புத்தான்.

இன்னம் ஒரு பக்கம் முழுசாக விடியவில்லை. இப்பொழுது வெளிக்கிட்டால் தான் சரியாக இருக்கும்.....

குழந்தை முழித்துக் கொண்டது. விரல்களை மடக்கி, விரித்து தொட்டில் சாயையில் சித்திரம் வரைகிறது. அதனையும் தூக்கி மடியினில் வைத்து பாலூட்டினாள்.

குறுஞல் அரசியில் காய்ச்சிய உப்புக் கஞ்சியை இறக்கி பால்போத்தலில் ஊற்றிக் கொண்டாள். மேல்முடியை இறுக்கி அதன்மேல் விளிம்பிக்காயை வைத்து றப்பர் தொலியால் கட்டி விட்டாள்.

குழந்தையை கிடுப்பில் தூக்கியாயிற்று. அகதி நிவாரணத்தில் கிடைத்த பிளாஸ்டிக் தாச்சியை தலையில் நிறுத்தி அதற்குள் கஞ்சிப் போத்தலையும், தண்ணீசையையும், தொட்டில் துணிகளையும் வைத்துக் கொண்டாள். வது கையில் கீறு கத்தி. ஒரு பாவ நீளத்தில் இலந்தைத் தழியில் ஒரு பக்கம் கத்தியைப் பொருத்தி செய்த கோல் அது.

அவர் பாவித்த கீறு கத்தி அது. கடலோரமாக கண்டல் கிடுக்குகளில்

சகதித் தரையில் அரையடிக்கு கீறிக்கொண்டு வரும். மட்டியின் சிப்பித் தலையில் படும்போது 'ணாங்' என்று சத்தம் கேட்கும். அந்தக் குழிக்குள் கைவிட்டு துளாவினால் உள்ளங்கை அகலத்திற்கு கண்டல் மட்டி கிடைக்கும். பத்து மட்டி எடுத்தால் காணும். ஒரு கறிக்கு செல்லா வாத்தியாக காணும். ஒரு நாளைக்கு நாற்பது ஜம்பது என்று கண்டல் மட்டி அகப்படும். அதனையே கூறு கட்டி விற்று வருவார். எப்படியும் இருநூறு ரூபாவுக்கு தேறும். அது போதும் அவர்களுக்கு.

நிறைமாத சூலியாக அவள் இருந்தபோதுதான் அந்த பயங்கரம் நடந்தது. கண்டல் காடு. சள்ளிக் காடு என்று கீறு கத்தியோடு சென்று நிலத்தைக் கீறி அவர் மட்டி தோண்டிக் கொண்டிருந்த போது.....

அதே சத்தம். 'ணாங்', ஆவலோடு கையைவிட்டு துளாவினார். அது மட்டியல்ல. ஆனால் என்ன இது....அங்கு இங்கு என்று தட்டித் தடவிப் பார்த்தபோது காதைச் செவிடாக்கும் ஓசையோடு வெடித்துச் சிதறியது. புதைவெடி....இங்கு எப்படி?.....வெள்ளத்தில் மிதந்துவந்து புதைந்து இருந்ததா?.....

அவள் விதவையாகிப் போனாள்.

கிடைத்த பணம் எல்லாம் நானுமாத 'இத்தா' வீட்டிலேயே கரைந்து போனது. அவர் விட்டுச் சென்ற சொத்து அந்தக் கீறு கத்தியும். குழந்தையும் தான்.

"புள்ள..... உடம்மாவைப் புதிச்சிக்கோ"

நடை வேகத்தோடு புள்ளக்கு ஊதினாள். குழந்தைக்கு விளங்கியதா?....மார்போடு தலை சாய்த்து அவள் மீண்டும் உறங்கிப் போனாள்.

கிரண்டு கைமல் நடந்து கடலோரம் வந்துவிட்டாள். மணல் பரப்பை ஊடறுத்து கள்ளிப் பத்தைகளில் ஒரு வழிப் பாதையாக சுதுப்பு நிலத்தையண்டி சேற்று நிலத்திற்கு வந்து விட்டாள். கிங்குதான் கண்டல் மட்டி விளைந்து கிடக்கும்.

சில நாட்களில் அவருடன் சேர்ந்து மட்டியெடுக்க வந்திருக்கிறாள். ஆனால் அப்போது கண்டல் மட்டி சீஸன் இல்லை. பின் இருட்டுக் காலத்தில்தான் கண்டல் மட்டிகள் தரைக்கு அண்மித்து வரும். மற்றக் காலங்களில் சேற்றுப் பகுதியின் ஆழமான பகுதிகளுக்குச் சென்றுவிடும். அந்த நேரத்தில்தான் அவற்றின் பேரு காலத்தையும் வைத்துக்கொள்ளும்.

நடசத்திர மீன்கள் உலவுகின்ற காலங்களிலும் மட்டிகளின் நடமாட்டம் குறைந்து விடும். நண்டு, கீளி என்று எந்த கரையோர ஜீவன்களையும் காண்முடியாது. முருகைக் கற்களில் விளையும் கடலணிமணியைக் கூட நடசத்திர மீன்கள் தூக்கிச் சென்று விடும்.

கடலில் உள்ளே சென்றால் ஆழம் குறைந்த பரவல் பகுதிகளில் பாக்கு மட்டிகள் கிடைக்கும். பன்னல் எனப்படும் கடலையளவு சப்பட்டை மட்டிகளும் கும்பல் கும்பலாகக் கிடைக்கும். இருவருமாக பாக்கு மட்டியை வாரிக்கொண்டு வந்தார்கள். சுமக்கமுடியாத பாரம். கரையோரத்தில் சள்ளிகளை மூட்டி தீ மூட்டினார்கள். பானைக்குள் நீருற்றி பாக்கு மட்டியை அள்ளிப் போட்டபோது வெப்பத்தில் வாய் பிளந்துவிட்டது. மட்டிச் சதையை எடுத்துக்கொண்டு மட்டிச் சிப்பிகளை மலை போல குவித்தார்கள். குவியலை, சுண்ணாம்பு சூளை வைத்திருப்பவர்களுக்கு விற்றுவிட்டால் அதிலும் கொஞ்சம் பணம் புரஞும்.

“அவிச்சது போதும் புள்ள. மட்டி, வாய் பிளந்து விட்டது. அகப்பையால் மட்டியை வாரி எடுத்து வெளியே போடு புள்ள.”

அவனும் அப்படித்தான் செய்தாள். அகப்பை மூக்கில் பானை

கிடறிவிட்டது. கொதிநீர் கைமுழுவதும் தெறித்துச் சிதறியது. “ஆ ஊ” என்று அழுதாள்.... கடற்கரையைச் சுற்றி ஓடினாள்.... வலி பொறுக்கமுடியாமல் கடல் நீருக்குள் கையை வைத்து அரற்றி அரற்றி அழுதாள்.

அதற்குள் பன்னப் பழும்போல் கொப்புளங்கள் தோன்றிவிட்டன அவை ஆறுவதற்கே ஒரு மாதம் சென்றது. இப்பொழுதும் கைகளில் தீக்காயங்களின் வடு இருக்கின்றது.

பச்சைப் பசேல் என்று கிளை பரப்பி நின்ற கண்டல் மரத்தில் தொட்டில் கட்டினாள். பழைய காலத்து காட்டா ஓயில் சேலை. அதனுடன் கலம்பக் கயிற்றை இணைத்து வாகாக தொட்டில் அமைத்தாள். அதற்குள் குழந்தையைக் கிடத்தினாள்.....ஆனால் அவளால் தலையை உயர்த்த முடியவில்லை.....ஒரு கற்றை முடி குழந்தையின் கைகளுக்குள்பிணையாக இருந்தது.

“உம்மாட தலைமுடியை உடு புள்ள. உம்மா நாலுபாடு மட்டி பார்த்து வந்தாத்தான் நமக்கும் சோறு கிடைக்கும். கொஞ்ச நேரம் படுத்திரம்மா.”

குழந்தைக்கு என்ன விளாங்கியிருக்கும்?..... பாலாகச் சிரித்து உறங்கிப் போனாள்.

குப்பறப்படுத்து உடும்பு பிழக்கிற வயசு. தத்துப் பித்தென்று எழுந்து நடக்க வேண்டிய பருவம்..... எதுவுமே இல்லை. எலும்பும் தோலுமாக தாய் குடிக்கும் குறுனல் கஞ்சியின் சத்தை பாலாக உறிஞ்சி போசாக்குத் தேடும் குழந்தை வேறு எப்படி இருக்கும்....

தொட்டிலுக்குள் குனிந்து முகத்தில் முத்தமிட்டு நிமிர்ந்தபோது கண்களில் நீர் திரண்டு கோர்த்துக் கொண்டது..... அவர் இருந்தால் இந்த நிலை வந்திருக்குமா?....

ஒரு பாக பொழுது ஆகிவிட்டது.

கீறு கத்தியுடன் சேற்று நிலத்தில் புகுந்துவிட்டாள். ‘சதக் சதக்’ என்று கத்தியால் நிலத்தின் வயிற்றைக் கீறி கண்டல் மட்டியை தேடினாள்....

பத்து மணிக்குள் மட்டி தோண்டலை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்குள் வெயில் ஏறிவிடும். நமக்கு அமச்சது கிடைக்கும். கண்டல் மட்டியை அவள் சந்தைக்கு கொண்டு செல்லமாட்டாள். பெரியப்பாவின் பொழியன் வருவான். அவனிடம் கூறு கட்டி கொடுத்து விட்டால் அவன் நாலு ஒழுங்கை சுற்றி விற்றுவிடுவான். இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. கண்டல் மட்டி ரோசமாக விற்றுவிடும்.

தேர்ந்த கலைஞரின் கைலாகவத்தோடு கீறு கத்தியால் சக்தி நிலத்தில் நெடுங் கோடுகள் இழுத்தாள். அங்கு இங்கென்று ஒலி வேறுபாடுகள். அந்த வேறு பாட்டின் சுரலயத்தில் கண்டல் மட்டியா, கல் குவியலா, கண்டல் வேரா என இலகுவாக அடையாளம் கண்டுவிடுவாள். கண்டல் மட்டி என்றால் கீறு கத்தியை இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு வலது கையால் சேற்றில் துழாவி எடுத்து விடுவாள். அது இல்லையென்றால் மீண்டும் மாறா வேகத்தோடு கோடு கிழிப்பாள்.

மகள் அழும் சத்தம் மெல்லிதாக கேட்கிறது.

மட்டிப் பையையும் கீறு கத்தியையும் கீழே வைத்துவிட்டு மகளை நோக்கி நகர நினைத்தபோது கால் இடுக்கில் நண்டுக் குஞ்சொன்று ஊர்ந்து மேலேறியது.

அவளுக்குச் சில்ல் என்றது.

மறுபழியும் மகளை நண்டு நறுக்கியிருக்குமா?

பதை பதைப்போடு தொட்டில் கட்டியிருந்த கண்டல் மரத்தை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக.....

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி அது. மேகம் மூட்டம் கொண்டு, அந்தா, இந்தா மழை கொட்டத் தொடங்கிவிடும் என்ற நிலையில் தனது மட்டி தேடும் போராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு மகளைக் கிடத்தியிருந்த தொட்டிலை நோக்கி நகர நினைத்தவளை நிலைகுலைய வைத்தது குழந்தையின் அழுகை ஒலி...

கீறு கத்தியையும் மட்டிப் பையையும் தூர ஏறிந்துவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடிவந்து மகளை வாரி எடுத்தபோது குழந்தையின் உள்ளங்காலிலிருந்து இரத்தம் சொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

தாயைக் கண்ட வெப்புசாரத்தில் மகள் மேலும் சுத்தம் வைத்து அழுத் தொடங்கினாள்.

சிவப்புக் கால் நண்டொன்று தனது கொடுக்குகளை இடுக்கிக் கொண்டு 'தனக்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லை' என்று சாதிப்பது போல நிபிர்ந்து பார்த்து விட்டு ஓடத் தொடங்கியது.

நண்டுக் கொடுக்கின் பிழிக்குள் தன் கால்துண்டுச் சதையை கிழந்து விட்ட வளி பொறுக்க முடியாமல் குழந்தை வீரிட்டு அழுத்தொடங்கியது.

அவள் ஓட்டமும் நடையுமாக இரண்டு மைல் தூரம் பேய் பிழித்தவள் போல ஓடிவந்து ஆஸ்பத்திரியில் காட்டி ஒரு வாரம் பத்து நாள் கூடவே இருந்து கண் விழித்து வைத்தியம் பார்த்தாள்.... அவளை விட்டால் தனது வாழ்க்கையில் வேறு என்னதான் பிழிமானம் இருக்கிறது? குழந்தை இல்லையென்றால் அவள் தொடர்ந்து வாழ்ந்துதான் என்ன பிரயோசனம்?....

ஒருவாறாக காயம் ஆறியது. ஆனால் வலதுகால் பாதத்தில் மாங்காய் பிளந்தது போல் அந்த வடு இன்னமும் இருக்கிறது.

இந்த காலத்தில் பெரியப்பாவின் மகன் கீரு கத்தியை தூக்கிக் கொண்டான். அவனால்தான் அவளுக்கு அந்த ஆஸ்பத்திரிக் காலத்தில் வொஜீபனம் கிடைத்தது.

குழந்தையின் அழுகை ஒலி கேட்டதும் அவளுக்கு பழைய ஞாபகம் தான் வந்தது. மீண்டும் நண்டு தான் கழுத்திருக்குமோ?..... அவள் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினாள்.

நல்லகாலம். அப்படியொன்றும் இல்லை. குழந்தை கைகளை ஆட்டி சாணைக் கயிற்றுப் பக்கம் திசைகாட்டிச் சிலிரத்தாள்.

அந்தத் திசையில் அவள் பார்வை சென்று நிலைத்தபோது அடி வயிற்றில் 'பகீர்' என்றது. குழந்தையை அப்படியே விழுங்கும் நோக்கத்தோடு வந்திருந்த மலைப்பாம்பு ஆள் அரவம் கண்டதும் பின்வாங்கி ஊரத் தொடங்கியது.

மகளை வாரி எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு கேவத் தொடங்கினாள். கொஞ்சம் தான் பிந்தியிருந்தால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய விபரீதத்தை நினைத்த போது அவளுக்கு மயக்கமே வரும்போல இருந்தது. அப்படியே நிலத்தில் குந்தி விட்டாள்.

'ஆண்டவனே இது என்ன சோதனை, இந்தக் குழந்தையும் இல்லை யென்றால் நான் எப்படி தனியாக வாழ்வேன்.... நான் உயிரோடு இருக்கவே மாட்டேன்.... என் செல்வமே.....'

மேலும் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்குப் பசியெடுத்தது. சாப்பிடப் பிழக்கவில்லை. போத்தலில் அடைத்து வைத்திருந்த உப்புக் கஞ்சியை எடுத்து தரையில் கவிழ்த்து விட்டாள்.

பாதிக்கஞ்சி மண்ணீல் சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்தபோது அவனுக்கு மனம் மாறிவிட்டது. இந்தக் கஞ்சி தன் குடலுக்குள் இறங்காவிட்டால் குழந்தைக்கு பால் இல்லாமல் போய்விடுமே.....பாதி மன் கலந்தும் கலவாமலும் எஞ்சி நின்ற கஞ்சியை இயந்திர வேகத்தோடு விழுங்கி முடித்தாள்.....தூரத்தில் உருண்டு கிடந்த விரும்பிக் காய் அவளை விநோதத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

பாம்பைக் கண்டு அரண்டிருந்த குழந்தை இன்னும் அந்தப் பயம் தெளியாமல் தாயின் நெஞ்சோடு மேலும் புதைந்து கொண்டது. குழந்தையின் கால் பாதத்தில் வடுவாக பிளந்திருந்த பழங் காயத்தை அவள் வாஞ்சையோடு வருடிவிட்டாள். இது முதல் தத்து. இன்று இரண்டாவது தத்து. இன்னும் ஏத்தனை தத்துக்களை இவள் சந்திக்க நேருமோ? .... தலை உயர்த்தி குழந்தையின் முகத்தை முத்தமிட்டு மீண்டும் நெஞ்சோடு சேர்த்துக் கொண்டாள்.

வாடை பெயர்ந்திருந்தது. கச்சான் தொடங்க இன்னம் நேரம் இருக்கிறது. கடல் காற்று வீச்கின்ற நேரம் அது. இந்தக் காற்றுத் திசையில் தோணிகளைல்லாம் அலுப்பின்றி கரைக்கு வந்துவிடும்.

ஆனால் இங்கு காற்று திசைமாறி வீச்கிறது. வாடை பெயர்ந்தவுடன் சோளகம் வேகம் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இன்று திசைமாறி சுழன்று வீச்கின்றது. கால்களுக்குக் கீழ் சொத்சொத்பான கறுப்பு நீர் மேலெழுத் தொடங்கிவிட்டது.

வித்தியாசமான நிறமும் தூர்நாற்றமுமாக காலில் சொற் சொற்கின்ற நீரிலிருந்து பாதுகாக்க தனது கீறு கத்தியையும் தொட்டில் துணியையும் வாரிக்கொண்டு நிபிர்ந்த போது..... இதென்ன ஊழிக் கூத்து?....

நூறு பாக தூரத்தில் கறுப்பு மயமாக அலையொன்று மேலெழுந்து..... மேலெழுந்து.... தென்னை உயர்த்தையும் தாண்டி.... கரையை நோக்கி.... கன்றுபோட்ட பசுவின் வேகத்தோடு.....

இனி தாமதிக்க நேரமில்லை.

கீறு கத்தி. தொட்டில் எல்லாவற்றையும் கைவிட்டாள். குழந்தையை தூக்கி பிளாஸ்டிக் தாச்சியில் வைத்தாள். தாச்சியை தலையில் வைத்துக் கொண்டு ஓட்டத்தொடங்கினாள். மூளைச் செஷ்டுகள் காலைக் கீறி ரண்மாக் குகின்றன. கண்டல் வேர்கள் விரலை உடைக்கின்றன. சேலை நழுவிப் போகப் பார்க்கிறது. கீழே குனிந்து பார்க்க நேரமில்லை. காற்றைவிட வேகத்தோடு கடல் கறுப்புக் கடல் தூரத்தி வருகிறது. ஓட்டம்...ஓட்டம்.... இதைத் தவிர இப்போது வேறு வழியில்லை..... யா அல்லாஹ்.... என்ட புள்ளையைக் காப்பாத்து.....

தலையில் குழந்தையின் சுமையோடு காலில் இரத்தக் காயங்களோடு அவளால் எவ்வளவு வேகத்தோடு ஓட முடியும்?.... கடலாகிப்போன ஊரோடு மக்களின் ஓலமும் 'காப்பாத்தாங்க காப்பாத்தாங்க' என்ற கூக்குரலும் அவளது காதுகளில் விழுத்தான் செய்கிறது. அவளால் அதனை கவனிக்க முடியவில்லை. அதற்கு இப்போது நேரமில்லை... ஓடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.... ஒரே மூச்சோடு.... மகளையும் சுமந்துகொண்டு ஓடினாள்.... ஓடினாள்.....

ஆனால் அவளால் முடியவில்லை. போர்க்கால வேகத்தோடு வந்த இராட்சத அலை அவளைப் பந்தாடியது. கன்னா மர உயரத்திற்கு வந்த கறுப்பு அலை அவளையும் சேர்த்துக்கொண்டு மரத்தில் மோதியது. மகளை தாங்கியிருந்த கைகள் வலுவிழுந்து போனது. மரக்கிளையில் மோதிய வேகத்தில் நினைவிழுந்து..... நினைவிழுந்து.....

தனது கராங்களில் இருந்து மகளையும் பிளாஸ்டிக் தாச்சியையும் யாரோ திருக்கிப்பறிப்பது போல..... கனவுக் காட்சிபோல..... மலைப்பாம்பு தன்னையும் மகளையும் சுற்றி வளைத்து விழுங்குவது போல....

அன்று மாலைதான் அவளைக் கண்டெடுத்தார்கள். கன்னா மரக்கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அவளை கண் இடுக்குகள், காது, மூக்கு

வரால் மீண்கள்

வாயெல்லாம் கறுப்ப நீர் திட்டுத் திட்டாக பழந்திருக்க உயிரிருக்கிறதா இல்லையா என்ற சந்தேகத்தோடு ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்கள்.

ஆனால்

அவள் உயிரோடுதான் இருந்தாள். மரத்தில் மோதிய காயங்கள் உடல் முழுக்க இரத்தவாறாக காட்சியளிக்க, முகமெல்லாம் கறுப்பு நிறமாக மாறி ஆளடையாளம் தெரியாமல்.....மூர்ச்சை தெளியாமல்... நினைவிழுந்து....

பெரியம்மாவின் மகன்தான் இரண்டாவது நாள் அடையாளம் கண்டான். அவளால் பேச முடியவில்லை. உடல் முழுவதும் காயங்களுக்கு கட்டுப்போட்டு இருந்தது. மூக்குத் துவாரம் வழியாக உணவு சென்று கொண்டிருந்தது.

மூன்றாம் நாள் இலேசாக கண் விழுத்தாள்.

“தம்பி எங்கடா என்ட புள்ள?...”

தம்பியால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அவனும் இந்த மூன்று நாட்களாக தேஷ்ககாண்டுதான் இருக்கிறான். குழந்தைகளின் இறந்த உடல்கள், கமராக்காரர்களால் பிழிக்கப்பட்ட படங்கள், ஆஸ்பத்திரி வார்டுகள்.... ஓவ்வான்றாகப் பார்த்துத் தான் வருகிறான். தெரிந்தவர்களிடமெல்லாம் விசாரித்து வருகிறான். ஆனால் குழந்தை அகப்படவில்லை. இறந்ததற்கான அடக்கியதற்கான தடையங்களும் ஒன்று இல்லை.

“கொஞ்சம் பொறுங்க ராத்தா ஆறுதலாயிருங்க. பரீனா எப்படியும் கிடைத்து விடுவாள். எங்காவது யாராவது காப்பாற்றி வைத்திருப்பாங்க”

அவனது நம் பிக்கை வீண் போகவில்லை. ஆஸ்பத்திரி வட்டாரங்களுக்கு செய்தி ஒன்று கிடைத்தது. ஒரு வயது பெண் குழந்தையான்று தென்னை மர வட்டில் பிளாஸ்டிக் தாச்சியில் இருந்தவாறு மூன்று நாளைக்குப் பிறகு மீட்கப்பட்டு கொண்டு வரப்பட்டதாக.....

அவன் விரைந்து விவரம் சேகரித்தான்.

ஆனால் குழந்தையின் முகத்தை பார்ப்பதற்கிடையில் உயர் பராமரிப்பு பிரிவுக்கு கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.

“ராத்தா....”

“ம....” அவளால் கண் விழிக்க முடியவில்லை.

“ராத்தா....”

“ம..... சொல்லு தம்பி .... பர்னா கிடெட்ச்சிட்டாளா?”

‘இல்லை’ என்று சொல்ல அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

“பர்னாட வயசில ஒரு புள்ளைய கண்டெடுத்திருக்கிறாங்க.... தென்னை மர வட்டுலை கிருந்ததாம், பெண் குழந்தை. ஒரு வயசு சொல்றாங்க, மூன்று நாளா சாப்பாடு இல்லாம கிருந்ததால ஐசி வாட்டுக்கு கொண்டு போயிட்டாங்க”

“அது பரினாதானா?”

“தெரியாது. நான் பார்த்துச் சொல்றன்”

அவள் எழுந்து கிருக்க பிரயாசப்பட்டாள். முடியவில்லை. மீண்டும் மயக்கமுற்றுப் போனாள்.

மாலையில் குழந்தையை வார்ட்டுக்கு கொண்டுவேந்து விட்டார்கள். குழந்தைக்கு மயக்கம் தெளிந்திருந்தது. ஆனால் பலவீனமாக கிருந்தது. கண் கூடுகள் எல்லாம் உள்வாங்கி.... மெலிந்து....

கட்டில் அருகில் வேறொரு தம்பதியினர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“இது உங்கள் குழந்தையா”

“ஆமாம்”

“குழந்தையின் பெயர்?”

“நஸ்ரியா”

“நீங்கள் இந்த ஊரா?”

“இல்லை. கொழும்பு. ஆனால் எங்கட சொந்தக்காரங்க இங்க இருக்காங்க. தென்னாந்தோட்ட ரோட்டோரமா வரும்போதுதான் சனாமி வந்தது. காரை உருட்டி புரட்டிப் போட்டது. எப்படியோ உயிர் தப்பிட்டோம். குழந்தை கிடைச்சது பெரிய பாக்கியம்.”

அவன் மலைத்துப் போனான். இது நஸ்ரியா இல்லை. பர்னாதான். இது எங்கட ராத்தாட புள்ளதான். இது அநியாயம். இது அநியாயம். இது விடயோது....

அவன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான். தம்பதியர் விறைத்துப் போனார்கள். “இது எங்க ராத்தாட புள்ள நான் தரமாட்டேன்.”

அவள் அழுக்தொடங்கிவிட்டாள். குழந்தையைப் பறித்துக் கொண்டாள். “இது என்ட புள்ள. என்ட வயித்துல பொறந்த புள்ள. இவன் யாரு இங்க வந்து கரைச்சல் கொடுக்கிறது?”

அதற்குள் கூட்டம் கூடிவிட்டது.

அவன் மெதுவாக நகர்ந்து ராத்தாவின் வார்ட்டுக்குப் போனான். அவள் இவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

“பர்னா கிடைச்சிட்டாளா”

“இுமா ராத்தா..... இனால் கொழும்புக்கார குடும்பம் - கொஞ்சம் வசதியான ஒட்கள் போல. தங்கட மகள் ‘நஸ்ரியா’ என்று சொல்லிக்கொண்டு நிற்கிறாங்கள்.”

“இல்ல இல்ல.....அது ப-ர்னாதான்.....நான் விடமாட்டேன். என்ட புள்ளை நான் யாருக்கும் தர மாட்டேன், என்ட புள்ள எனக்கு வேண்டும்..... போய்த்தாக்கி வா..... தம்பி.”

தம்பி புறப்பட்டான்.

“தம்பி அவள்ர வலது கால் பாத்ததுல நண்டு கீறுன காயம் இருக்கும். அதப்பாரு. அது இருந்தா.....அது என்ட குலக்கொடிதான்....”

தம்பி அம்பாக வெளியேறினான்.

கொழும்புத் தம்பதியினர் விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர்.

“வந்த இடத்துல கஷ்டப்பட்டுப் போனோம். நல்ல காலம் மூன்று நாளைக்குப் பிறகாவது ஏங்கட மகள் கிடைச்சாள்.”

“இது உங்கட மகள்தானா?”

“இும்... இந்த வலது கால் பாத்ததைப் பாருங்க. ஏழ மாசமா இருக்கும் போது தாய்க்காரி பாத்ரூம்ல வழுக்கி விழுந்ததில குழந்தையும் அடிப்டு பேசன் வெட்டுன காயம்..... இந்தா”

அவள் வலது காலை தூக்கிக் காட்டுகிறாள்.

கூட்டம் கலைந்து செல்கிறது.

அவனும்தான் அந்தக் காயத்தைப் பார்த்தான். மாங்காய் பிளாவுபோல பிஞ்சிக் கால்களில் வடுவாக தெளிவாக இருந்தது.

“ராத்தா நீங்க வந்து பாருங்க அது அவங்கட குழந்தை எண்டுதான் சாதிக்கிறாங்க. கால் காயத்தைக்கூட ஆறு மாச்தில் விழுந்த காயம் என்று சொல்றாங்க.”

அவனுக்கு கண்ணர்ஸி முட்டிவிட்டது.

அவனுக்கு ஆவேசம் பிடித்துவிட்டது.

தன் வாழ்க்கைக்கு இருந்த ஒரேயொரு பற்றுக்கோடு. அதுவும் கைநழுவி போகப் போகிறதா?... பர்னா இல்லாமல் நான் எப்படி சீவிப்பது?.....

முக்கிலும் கையிலும் மாட்டியிருந்த பிளாஸ்டிக் குழாய்களை ஆவேசத் துடன் கழற்றி வீசினாள். மேலாடையால் உடம்பைப் போர்த்துக் கொண்டாள்.

வார்டெல்லாம் - நடையெல்லாம் சனங்களின் ஓப்பாரி.

‘முனு பிள்ளைகள் தாயே. தாயும் தகப்பனும் கடலோடு போயிட்டாங்க. இனி இந்தப் புள்ளைகள்ர கதி?.....’

‘எல்லாம் எட்டு உருப்படி. முத்தது ரெண்டும்தான் உழைக்கிற வயசு ரெண்டுமே போயிற்று..... இனி அந்தக் குடும்பம் என்ன பாடுபட்போவுதோ?’

‘என்ட உம்மா, என்ன உட்டிட்டு எங்கம்மா போன நீ?’

‘ஊடும்போய் தொழிலும்போய் வல வள்ளம் எல்லாமே போயிற்றுது... இனி என்ட குடும்பத்த எப்படிக் காப்பாத்துவேன்.’

எல்லாக் குரல்களையும் வேதனைகளையும் செவிமடுத்துக்கொண்டே

அவள் வேகம் வேகமாக கைவீசி ஆவேசம் வந்தவள் போல பரீனா இருந்த இடம் தேடி ஓடினாள். பின்னால் பெரியப்பா மகன்.

உடம்பெல்லாம் இரத்தக் காயங்கள். மரத்தோடு அடிப்பட்டதில் உடலில் பலவீனம். விண்வில்லை என்று வலி.... அத்தனையும் சகித்துக்கொண்டு அவள் பரீனாவைக் காண நடந்து வந்திருந்தாள்.

அவள் மனிதில் மெல்லிதாக - மின்னால் கீற்றாக ஒரு சிந்தனை.... 'பரீனாவை நல்ல வாழ்வு வசதியோடு என்னால் எதிர்காலத்தில் வாழ வைக்க முடியுமா?.....'

தம்பியின் கைகளை பிடித்துக்கொண்டாள்.

கீறு கத்தி அவள் இதயத்தை வரி வரியாக பிளந்து இரத்தம் சொட்டுவது போல் உணர்வு மேலோங்கியது. கால்கள் தளரத் தொடங்கின.

பரீனா....பரீனா.....பரீனாதான். சந்தேகமில்லை. கால்பாதத்தைத் தூக்கி அந்த மாஸ்காய்ப்பினாவு காய்த்தைப் பார்த்தாள். சந்தேகமில்லை. இது பரீனாதான்.

குழந்தை கண் விழித்து அரக்க, பரக்க பார்க்கிறது.

வலது கண் கிமையை மருவினாற்போல கறுப்புமச்சம்.... இருக்கிறதா?.....ஆமாம் இருக்கிறது. இது அவருக்கும் இருந்தது.... ஆமாம் இது பரீனாதான்.....

இரண்டு கைகளாலும் அள்ளி கண்ணங்களில், காதுகளில், கண்களில், முத்தமிட்டாள்.....அந்தக் குழந்தையும் நினைவற்ற மயக்க நிலையில் ஆவு ஆவு என்று கைகளை வீசி அவள் கழுத்தை கட்டிக் கொண்டது.

கீறு கத்தி மறுபடியும் இதயம் நோக்கி....

வராஸ் மீன்கள்

இடது புறங்கையால் கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டு தனது கழுத்தை கட்டிக் கொண்டிருந்த இரு பிஞ்சிக் கைகளையும் விலக்கி, மார்பில் வைத்துவிட்டு மெதுவாக திரும்பி நடந்தாள்.

'ராத்தா.....பர்னாவை விட்டுப்போட்டு.....இது.....நம்ம குழந்தை அல்லவா?'

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்

பர்னாவின் தாயாக மட்டும் அல்ல

அவள் எதிர்காலத்தை நினைந்த தாயாகவும்

திருச்சொனமலை மாவட்ட சாகித்திய விழா

முதற்யாசி பெற்றது (2006)

‘ வரால் மீண்கள் ’

தாழுது மாஸ்டருக்கு உடனடியாகச் செயற்படும்படியாக இடமாற்ற உத்தரவு கிடைத்த போது விக்கிததுப் போனார். அந்தக் கணமே தான் அந்தப் பாடசாலை யிலிருந்து அந்நியப்பட்டுப்போன மாதிரியான உணரவு.....

சிறியதொரு காகிதத்துண்டுணால் தனக்கும் அந்தப் பாடசாலைக்கும் கிடையிலிருந்த உறவை. நட்பைப் பிரித்துவிட முடியுமா? தானும். தனது பெற்றாரும் தொடர்ந்து கல்வி கற்று வந்த பாடசாலை.....தனது மகனும் இங்குதான் கல்வி கற்க வேண்டி இருக்கின்றது.....

இடமாற்றக் கடிதம் கிடைத்தபோது காலை பத்து மணி. இடமாற்றம் செய்யப் பட்டுள்ள பாடசாலை எது என்று அறிய கடிதத்தை மீண்டும் திருப்பிப் பார்த்தார். கலங்கலான காபன் பதிவு. அல்லிக்காடு.....இங்கிருந்து எட்டு மைல் இருக்குமா?.....இருக்கும். அல்லிக்காடு பெரும்பாலும் ஓர் ஆசிரியர் பாடசாலையாக இருக்கும்.

தாழுது மாஸ்டரை வசதிக்கட்டண ஜயா என்றுதான் மாணவர்கள் அழைப்பார்கள். இருபது வருஷ உழைப்பு. வசதிக்கட்டண வரவு-செலவு, பரீட்சைக் கட்டண அறவீடு, கணக்குகள், ரிசீட்டுக்கள், வவுச்சர்கள்.... அங்கீகாரம், பேரேடு என்று எத்தனை கச்சிதமாக, ஒரு சதக் கணக்கும் பிசுகாமல், ஒவ்வொரு சதத்தையும் நெருப்பின் நெருக்கத்தோடு சுத்தமாகக் கையாண்டு.....

அது போதாது என்று பாடசாலை அனுமதி வேலைகளையும் அவரே செய்வார். அதற்கு வசதியாக இந்த இருபது வருசமாக முதலாம் ஆண்டிலேயே நிரந்தர ஆசிரியர். மாணவர்கள் வகுப்பேறிச் சென்று விடுவார்கள். ஆனால், அவர் மட்டும் அதே வகுப்பில், இடதுகை உடைந்த அதே கதிரையில்..... அந்த சிம்மாசனத்திற்கு இனி யார் வரப்போகிறார்கள்?

எட்டு, எட்டு பதினாறு மைல்..... தனது அதரப் பழசான சைக்கிளை, வாஞ்சை யோடு பார்த்தார். தன்னை தினசரி பதினாறு மைல்கள் கொண்டு செல்ல வேண்டிய நண்பன் இனி அதுதான். தாங்குமா? தனது திருமணத் தினத்தன்று பெண்சாதியின் வாப்பா மருமகனுக்கென்று அன்பளிப்புச் செய்த கைச்கிள். நிகாஹ் முடிந்த கையோடு இணைந்து கொண்ட சைக்கிள்.... இன்னுமொரு பெண்சாதி போல.....

ஆசிரியர்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“தாழுது மாஸ்டர் உங்களுக்கா டிரான்ஸ்பர்? உங்களையும் இந்தப் பாடசாலையையும் நாங்கள் பிரித்துப் பார்த்ததில்லை. இதை உடனடியாகக் கேள்கல் செய்ய வேண்டும். உழைப்பாளிக்கு உரிய கௌரவம் கொடுக்கப்படா விட்டால், கல்வியில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை” அன்வர். அவரது மாணவன். இங்கு புதிய ஆசிரியர். பொரிந்து தள்ளுகிறான். உள்ளார் அரசியலிலும் கொஞ்சம் ஈடுபாடு. அடுத்த பிரதேச சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடும் எண்ணமும் உண்டு.

“சேர், நீங்கள் அதிபரைக் கேளுங்க. வயதுபோன காலத்தில இவ்வளவு தூரம் தினமும் போய்வர முடியுமா? நான் கல்வி அதிகாரியைக் கேக்கிறன். நீங்க முதல்ல அதிபரின் அபிப்பிராயத்தைக் கேளுங்கோ” முஸ்தபா ஆசிரியர் முறுக்கிக் கொண்டார். தாழுது மாஸ்டருக்கு மெல்லிய சலனம்.....இடமாற்றத்தைத்துச் செய்யவும் முடியுமோ? என்ன காரணம் சொல்லிக் கேக்கிறது.....?

அதிபரின் காரியாலயம். தனியாகவே இருந்தார். தாழுது மாஸ்டர்

வந்ததைக் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. எதேசையாகத் திரும்புபவர் போல சிலாகித்தார்.

“என்ன தாவூது இடமாற்றக் கழிதம். நான் நினைக்கல்ல. உங்களை எடுப்பாங் கண்டு. இங்கதானே இருபது வருசமா இருக்கீங்க. பக்கத்து ஊர்தானே காலையிலே போனா, பின்னேரம் வந்துடலாம்”

தாவூது மாஸ்டருக்குத் திக்கென்றது. வசதிக் கட்டணம், மாணவர் அனுமதி, பரிசைக் கட்டணம் என்று மிகப் புனிதமாக சுதக் கணக்குகளையும் சரியாகப் பேணி, கூடவே முதல் வகுப்பு மாணவரின் கல்வியையும் மேம்படுத்தி, வீவு பெறாமல், தினசரி பாடசாலைக்கு வந்து (இந்த இருபது வருட சேவையில் மொத்தமாக பத்து நாள் வீவு எடுத்திருப்பாரா?) குடும்பம் ஒன்று இருப்பதை மறந்து, பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பதே என்ன வென்று தெரியாமல்.....அதிபரின் வார்த்தையில் தனது இருபது வருட ஆசிரியப்பணி அர்த்தமற்றுப் போய்விட்டதாக தாவூது உணர்ந்தார்.

“இன்டைக்கு கையெழுத்துப் போட்டுப்போக. இடமாற்றம் உடனடியாக என்று போட்டிருக்கு. என்றாலும் இன்றைக்கு நீங்க போகத் தேவையில்ல. நாளைக்குப் போகலாம். அதைக் கேக்கவா வந்தீங்க?”

“அதுக்காக நான் வரவில்ல சேர். இந்த வசதிக்கட்டண கணக்கைல்லாம் பாரம் கொடுக்க வேணும். அதைப் பொறுப்பெடுத்திட்டங்கள்டா...”

“இன்டைக்குச் செவ்வாய். பத்தொன்பது. ம..... நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போய் பாரம் எடுத்திடுங்கோ. சனிக்கிழமை நான் இவ்க இருப்பன். அப்ப வந்து பாரம் தந்தாற் போதும்”

தாவூது விடைபெற்றுக் கொள்வது போல மென்மையாகப் புன்னைக்கத்து திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினார்.

“ மிஸ்டர் தாவூது, நாளைக்குச் சம்பள நாள். நீங்க இங்க இருக்க

மாட்டிங்க மறக்காம டோம் கொடுத்திட்டுப் போங்க”

“நன்றி சேர்” - அதிபருக்கு நன்றி சொன்னாரா, பாடசாலைக்கு நன்றி சொன்னாரா.....? நடையில் சின்ன தளர்ச்சி ஏற்பட்டது.....

இந்த இடமாற்றத்தால் தனக்கும் தனது குடும்பத்திற்கும் அதிகப்பட்சம் என்ன நட்டம் ஏற்படும்? - முதல் முறையாக தனது தொழிலோடு தனது குடும்பத்தை இணைத்துச் சிந்தித்தார்.

சிறிய வீடொன்றையும் மகனையும் தாவுதுக்குக் கொடுத்த கையோடு காலமாகிப் போனார் மாமனார். இந்த வீப்஢ல் ரிரண்டு பேருக்கு மேல் இருக்க இடமில்லை என்பதாலோ என்னவோ அவருக்குப் பதினேழு வருடங்களாகக் குழந்தை பிறக்கவில்லை.

நண்பர்களின் கேலிப் பேச்சையும், மனைவியின் மலட்டுப்பட்டத் தையும் போக்கும் வகையில் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்கு மூன்று வயது. மனைவியின் தொய்வு நோய்க்கும் மூன்று வயது. குழந்தை பெற்றுக் கொண்டதால்தான் மனைவிக்க இந்த நோய் வந்ததா என்ற நினைப்பு வரும் போதெல்லாம் இந்தக் குழந்தை பிறந்திருக்க வேண்டாமோ என்று வருந்திய நாட்களும் உண்டு.....

வெப்பம், குளிர், புழுதி கூடும் நாட்களிலெல்லாம் மனைவி, தகரத்தில் அழிப்பது போல இருமிக் கொண்டு கிழிந்த நாராய் பாயில் சுருண்டு விடுவாள். அவளுக்குச் சூடுநீர் வைத்துக் குளிப்பாட்டி உணவு தயாரித்து, மகனையும் பராமரித்து என்றாலும் பாடசாலைக் கடமைகளில் அவர் குறை விட்டது கிடையாது.

இனி, பகல் பொழுது முழுவதும் அல்லிக்காட்டிலேயே கழியப் போகிறது. பெண்சாதிக்கு இடையில் தொய்வு நோய் வந்தவிட்டால் யார் கவனிப்பது? ஆண்டவன் விட்ட வழி என்று மனச் சுமையைக் குறைத்து, புன் முறுவலோடு கைக்கிள் வைத்துள்ள இடத்திற்கு வந்தார்.

முன் சில்லில் காற்று இரங்கிப் போயிருந்தது. கிம்மாதச் சம்பளத்தில் டயரும் ரியூப்பும் வாங்கி முன் சில்லைப் புதுப்பிக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டார்.

“சேர், காற்றுப் போயிட்டோ? இருங்க சேர், கெண்ணன் அறையிலே பம்ப இருக்கு. காற்று அடிச்சுத் தாரன்” மாணவன் பாறாக் சொன்ன கையோடு தாழுத்தின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் பம்ப் எடுத்துவர ஓடினான்.

மாணவரின் வசதிக்கட்டண நிதியிலிருந்து வாங்கி வைத்துள்ள சைக்கிள் பம்ப அது. இந்தப் பாடசாலையிலிருந்து இடமாற்றம் பெற்றுவிட்ட பிறகு, அந்தப்பம்பைப் பாவித்துக் காற்று அடித்துக் கொள்ள தனக்கு உரிமை இருக்கின்றதா?.....

“இல்ல பாறாக், வீடு பக்கத்திலதான இருக்கு. நான் அங்கேயே காற்று அடித்துக் கொள்றன். பம்ப் வேண்டாம்” என்று கூறி விடுவிடுவென சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டுபோகும் தாழுது மாஸ்டரை பாறாக் வியப்போடு பார்க்கிறான்.

பாடசாலையோடு சம்பந்தப்பட்ட நிதி, தளபாடம், புத்தகங்கள் என்று எல்லாவற்றிலும் தாழுது மாஸ்டர் அப்படியாரு கண்ணியத்தோடுதான் நடந்து வந்திருக்கிறார் என்பதையும் பாறாக் அறிந்தே வைத்திருந்தான்.

தாழுது மாஸ்டர், மனைவி கதீஜாவிடம் தனது இடமாற்ற விபரங்களைக் கூறிய போது அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

“என்னங்க இது? யார் செய்த வேலை இது? நின்டது நிக்க எப்படி அவ்வளவு தூரம் இடமாத்துறது? இது ஆண்டவனுக்கு அடுக்குமா? எனக்குச் சுகமில்லை. இருக்க ஒரு ஒழுங்கான வீடில்ல. சம்பளம் பிந்தினா அரிசிக்குக் காசில்ல. கடிதம் வந்நவுடனே ஊழையாட்டம் வாங்கிட்டு வந்திட்டங்களே. தட்டுக் கேக்கப்படாதா?”

மனைவியோடு சண்டை பிடித்துப் பழகாதவர். இரெந்து பேசிப் பழக்கமில்லை. அவள் என்னவாவது பேசித் தீர்க்கட்டும் என்று மொனமாகவே இருந்தார்.

“இப்படித்தான் சும்மா இருங்க. அவங்க வசதிக்கேத்தமாதிரி எதையாவது செஞ்சிட்டுப் போவாங்க. நீங்க ஒன்டையும் கேக்காதீங்க. பள்ளிக்கூடம், பள்ளிக்கூடம் எண்டு இரவாப் பகலா செத்தீங்க. அதுக்கு இதுதான் பரிசா? நீங்க கடமை செஞ்சதில குறைவா? பள்ளிக்கூட வேல பாத்ததில குறைவா.....? அதிபர் ஒன்னும் சொல்லலையா?”

“அதிபர் என்ன சொல்றது கத்ஜா. இது காரியாலயத்தில இருந்து வந்து உத்தரவு. அவர் என்ன செய்வார், நானும் இருபது வருசமா இருந்திட்டன். திருப்பியும் அங்கதான் இருக்கப் போறன் என்று விடாப்பிழியாக் கேக்கிறதில் நியாயம் உண்டா?”

“பெரிய நியாயத்தைக் கண்டிட்டங்க. சின்ன வயசில உங்கமாதிரி இருந்தா மாத்துனது சரி. இப்ப வயசேனே நேரத்தில எட்டு மைல் சைக்கிளோட உங்களுக்கு ஏலுமா?”

தாழுது மாஸ்டர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“இப்பவே போங்க, நேரா ஒப்பிசுக்குப் போங்க. அதிகாரிகிட்ட கேளுங்க. வயச பேனே இந்த நேரத்தில இப்படியொரு இடமாற்றத்தை செஞ்சது நீதியான்னு கேளுங்க. என்ன..... போர்ங்களா?”

“இன்டைக்கு செவ்வாய்க்கிழமை. இன்டைக்கு யாரும் ஓப்சுக்குப் போக முடியாது. நானைக்குப் புதன்கிழமை போறன்”

என்றாலும் கத்ஜாவிற்கு நம்பிக்கை இல்லை. தன்னுடைய சொந்தத் தேவை ஒன்றுக்காக யாரிடமும் உதவி கோரி கணவருக்குப் பழக்கம் இல்லை என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது.

அடுத்த நாள் சுபவரீத் தொழுகைக்கு 'அதான்' கேட்குமுன்னரே தாவுது மாஸ்டர் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து விட்டார். சுறுசுறுப்பாகக் காரியங்களை முடித்தார். கத்ஜாவுக்கு சூநீர் கலந்து வைத்தார். பேக்கரியில் வாங்கிய பாணுக்கு இதமாக உருளைக் கிழங்கிட்டு ஒரு சொதியும் வைத்தார். போற இடத்தில் சாப்பாடு கிடைக்குமோ.....? இரண்டு பாண் துண்டுகளைச் சுருட்டி பார்சலாக்கிக் கொண்டார். காற்று இறங்கி இருந்த சைக்கிள் முன் சில்லுக்கு காற்றுடித்துக் கொண்டார். பம்பையும் பத்திரமாகத் தன்னுடைய பன் பையில் வைத்துக் கொண்டார்.

அவருடைய பன் பை கொஞ்சம் பிரக்யாதி பெற்றது. அந்தப் பை அவருடைய கைக்கு எப்போது வந்து சேர்ந்தது என்பது அவருக்கே ஞாபகமில்லை. அந்தளவு பழையை வாய்ந்தது. ஆனால், ஞாயிற்றுக் கிழையைகளில் சந்தைக்குக் கொண்டு வந்தாரானால், அந்த வாரத்திற்குத் தேவையான அரிசி, கருவாடு, தேங்காய், சீனி, பருப்பு என்று எல்லாச் சாமான்களையும் அதற்குள் அடக்கிக் கொண்டு வருவார். இன்று அந்தப் பை அவருடன் அல்லிக்காட்டுக்குப் புறப்படப் போகிறன்து.

முன் சில்லில் காற்று இருக்கிறதா என்பதை மீண்டும் ஒரு முறை நசித்துப் பார்த்தார். குறைந்திருந்தது. வழியில் இன்னும் ஒரு தரம் காற்றுடிக்க வேண்டும். எப்படியும் இந்த மாதத்தில் ஒரு டயர், ரியூப் வாங்கிட வேண்டும்.

"கத்ஜா நான் போய் வாரன்"

"எங்கேயப்பா, கல்விக் காரியாலயத்திற்கா?"

"இல்ல கத்ஜா, உடனடியாக பாரம் எடுக்கும்படிதான் கடிதம் வந்திருக்கு. பாரம் எடுக்காட்டி ஏதும் நடவடிக்கை எடுத்துப் போடுவாங்க. நான் பாரம் எடுத்திட்டப் புறம் அடுத்த கிழையை வந்து பாக்குறன். மேசயில் டை போம் வச்சிருக்கிறன், மறக்காம சம்பளத்தை எடுத்திடு. மகன் எழும்பிட்டானா?"

"இன்னும் ஊர் ஒரு பக்கத்தால் விடிந்து முடியல. அதற்குள்ள

வெளிக்கிட்டாங்க. இந்த நேரத்தில் பச்சப்புள்ள எழும்புமா? சரி, சரி, பத்திரமாப் போயிட்டு வாங்க”

இந்த மனுஷனுக்கு என்ன சொன்னாலும் கேக்காது. இவரோட பேசிப் பயனில்லை. இவரோட வாதிச்சும் எந்தப் புண்ணியமுமில்ல என்ற வெறுப்பையும் சேர்த்து விடை கொடுத்து அனுப்பினாள் கதீஜா

அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க தாவூதிற்கு நேரமில்லை. எட்டு மைல் பிரயாணம். இப்ப இருந்து சைக்கிள் மிதிச்சாத்தான் பள்ளிக்கூடம் தொடங்குவதற்கு முன் போய்ச் சேர முடியும். படலையைச் சாத்திவிட்டு வீதிக்கு இரங்கினார்.

இரண்டு மைல் சைக்கிள் மிதிப்பதற்கிடையில் மூச்சு வாங்கியது. சைக்கிளை நிறுத்தி, முன் சில்லில் காற்று இருக்கிறதா என்பதைச் சி பார்த்துக் கொண்டு, மீண்டும் ஓட்டத் தொடங்கினார். காலைக் காற்று முற்றிய நெற்கதிர்களில் மோதிவிட்டு, புடரிப் பக்கம் அலையாகப் புகுந்து செல்வதில் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. நீள் வட்டமாக அமைந்த குளக்கட்டுக்கு அண்மையாக சைக்கிள் சவாரிக்கத் தொடங்கியது.

சீதுக்காகியை நோக்கி முத்தாமணக்கு கைவிரித்ததுபோல, அடக்கமாகத் தாமரைகள் இப்போதுதான் முகையவிழ்ந்து அவரை வரவேற்றன. எனக்கும் இந்த கிடமாற்றத்திற்கும் தொடர்பில்லை என்று கூறுவது போல கானாங் கோழிகள் நீருக்குள் பாய்ந்து ஓடின.

தாவூது வாத்தியாருக்கு தனது பழைய பாடசாலை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இந்நேரம் திறந்திருப்பார்களா? நான்தானே முதல் ஆசிரியராகப் பாடசாலைக்கு வருவேன். அதிபரின் அறை வாசலைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்து, முதலாம் வகுப்பு மாணவர்களின் தளபாடங்களை ஒழுங்கு செய்து, பானை நிறையத் தண்ணீர் அள்ளி வைத்து. கரும்பலகையில் முன்கூட்டியே பாடங்களை எழுதி வைத்து..... இன்றைக்கு முதலாம் ஆண்டிற்கு யார் பாடம் எடுப்பார்கள்? பின் வரிசையில் அமர்ந்திருக்கும் மாணவர்கள் இரண்டு பேர்

சன்டை போட்டு, ஒருவனுக்கு மற்றவன் பெண்சிலால் குத்த இலேசாக இரத்தம் கசிந்து, கட்டுப் போட்டு அனுப்பினேனே, காயம் இன்றைக்கு ஆறியிருக்குமா....?

தாவூது மாஸ்டர் திடீரன்று சைக்கிளை பிரேக் போட்டு நிறுத்தினார். கட்டுக் கதிர்களை மாட்டு வண்டி நிறைய ஏற்றி, நிறைமாதக் கர்ப்பிணிபோல அது நடு வீதியை அடைத்துக் கொண்டு நிற்க, இடுப்பளவு உயரத்திற்கு தொங்குகின்ற வரால் மீன்களை மொத்தமாக விலைபேசிக் கொண்டிருப்பவர் களைத் தாண்டி சைக்கிளைக் கொண்டு செல்வது இயலாத காரியம்.

வரால் மீன்கள் மலிவாக இருக்குமோ? நாமும் ஒன்றை வாங்குவோமா? வாங்கினால் சமைக்க முடியுமா? பாடசாலை நேரத்தைச் சமையலுக்கென்று பாவிப்பது முறையாகுமா.....?

தாவூது மாஸ்டர் தனது ஆசைக்கு ஆப்பு வைத்துவிட்டு, சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி ஓரமாக, பிரதான பாதைக்கு வந்து பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

தாவூது மாஸ்டர் பாடசாலையை நெருங்கியபோது மாணவர்கள் இங்கு மாங்குமாக கூடி நின்று விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய பாடசாலை கில்லை. ஒரேயொரு கட்டிடம். அதற்குள்ளேயே அதிபர் காரியாலயமோ. அதிபர் விடுதியோ - தெரிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அறை. சுற்றிவர ஒழுங்கற்ற வேலிகள். மாடுகளும் சுதந்திரமாக உள்ளே நுழைந்து மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. பாடசாலையின் பின்புறமாக ஜந்து கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்கள், மஞ்சள் நிறத்தைப் பூசிவிட்டது போல ஏகமாகப் பூத்து இலைகளின் பச்சை நிறம் மறைந்து, மெல்லிய மணத்தோடு சூல் கொண்ட சிளைப்பச்சைவெப் போல சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்றன.

அதிபர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

மாணவர்கள் தாவூது வாத்தியாரின் பழைய சைக்கிளையும் பன்

பேக்கையும் பார்த்து விட்டு சந்தேகத்தோடு விலகத் தொடர்கினார்கள்.

தாவூது சைக்கிளைப் பூட்டி வைப்பதற்காக ஒரு இடம் பார்த்தார். தாவூதின் குறிப்பை உணர்ந்து கொண்ட மாணவன் ஒருவன் சைக்கிளைத் தானே வாங்கிக் கட்டிடத்தின் ஓரமாகத் தள்ளி வைத்தான்.

“உன் பேரன்னப்பா?”

“சலைமான்”

“எத்தனையாம் ஆண்டு”

“நாலு சேர்”

“அதிபர் எத்தனை மணிக்கு வருவார், வேறையும் ஆசிரியர்கள் இந்தப் பாடசாலையில் பழப்பிக்கிறாங்களா?”

“அதிபர் வார நேரந்தான். அவர் மட்டுந்தான்”

அதிபர் வரும் வரைக்கும் என்ன செய்வது? பாடசாலை வளைவை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்தார். மாம்பூக்களில் இருந்து எழுந்த சுகந்த மணம் நாசியைத் துளைத்துச் சென்றது. மூச்சை நீளமாக உள்ளூடுத்து அதனை அனுபவித்தார். வளவு பூராகப் புல்லும் பூண்டும் மண்டிக் கிடந்தது. கட்டிடம் ஒட்டறை அடிக்கப்படாமல் தூசு விரவிக் கிடந்தது. வளவு இரண்டு ஏக்கர் இருக்குமா? இருக்கும். சுற்றிவர நல்ல வேலி இருந்தால் பயிர்கள் செய்து, மாணவர்களுக்கு வீட்டுத் தோட்டப் பயிற்சி வழங்கலாம்.

திமெரன்று தலைக்குமேல் ‘சோ’ வென்று சப்தம். மேகம் திரண்டது போல. ‘சட சட’ வென்று சிறுகுகளை அடித்துக் கொண்டு நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கொக்குகள் நிறக் கொக்குகள், பாடசாலை வளவுக்கு அப்பாலுள்ள அல்லிக் குளத்தினுள் தரை இரங்குகின்றன. ‘கீச்மூச் சென்று கத்திக் கொண்டு சிறிய

மீன்களை வேக வேகமாகப் பிடித்து விழுங்குகின்றன. ஊழை இரைச்சலோடு எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து திசைமாறி உயர்ந்து, பறந்து பிரிகின்றன. கலர் கலாரான சிறகுகள், கால்களில் அசாத்திய நீளம், அலகுகளிடை கருநீலப் புள்ளிகள். இந்த வகைக் கொக்குகளை இந்தப் பிராந்தியத்தில் கிடுவரை அவர் கண்டதில்லை. ஊருக்குப் புதிதாக இருக்குமோ? தன்னைப்போல.....

எவ்வளவு ரம்மியமான காட்சி ஒரு நாளைக்கு கதீஜாவையும் கூட்டிக் கொண்டுவந்து காட்ட வேண்டும். கதீஜா வருவாளா? எப்படிக் கூட்டிக் கொண்டு வருவது? சைக்கிள் முன்பாரில் ஏற்றிக் கொண்டு.....வேண்டாம் ஊர்ப்பொழியன்கள் சிரிப்பான்கள்.

சுலைமான் நெருங்கி வருகிறான். “இந்தக் கொக்குகள் எப்பவும் வராது சேர். கச்சான் காற்று தொடங்குமுந்தி வரும். கொஞ்ச நாளைக்கு இந்தப் பக்கம் திரியும். காற்று தொடங்க எங்காவது கூடிப் பறந்து போயிடும்”

“சுலைமானுக்கு என்ன வயசு”

“பன்னைன்டு”

“பணிரெண்டு வயசுக்கு ஏழாம் ஆண்டல்லவா பாக்கணும்?”

“பிந்திதான் சேர் பள்ளியில் சேர்ந்தது”

“வாப்பா என்ன செய்கிறார்”

“கூலி வேல. மீன் பிழப்பாங்க. வினைஞ்ச நேரம் வயல் காவல், சில நாளையில் வேற ஊருக்குப் போயி வேளாமை வெட்டுறதுண்டு”

“நீங்களும் போறதா?”

“நானும் தான். வேளாம் வெட்ட, சூடு மிதிக்க என்டு போவன். வாய்க்கால்ல தண்ணி வார நேரம் வரால் மீன் பிழிக்கப் போவன்”

“பள்ளிக்கூட நாளெலுமா? ”

“ஆமா சேர். இங்க மிச்சம்பேர் அப்படித்தான்”

தாழுதுக்கு நெஞ்சில் துணுக்கென்றது. படிக்கின்ற காலத்திலேயே குடும்பச் சுமையையும் தாங்க வேண்டிய நிலையில் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை எண்ணியபோது. இதனைத் தீர்த்து வைக்க யாராவது முன் வந்தால் நன்றாக இருக்குமே என்ற நினைப்புத்தான் மேலோங்கி நின்றது.

பாடசாலை மணி கிணறுகிணறுவென்று ஒலித்தது. மாணவர்கள் சிதறி ஓடி வகுப்பறைக்குள் புகுந்தார்கள். கதிரைகள் அரக்கும் ஓலி. சுத்தம் அடங்கி மண்டபம் அமைதியானது. ஓ! அதிபர் வந்து விட்டாரா?

“வாங்க மிஸ்டர் தாழுது. இடமாற்றக் கடிதத்திலே உங்கட பேரெப் பாத்தான். நான் வெளியூர். உங்களைச் சந்திச்ச ஞாபகம் இல்ல. எப்படி காலையிலா புறப்பட்டு வந்தீங்க?”

தாழுது ஒன்றும் பேசவில்லை. வெறுமனே தலையை ஆட்டனார். அதிபரை நாணம் கலந்த புன்னகையோடு ஆராய்ந்தார். நாற்பது வயதிருக்குமா? நல்ல உயரம், யாறையும் பயம் கொள்ளச் செய்யும் ஆஜானுபகுவான தோற்றம். கையில் பிரம்பு, நீல நிறச் சாயமூட்ப்பட்ட மூக்குக்கண்ணாடி....

அது சரி இந்தளவு நீளத்தில் பிரம்பு எதற்கு...?

“சுலைமான் இங்கே வா. வீட்ட போய் வரண்டு சேருக்கும் தேத்தண்ணி வெச்சித்தரட்டாம் என்டு வாங்கிட்டு வா”

தாழூது, சுலைமானை நிபிர்ந்து பார்த்தார். பாடசாலை நேரத்தில் மாணவன் ஒருவனைச் சொந்தக் காரியத்திற்காக வெளியே அனுப்பலாமா....?

“உங்களேப் பத்திக் கேள்விப்பட்டிருக்கன். பள்ளிக்கூடத்தையே உங்கட வீடுபோல நினைத்து வாழ்ந்தவராம். தொழில்லை நேர்மை. கடமை தவறாமை.....பள்ளிக்கூட நிதிப் பொறுப்பெல்லாம் நீங்கதானென்டும் கேள்விப்பட்டனான்” அதிபர்.

மாணவர்கள் பக்கமிருந்து மழை கிரைச்சலாகச் சுத்தம் தொடர்கியது.

“யார் அங்க சுத்தம் போடுறது?” என்று பிரம்பை உயர்த்திக் கொண்டு அதிபர்....

தாழூதுக்கு வீட்டு ஞாபகம் வந்தது. மகன் எழுந்திருப்பானோ? காலையில் அவனைச் சைக்கிள் சீர்றில் வைத்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றுவேண்டும். ஏக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பானோ? கத்தோலைவப் பாடு படுத்துவானோ....?

அதிபர் திரும்பி வந்தார்

“எல்லாம் ஜம்பத்திரன்டு பிள்ளைகள். நான் மட்டும்தான். நாலாம் ஆண்டு வரைக்கும் இருக்கும். இன்னொரு ஆசிரியர் கேட்டிருக்கிறன். ஜனவரிக்குத் தாறன் என்டு சொல்லி இருக்கிறான்கள் - பிரச்சினை இல்லாத பள்ளிக்கூடம் - நல்ல சனங்கள், பணிவான பிள்ளைகள், அழகான ஊர். எனக்கு இங்கு இருந்திடத்தான் விருப்பம். ஆனா வீட்ல ஒரு தேவையொண்டு வந்திட்டுது. நானே பேசிக் கொண்டிருக்கிறன். நீங்க ஒன்டுமே சொல்ல இல்ல. சைக்கிளில் வந்த களைப்போ?”

‘எனக்கு அதிகம் பேசிப் பழக்கமில்லை என்று கீவரிடம் எப்படிக் கூறுவது?’ என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் சுலைமான் தேனீரோடு வந்து சேர்ந்தான்.

ஒன்றுக்கொன்று அளவில் வேறுபட்ட இரண்டு கிளாஸ்களில் தேநீரை ஊற்றி, பெரிய கிளாஸைத் தாழுதிடம் தந்துவிட்டு மற்றதை அதிபர் கையில் எடுத்தார்.

தாழுது தேநீரை உறிஞ்சுமுன் யோசித்தார். இது யாருடைய தேநீர்? சுலைமானின் வீட்டுக் கணக்கா? அல்லது அதிபரின் உபயமா? அதிபரின் உபயமென்றால், நான் அவருக்குக் கடமைப்பட்டுப் போக மாட்டேனா?.....

தாழுது தாமதிக்க விரும்பவில்லை. தேநீரை அருந்தி முடிந்தவுடன். முதலாம் ஆண்டிற்குச் சென்று விட்டார். இருபது பிள்ளைகள். குவளை மலர்போல ஒளி வீசும் கண்களுடன் தாழுது வாத்தியாரை மிரட்சியுடன் பார்த்து, அங்கு மிங்குமாக தரையில் சிதறி அமர்ந்தனர்.

வரவு பதிந்து முடித்தார். இன்றைய நாளையும் அவர் வீணாக்க விரும்பவில்லை. மாணவர்களின் பெயர்களைக் கேட்டறிந்தார். தன்னுடைய கைவிரல்களை மடக்கி மாணவர்களுக்கு என்களைக் கற்பித்தார்.

கட்டிடத்திலுள்ள எல்லா வகுப்புக்களுக்கும் தானே மாறிமாறிப் பாடங்களை நடத்தினார். புதிய ஆசிரியர் என்பதாலோ என்னவோ, மாணவர்கள் மிகுந்த பயபக்கியுடன் பாடங்களைக் கேட்டார்கள், வாசித்தார்கள், பயிற்சிகளைச் செய்தார்கள்.

அதிபர் தனது அறையில் வேலையாக இருந்தார்.

தாழுது இன்றையப் பொழுதைத் திட்டமிட்டார். இன்று மாலைக்குள் ஓட்டறை அடித்து முடிக்க வேண்டும். இயலுமானால் பெற்றாரின் உதவியுடன் கட்டிடத்திற்கு சுண்ணாம்பு வெள்ளை அடிக்க வேண்டும். கதவுகளைத் திருத்த வேண்டும். கட்டிடத்தைச் சுற்றி உள்ள புல்புண்டுகளை அகற்ற வேண்டும்.....

இன்றைக்கு வீடு செல்ல முடியாது. இனி வெள்ளிக்கிழமைதான்.

மதியம் மாணவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். சுலைமான் வந்தான், அதிபர் அழைப்பதாகக் கூறினான். அதிபரின் அறை மேசையில் உணவு பரிமாறப்பட்டிருந்தது. அதிபரின் தயவில் தான் எப்படி உணவு உட்கொள்ள முடியும்? தேனீ கணக்கே மனதில் உறுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றது.....

“நான் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறன். நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்” என்று மென்மையாக மறுத்துவிட்டு, அதிபர் பதில் கூறுமுன்னர் அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார். மேசையில் தன்னுடைய பாண் பார்சலைப் பிரித்தார். கிழங்குச் சொதியில் ஊறி, பாண் கனத்துப் போயிருந்தது. ஒரு வேலையைச் செய்து முடிக்கும் வேகத்தோடு பாணைச் சாப்பிட்டு முடித்தபோது, அதிபர் வாய் நிறைய வெற்றிலையை அடக்கிக் கொண்டு தாவூதுக்குமாக கொஞ்சம் பாக்குக் கொண்டு வந்தார்.

“பழக்கமில்லை” என்ற ஒரே சொல்லோடு தாவூது மறுத்துவிட்டார்.

‘கமகம’ வென்று கறுத்துத் கொழும்பான் மாம்புக்கள் மெல்லிய வாசனை வீச, அளவில் சிறிய தேனீக்கள் பூக்களை மொய்த்துக் கொள்ள. பலமாக அசைந்தால் மாம்புக்கள் சொரிந்து விடுமோ என்ற கவலையில் மாவிலைகள் மெல்லிதாக சாமரம் வீச தாவூது மாஸ்டரும் அதிபரும் மரநிழலில் கதிரைகளைப் போட்டு அமர்ந்தனர்.

“மாஸ்டர், ‘இன்வென்ரரி’ எல்லாம் சரி பார்த்து மூன்று பிரதிகளில் கொப்பி பண்ணி விட்டேன். அவ்வளவு சாமான் கில்லை. லொக் புத்தகத்திலும் குறிப்பு எழுதிட்டன். நீங்கள் கையெழுத்துப் போட்டு எடுத்துக் கொண்டால் சரி. சாமான்கள் எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கு. நான் இன்றைக்கு இரவும் இங்கதான் தங்குவன். வேறு விபரங்கள் ஏதும் இருந்தால் கேட்டுக் கொள்ளாங்கோ”

தாவூதுக்கு அதிபராக இருந்து பழக்கமில்லை. மேலதிகமாக என்ன விபரம் கேட்பதென்பதும் புரியவில்லை.

“மாஸ்டர் டெய்லி வந்து போற யோசனையா? அல்லது இங்கேயே தங்கி இருக்கிற மாதிரி ஏற்பாடா?”

“ஒன்டும் முடிவு பண்ணல்ல. ஆனா, இங்க தங்கி இருக்கிறது நல்ல மென்டு தான் படுது. முடிவு எடுக்கணும்”

“இங்கு தங்குறது என்டானும் நல்லதுதான். டெய்லி பத்து மைல் பதினெண்டது மைல் சைக்கிள் ஓடுறேது கஷ்டம். அதக்காட்டி இங்கேயே தங்கிக் கொள்ளலாம். நல்ல ஊர், நல்ல சனாங்கள், பிள்ளைகளோ நல்ல உதவிகள் செய்யும். தேவை என்டு சொன்னால் அரிசி, விறகு, மரக்கறியெல்லாம் அவங்களே கொண்டு வருவாங்க. உங்களுக்கு மட்டுந்தானே.....? நீங்களே சமைச்சுக் கொள்ளலாம்.

“கறிக்கும் பஞ்சமில்லை. வேண்டிய மீன் எடுக்கலாம். இங்கே வரால் மீன் பிரபலம். விலையும் மலிவு. நான் இங்கு வந்தால் வரால் மீன்தான் கறி. வீட்ட போகும் போது பத்து கிலோ கருவாடு கொண்டு போவன். பிள்ளைகள் விரும்பிச் சாப்பிடும். நீங்க விரும்பினா இங்கேயே இரண்டு மூன்று ஏக்கர் வயல் செய்யலாம். ஆயமெல்லாம் குறைவு. நல்லா விலையுற வயல்ய....”

என்று அதிபர் அடுக்கிக் கொண்டே போனார். தாவுதுக்க அருவருப்பாக இருந்தது. எழுந்து சென்றுவிடலாமா என்றுகூட நினைத்தார். பாடசாலை அபிவிருத்தி, மாணவர் கல்வி நலன் இதுபற்றி ஒன்றுமே பேசமாட்டாரா.....?

“என்ன மாஸ்டர் மெளனமாகிட்டங்க? உண்ட களைப்பா? வரால் கருவாடு ஊருக்குக் கொண்டு போறதெண்டால் இப்பவே சுலைமானுக்கிட்டச் சொல்லி வையுங்கோ. இங்கத்தய வரால் மீன் படு விவேசம். வரால் மீன் மற்ற மீன் மாதிரி இல்ல. மிக வெராக்கியம் கொண்டது. எல்லா இரைகளையும் அது சாப்பிடாது. உயிர் மீன், உயிர் இரால் இப்படித்தான் சாப்பிடும். செத்த மீனையோ, செத்த இராலையோ கடைசி வரைக்கும் சாப்பிடாது. உணவே கிடைக்காமல் சாக வேண்டிய நிலை வந்தானும்

சிதைன், வரால் மீனின் குணம் மாறவே மாறாது. அப்படியொரு பிடிவாதம். மனிதர்களிலும் அப்படிப் பிடிவாத குணம் கொண்டவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள் அதிபர் நீட்டிக் கொண்டே போனார்.

தாவுதுக்கு மனதில் வேறு சிந்தனை தடம் புரண்டது. கொண்ட கடமையில் வரால் மீனின் பிடிவாதத்துடன் ஆசிரியர்கள் தொழிற்பட்டால் மாணவ சமூகம் இலகுவாக முன்னேறவிடுமே. ஆனாலும் தாவுது மாஸ்டர் ஒன்றும் பேசவில்லை. வீட்டில் கதீஜாவும் மகனும் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள்? சம்பளம் எடுத்திருப்பாரோ.....? நான் வரும்போதும் வீட்டில் பணம் இருக்கவில்லையே.....சமையல் என்ன செய்திருப்பாள்? தாவுதுக்குத் தோள் குறுகுறுத்தத்து. பாடசாலை விட்டு வந்ததும் மகன் தோள்மீது ஏறிக்கொண்டு குனிந்து மூக்கில் விரலைச் செலுத்தி கிளகிசு மூட்டி.....

தாவுது திரும்பிப் பார்த்தார். அதிபர் இலேசான குறட்டை ஓலியுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். தாவுதுக்கு இப்படியான நேராங்களில் உறங்கிப் பழக்கமில்லை. பன்பையைத் திறந்து பிஜாமா சாரனை எடுத்து உடுத்துக் கொண்டார். சட்டையைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு சாரனை சண்டிக் கட்டுக் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

தும்புத்தழியுடன் நீளமான தழியான்றை இணைத்துக் கட்டினார். பாடசாலைக் கட்டிட உள்புறம், வெளிப்புறமெல்லாம் ஒட்டறை அடித்து முடித்தார் ஆங்காங்கே முளைத்திருந்த குளவிக் கூடுகளை எல்லாம் தட்டி விட்டார். கட்டிடத்திற்கு வெளிப் புறமாக சிவலைக் குருவியான்று கூடு கட்டி முட்டை இட்டிருந்தது. பழைய அட்டைப் பெட்டி யொன்றை எடுத்துக் குருவிக் கூட்டை மறைத்து ஆதரவாக இணைத்துக் கட்டினார். கட்டிடத்தினுள் சேர்ந்த ஒட்டறைக் கழிவுகளையும் மற்றும் கஞ்சல்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துத் திரட்டிக் குழி ஒன்றை வெட்டிப் புதைத்தார். இன்னொரு நாளில் இந்தக் குழியில் வாழைக் கன்றொன்று நட வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

அதிபர் அறையில் கிடந்த துண்டுக் கயிறுகளை ஓன்றாக முடிந்து நீளக் கயிறொன்று தயாரித்தார். பாடசாலைக் கட்டிடத்தைச் சுற்றி பத்து அடிக்கு வெளியே கயிறினால் செவ்வகம் ஓன்று அமைத்தார். அதற்கள் அகப்பட்ட பூல், பூண்டு முதலிய சகலதையும் மண்வெட்டியால் செதுக்கி எடுத்துத் துப்பரவு செய்தார். கட்டிடச் சுவரின் வெளிப்பக்கத்தில் கட்டமமைத்து, பாடசாலையின் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கினார். எந்த எழுத்தும் புரியவில்லை. வாளியில் நீர் அள்ளி சிறிய கயிற்றுத் துண்டால் தேய்த்து ஊத்தை அகற்றினார். இப்போது அந்த இடம் பளிச் என்று துப்பரவாக, பாடசாலையின் பெயர் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அல்லிக்காடு அ.மு.க.பாடசாலை. கொஞ்சம் சண்ணாம்பு வெள்ளையும் அடித்து முடித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று தாழைத்துக் கொண்டார்.

இதையெல்லாம் செய்து முடிக்கவும் மாலைச் சூரியன் செந்நிறம் பெற்றுச் சரியவும் சரியாக இருந்தது. அதிபர் அப்பொழுதுதான் நித்திரைவிட்டு எழுந்திருந்தார். அங்கு நடைபெற்றிருந்த மாற்றங்களைக் கண்டு, புருவங்களை உயர்த்திப் பார்த்தார்.

“நல்ல வேலைகள் நடந்திருக்கு போல....”

“அப்படியாண்டும் பெரிசா இல்ல. சும்மா இருந்த நேரத்தில் உடம்புக்குக் கொஞ்சம் எக்சைசஸ். அவ்வளவுதான்”

சுலைமான் தேனீரோடு வந்தான். இப்போது தாழைத்து மாஸ்டரே வாங்கிக் கொண்டார். இரண்டு கிளாஸ்களில் தேனீரை நிரப்பி, சின்ன கிளாசைத் தான் எடுத்துக் கொண்டார். பெரிய கிளாஸ் தேனீர் அதிபருக்கு.

“சுலைமான், இனி தேனீர், சாப்பாட்டுக் கணக்கெல்லாம் என்னோடது சரியா? எல்லாம் குறிச்சி வைச்சிக்கோ. கிழமை முடிஞ்சி என்கிட்டக் காசு வாங்கிக்கோ. என்ன சரியா?” தாழைத்து சுலைமானுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி கூறினார்.

“என்ன சொல்லீங்க சுலைமானுக்கு?”

“ஒன்றுமில்லை.....ராச்சாப்பாடு பற்றி”

இரவுச்சாப்பாட்டை சுலைமான் கொண்டு வந்தபோது தாழுது மாஸ்டரே அதனை வாங்கிப் பரிமாறினார். அளவுக்கதிகமாக தேங்காய்ப்பு இட்டு அவித்த மஞ்சள் நிற சோளம் பிட்டு. வரால் மீன் குழம்பு. கூடவே, செம்பொன் நிறத்தில் வரால் மீன் பொரியல். இனிமேல் இது கிடைக்குமோ என்ற கவலையில் அதிபர் மீன் குழம்பை ஒரு கை பார்த்தார். அல்லிக் காட்டு வரால் மீனை தாழுது முதன் முறையாகச் சுவைத்துப் பார்த்தார். ருசிதான். அலாதிச் சுவை. வரால் மீனுக்கு இப்படியாரு ருசியையும் கொடுத்து, அப்படியாரு பிடிவாதத்தையும் ஆண்டவன் தந்துள்ளானோ?

சாப்பாடு முழந்த கையோடு அதிபர் பாலர் மேசைகளை அடுக்கி படுக்கை தயாரித்தார். பாக்கை வாயில் போட்டுக் கொண்டார். தாழுதுக்கு நித்திரை வர நேரமாகும். பாடசாலை வளவை ஒரு முறை சுற்றி வந்து மாமரத்தின் கீழ் நின்றார்.

“என்ன மாஸ்டர் பள்ளிக்கூடம் பிடிச்சிருக்கோ?”

“ஆமாம். ஆனால் இங்க கனக்க வேலைகள் செய்ய வேண்டி இருக்கு. முழுமையாகப் பாடுபட்டா இந்தப் பாடசாலையை நல்லா உருப்படுத்தி எடுக்கலாம். பிள்ளைகளும் கெட்டித்தனம் கொண்ட பிள்ளைகளாகத்தான் படுது”

“ஒரு நாள் அனுபவத்தோடயே பிள்ளைகளைப் புரிஞ்சு கொண்டிருக்க போல. இங்க இன்னொரு ஆசிரியர் வேண்டும். அப்பதான் படிப்பித்தல முறையாகச் செய்யலாம். எனக்குக் கூட இந்தப் பள்ளிக்கூடத்த விட்டுப் போக விரும்பமில்ல. ஆனா, ஊரில் வீடொன்று கட்ட வேண்டி இருக்கு. திருத்தம் கொம்பன்சேஷன் எடுத்தநான். காசு அங்கால இங்கால செலவாகிப் போகும். அதக்காப்பி பழுதான வீட்டைத் திருத்திப் போடுவும் என்டு பாக்கிறன். ஊரோட இருந்தாத்தான் அதுக்கெல்லாம் வசதி”

கொம்பன்சேஷன் என்றதும் தொண்ணாறு கலவரங்களில் தனது வீடும் சேத மடைந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஒரு பக்கம் கூரை இந்து வீழ்ந்து, சுவரின் காரை பெயர்ந்து பழுதடைந்து திருத்துவதற்கு காசில்லாமல், விறாந்தைக்குள் மட்டும் கொஞ்சக் காலம் முடங்கிக் கிடந்து அல்லல் பட்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கூரையைத் திருத்த பதினெண்நாயிரம் வரை செலவாகும் என மதிப்பிட்டார். அதனைக் கொம்பன்சேஷனாகப் பெற்று திருத்தம் செய்ய நினைத்து விரண்ணப்பிக்கப் புறப்பட்டார். தேவைப் பட்ட ஆவணங்களைச் சேகரிப்பதற்காக ஏற்பட்ட அலைச்சலில் அதனைக்கைவிட்டு, பின்னர் ஆறுமாத சம்பள முற்பணம் பெற்று கூரையைத் திருத்திக் கொண்டார். ஆறு மாதச் சம்பள முற்பணத்திற்கான தவணைப்பணம் இப்போதும் வட்டியுடன் தனது சம்பளத்தில் வெட்டப்பட்டு வருவதையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டார்.

“தாழுது மாஸ்டர், ஏன் நீங்கள் கொம்பன்சேஷனுக்குப் போட வில்லையா? சேதங்கள் ஏதும்.....?”

“வீட்டுக் கூரையொன்று சேதம். பதினெண்நாயிரம் மட்டால் எஸ்டிமேட் கூட இருந்தவங்களைல்லாம் முப்பதுக்குப் போடு, நாப்பதுக்குப் போடு என்டு வற்புறுத்தி நாங்க. எனக்கு விருப்பம் இல்ல. என்னத்துக்கு பொய் சொல்லிக் காசு எடுக்கணும், அலைச்சல் வேறு..... விட்டுட்டன்”

“நேர்மைதான். பிழவாதம்தான். வரால் மீன்ட பிழவாதம் உங்களுக் கிட்டியும் இருக்கு என்டு சொல்லுங்க” என்று கூறி வேஷக்கையாகச் சிரித்தார்.

தாழுது புன்முறுவலோடு நிறுத்திக் கொண்டார்.

பாலர் வாங்கில் நித்திரைக்காகப் புரண்டு கொண்டிருந்த அதிபரை நோக்கி தாழுது மாஸ்டர் கேட்டார்.

“பாடசாலையைச் சுற்றி நல்ல வேலியொண்டு போட்டா நல்லதில்லையா? வேலிக்கட்டை, இரண்டு அந்தர் கம்பி, அள்ளு விவ்வளவும்

இருந்தால் அழகான வேலியொன்டு போட்டுடலாம். மாடு வராது. மாணவர்களுக்கு வீட்டுத் தோட்டப் பயிற்சி வழங்கலாம். காய்கறி பயிர் செய்யலாம். வேலி போட எவ்வளவு கோஸ்ட் ஆகும்?"

கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே அதிபர் கூறினார்,

"ஒரு மூவாயிரம் ரூபா தேவைப்படும். ஓபீஸ்லை கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போனன்"

"எப்படியும் வேலி போட வேணும்"

"பணத்துக்கு என்ன செய்யப் போற்கூக்"

"அதுக்கு ஒரு திட்டம் வெச்சிருக்கிறன்"

அதிபர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். தாவுது மாஸ்டர், கட்டிடத்திற்கு வெளியே மஞ்சள் நிற சேலையூடுத்தி, முக்காட்டு, நாணம் கலந்த பெண்களைப்போல குனிந்து நிற்கும் கறுத்துக் கொழும்பான் மாமரங்களைப் பார்த்தார்.

"கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழங்களை விற்றெடுத்தால் அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதா?"

"பாதுகாத்து எடுக்க முடியுமானால் பெறலாம் மாஸ்டர்"

'சிரமம்தான். நான் அதனையே சவாலாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' தாவுது மாஸ்டர் வெளியே பேசவில்லை. மனதுக்குள் பிழவாதத்துடன் திட்ட மொன்றைத்தீட்டினார். அதிபர், தாவுது மாஸ்டரை விணோதமாகப் பார்த்தார். வரால் மீனின் பொரியல் ஏப்பழும் பாக்கு மணமும் தந்த மயக்கத்தில் அப்படியே உறங்கிப் போனார்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலை தாவுது மாஸ்டர் வீடு திரும்பினார்.

மகனுக்குக் காய்ச்சல் கண்டிருந்தது. கத்ஜாவும் இருமிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஒ பொம் கொடுத்து சம்பளம் எடுத்ததா?”

“இல்ல. ஒ போம்ல ரெண்டு கையெழுத்து வேணுமாம். நீங்க அவசரத்தில் ஒரு கையெழுத்துதான் போட்டிருக்கீங்க. பணத்தை பேங்குக்குத் திரும்பிட்டாங்க. அடுத்த மாதச் சம்பளத்துடன் எடுக்கலாமாம்” கத்ஜாவின் எரிச்சலை தாவது புரிந்து கொண்டார்.

“அப்ப காசுக்கு என்ன செய்யுறது?”

“இதோ” கத்ஜா வலது கைக்குள் பொத்திய வண்ணம் தாவுதுக்கு முன் எதையோ நீட்டினாள். கல்யாண மோதிரம். கத்ஜாவிடமுள்ள இரண்டு நகைகளுள் ஒன்று. கல்யாணத்தன்று தான் வாங்கிப் போட்டது.

“எடு வைக்க வேணாம், காசு காணாது. விற்றுப்போடுங்கோ”

கத்ஜாவின் குரவில் தொனித்தது விரக்தியா, வேதனையா என்பதைத் தாவுதால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வேறு வழியுமில்லை.

வாசலில் சுத்தம் கேட்டது. அன்வர் ஆசிரியர்.

“நானை சனிக்கிழமை காலை பத்து மணிக்கு உங்களுக்குப் பாடசாலையில் பிரியாவிடை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறோம். மறக்காம வாங்க சேர். அத்தோட உங்கட சினேகிதன் சமீம் தொர ஊருக்கு வந்திருக்கிறார். நல்ல செல்வாக்கான மனுசன். அவர்ட்ட சொல்லி உங்கட முரான்ஸ்பரை கேன்சல் செய்யுங்க சேர்”

“பார்க்கலாம் அன்வர். சமீம் என்ற இள வயதுச் சினேகிதன். எனக்கென்று சொன்னால் என்னமும் செய்வான்” சமீமும் தானும் பிஞ்ச வயசில் இருந்து கொண்டிருந்த சினேகிதத்தையும் ஒருவருக்கொருவர் அன்புடனும் வாஞ்சையுடனும் வாழ்ந்த அந்தக் காலத்தையும் தாவுது நினைத்துக் கொண்டார்.

அடுத்த நாள் காலையில் பிரியாவிடைக் கூட்டம். அதிபரும் ஆசிரியர்களும் தாழைதின் சேவைகளைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். பிரியாவிடை அன்பளிப்பாக அழகான அட்டைப் பெட்டியில் ஆறு கிளாஸ்களை அடுக்கி அன்புடன் வழங்கினார்கள். தான் அந்தப் பாடசாலையில் செய்த சேவைக்கான அங்கீகாரமாக நினைத்து அதனை மகிழ்வுடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

வீட்டுக்குச் சென்றதும் அட்டைப் பெட்டியைப் பிரித்து, கத்ஜாவுக்கு கிளாஸ்களைச் சந்தோசத்துடன் காட்டினார். அவள் முகத்தைத் திரும்பிக் கொண்டு சென்று விட்டாள். ஆறு கிளாஸ்களையும் பூரிப்புடன் திருப்பி அடுக்கி, அல்லிக்காட்டுப் பாடசாலையில் பாவனைக்கு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்து பன் பையினுள் அடுக்கிக் கொண்டார்.

“கிளாஸ் கொண்டு வந்ததெல்லாம் சரி, மத்தியானச் சோற்றுக்கு அரிசி இல்லையே, மோதிரம் வித்தாச்சா?”

அப்போதுதான் தாழை மாஸ்டருக்கு நகைக் கடைக்குச் செல்ல தான் மறந்து விட்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அரைப்பவுண் மோதிரத்தை இரண்டாயிரத்திற்கு விற்கலாமா? இரண்டாயிரத்தில் இம்மாதத்தைக் கட்டுப்பாட்டோடு கடத்தி விடலாமா? சைக்கிணுக்கு டயர், ரியூப் வாங்க நினைத்தோமே....பணம் போதுமா....?

டயர், ரியூப் வாங்குவதை அடுத்த மாதத்திற்கு ஒத்திப் போட்டார். சந்தையில் அரிசி, கருவாடு, மரக்கறி எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு வீடு திரும்பியபோது, கத்ஜா வாசலிலேயே நின்று புன்முறுவலோடு வரவேற்றார்.

“என்னாங்க சமீம் தொர ஆள் விட்டிருந்தார், உங்கள பின்னேரம் வீட்டில சந்திக்கட்டாம். இடமாற்றத்தை கேள்விப்பட்டாரோ என்னவோ அவரிட்ட கொஞ்சம் பேசி ஒழுங்கு பண்ணுங்க என்ன?” இப்போதே அல்லிக்காட்டுக்கான இடமாற்றம் ரத்துச் செய்யப்பட்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியோடு கத்ஜா காணப்பட்டாள்.

“சரி பின்னேரம் பார்க்கலாம்”

கத்ஜா மறக்கவில்லை. மாலையில் தாழுதை வெளிக்கிடுத்தி அனுப்பி வைத்தாள். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சமீமைச் சந்திக்கும் ஒர்வத்தோடு, முன்சில்லில் காற்றிறங்கிய சைக்கிளையும் தள்ளிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

கணவர் திரும்பும்வரை மகனையும் இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு கத்ஜா முற்றத்திலேயே நிற்கின்றாள்.

“என்ன கத்ஜா வாசலிலேயே நிற்கிறீங்க....? மகன்ட காய்ச்சல் எப்படி?”

சைக்கிளை வேலியோரம் சாய்த்துக் கொண்டே தாழுது கேட்டார்.

“மத்தியானம் குறைஞ்சிருந்தது. இப்ப கொஞ்சம் கூடிவிட்டுது. ராத்திரிக்கு மருந்து வாங்கணும். அதுசுரி, அவரக் கண்ணங்களா? என்னாங்க கேட்டாரு?”

“பழைய கதை, புதிய கதை எல்லாமே கேட்டாரு. அல்லிக்காட்டுக்கு இடமாற்றம் வந்ததும். அவருக்குத் தெரியும். அது விசயமாகத்தான் கூப்பிட்டாரு”

“இடமாற்றத்தை மாற்றித் தாரனென்டாரா?”

“அதெப்பத்திப் பேசல்ல”

“அப்ப, எதெப்பத்திங்க பேசினாரு?”

“அடுத்த வாரம் வெளிநாட்டிலிருந்த அவர்ர மகன் வாரானாம். ஒரு வாரம் நிப்பானாம். அல்லிக்காட்டிலிருந்து கொஞ்சம் வரால் மீன் கருவாடு கொண்டு வந்து தரமுடியுமான்னு கேட்டாரு” கணவரின் வார்த்தைகளில் சூடேறுவதை கத்ஜா அவதானித்தாள். மகனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். தன் இதயத்திலுள்ள தீயும், மகனின் காய்ச்சல் சூடும் சேர்ந்து தன்னைப் பொசுக்கி விடுமோ என்ற பயத்தில் கத்ஜா உள்ளே சென்று விட்டாள்.

தாழுது ஆவேசமானார். இனி என்ன ஆனாலும் சரி, தன்னுடைய சேவைக் காலத்தில் எஞ்சியுள்ள வருஷங்களை அல்லிக்காட்டின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகவே செலவிட தான் எடுத்துக் கொண்ட தீர்க்கமான முடிவை, தான் இனி, யாருக்காகவும் மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை.....முக்கு நுனியில் முத்தாக வியர்க்கத் தொடங்கியது.

அடுத்த வாரமே அல்லிக்காட்டுப் பெற்றாரைப் பாடசாலைக்கு அழைத்தார். தன்னைச் சூருக்கமாக அறிமுகம் செய்து கொண்டார். பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபையை ஏற்படுத்தினார். தான், இந்தப் பாடசாலையில் செய்ய நினைத்துள்ள அபிவிருத்திப் பணிகளைப் பெற்றாருக்கு விளக்கினார்.

தான் பாடசாலை நேரத்தில் மட்டுமல்ல, மாலை நேரத்திலும் மாணவர்களுக்காகப் பாடம் நடத்த உத்தேசித்திருப்பதைக் கூறினார். இரவில் பெற்றாரும் கொஞ்சம் பிள்ளைகள் படிப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

பாடசாலைக் காலங்களில் மாணவர்களைத் தொழிலில் ஈடுபெடுத்த வேண்டாம் எனக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார்..... ஒரு புதியவரிடதிருந்து புதிய விஷயங்களைக் கேட்கும் ஆர்வத்துடன் பெற்றார் அவரது பேச்சில் ஐக்கியப்பட்டுப் போனார்கள்.

பாடசாலைக் கட்டிடத்திற்குச் சுண்ணாம்பு வெள்ளை அடிப்பதைப் பற்றிக் கூறினார். சிலர் பணம் தர முன் வந்தார்கள். சிலர் உடல் உழைப்பைத் தர உறுதி அளித்தார்கள். அடுத்த வாரமே பாடசாலைக் கட்டிடம் வெண்ணிற்கீருடைக்கு மாறி விட்டது.

ஒரு நாள் வெள்ளிக்கிழமை மாலை. சுலைமானைக் கூப்பிட்டு, சாப்பாட்டுக் கணக்குகளை சரிபார்த்துக் காசு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சேர், இன்டைக்கு கொஞ்சம் வரால் மீன் கருவாடு வீட்டுக்குக் கொண்டு போற்றுகளா என்டு வாப்பா கேட்டாங்க”

முதன்முதலாக தாவுதின் மனதில் சலனம் ஏற்பட்டது. இன்றைக்குக் கொஞ்சம் கருவாடு வாங்கிப் போனால் என்ன? கதீஜா விரும்பிச் சாப்பிடுவாள். நான் இல்லாத போது அவவுக்கு கறிப் பிரச்சினையும் இருக்காது.....காசைப் பிறகு கொடுக்கலாம்.....

“வேண்டாம் சுலைமான்”

“ஏன் சேர்”

“எங்க வீட்டை யாரும் சாப்பிடற்றில்லை”

அல்லிக்காட்டு வரால் மீன் கருவாட்டைச் சாப்பிட விருப்பம் இல்லாதவர்களும் இருக்கிறார்களா என நினைத்துக் கொண்ட சுலைமான், மாஸ்டரை விணோதமாகப் பார்த்தான்.

பாடசாலை அபிவிருத்திச்சபை நிருவாகக் குழுவை ஒரு நாள் மாலையில் கூட்டினார். தான் இந்தக் கூட்டத்தை விழேடமாகக் கூட்டுவேதாகவும், தனது நோக்கத்தில் வெற்றியடைய எல்லாரும் உதவி செய்ய வேண்டும் எனவும் ஆரம்பத்திலேயே விணயமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“இந்தப் பாடசாலையில் இப்போது முக்கியமாக இரண்டு குறைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று தளபாடப் பிரச்சினை. அதுபற்றி நான் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குக் கோரிக்கைக் கடிதங்களை உத்தியோகபூர்வமாக எழுதி இருக்கிறேன். அடுத்தது, பாடசாலை வளவைச் சுற்றி முள் கம்பி வேலி அமைத்தல். ஆடு மாடுகள் வருவதைத் தடுக்க வேண்டும். வளவை அச்சுறுக்கை பண்ண வேண்டும். அப்போது தான் இங்கு கொஞ்சம் பயிர்ப்பசை வளர்க்கலாம். மாணவர்களுக்கு வீட்டுத் தோட்டப் பயிற்சி வழங்கலாம். சுற்று வேலி அமைப்பதற்கு காரியாலயத்தை எதிர்பார்க்காமல், நாமே செய்து முடித்தால் என்ன என்று யோசிக்கிறேன். அதற்கான திட்டமும் ஒன்று வைத்திருக்கின்றேன்” என்று தாவுது மாஸ்டர் பேசியபோது, கூட்டத்தினர்

ஆர்வமாகக் கேட்கத் தொடங்கினர்.

பாடசாலை மண்டபத்திற்குப் பக்கமாக அணிவகுத்து நிற்கும் ஜந்து கறுத்தக் கொழுப்பான் மாமரங்களின் பக்கம் கையை நீட்டிக் கேட்டார். “இந்த மாம்பழங்களுக்கு வழக்கமாக என்ன நடக்கிறது?”

“பிஞ்சிலே கொஞ்சத்த அடிச்சுப் போடுவான்கள். சனி, ஞாயிறிலே வெளியாரும் பிடுங்கிறது. மிச்சுப்புறை யாரும் பழமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பாங்க” பின் வரிசையில் இருந்த தம்பி லைப்பை என்பவர் ‘யாரும்’ என்ற சொல்லுக்கு ஒரு அலாதியான அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறியபோது தாவுதிற்கும் ஆத்திரம் வந்தது.

“இம்முறை அப்படி நடக்காது”

“அப்போ?” கேள்விக் குறியோடு ஒருவர் எழுந்து நின்றார்.

“நான் இப்போ ஒரு திட்டம் சொல்லப் போறன். நீங்க எல்லாரும் இதுக்கு அனுமதி தரணும். இது சம்பந்தமான எழுத்துமூல அனுமதியை நான் காரியாலயத் திலிருந்து பெறுவன்”

கூட்டத்தில் சலசலப்பு.....

“கொஞ்சம் எல்லாரும் அமைதியாக இருங்க. மாஸ்டர் சொல்லி முடிக்கட்டும்” சுலைமானின் வாப்பா சகலரையும் கையமர்த்தி மாஸ்டர் பேசுவதற்கு அமைதி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

“இந்த மாமரங்கள் யாரால் வைக்கப்பட்டதோ தெரியாது. ஆனா, இப்ப அது பாடசாலைக்குச் சொந்தம். பாடசாலைச் சொத்து. இதனுடைய பூரணமான பயனும் பாடசாலைக்கும், மாணவர்களுக்கும் கிடைக்கணும். இந்த முறை எல்லாப் பழங்களையும் பக்குவமாகப் பாதுகாத்து எடுக்கணும். ஒரு பழம் கூட வீணாகக் கூடாது. முழுவதையும் விற்று இந்தப் பாடசாலையைச் சுற்றிவர வேலி போடணும். காவல் தேவை. நானே காவல் வேலைய முக்கியமாகச்

செய்ய முடிவு எடுத்திருக்கன். ஆனா, நான் ஊருக்குப் போகின்ற நாளையில மட்டும் நீங்க யாராவது இதுப் பாதுகாத்துத் தரணும்"

மாஸ்டரின் திட்டத்தை எல்லோருமே ஆமோதித்தனர். மாஸ்டர் ஊருக்குப் போகின்ற நாட்களைச் சொன்னால் தாங்கள் அந்த நாட்களில் மாமரங்களைப் பாதுகாத்துத் தருவதாக வாக்களித்தனர். பெற்றார்களின் பெயர்களை எழுதி, அவர்கள் காவல் செய்ய வேண்டிய நாட்களைக் குறித்துக் கொண்டிருந்தபோது தம்பி லைப்பை முன்னுமுன்னுக்கும் சுத்தம் கேட்டது.

"எல்லாம் கதைக்கிறதுதான். ஆனா, மாம்பழும் பழக்கக்குள்ள மட்டும் பழமெல்லாம் மாஸ்டரின் வீட்டுக்குப் போயிடும்" தனக்கு மட்டும் கேட்கும் பழதான் அவர் கூறினாலும், அந்தக் கதை எப்படியோ தாழுதின் காதுகளிலும் விழுந்து விட்டது.

"பாடசாலைச் சொத்தை எனது வீட்டுச் சொத்துப் போல பாதுகாப்பேனே யொழிய, வீட்டுக்குக் கொண்டு போக மாட்டன். இது என்ட அந்நாளைய் பழக்கம். இதில் யாரும் சந்தேகப்படத் தேவையில்ல. இன்டைக்கு நான் உங்களுக்கு ஒரு சுத்தியம் செய்து தாரன். இந்த வருஷம் என்டில்ல, இனி எந்த வருஷமானாலும் சரி, இந்த மாம்பழுத்தில் ஒரு சுத்த துண்டு கூட என்ட வாயிலோ, என்ட குடும்பத்திட வாயிலோபடாது. இது சுத்தியம், இது சுத்தியம்"

மாஸ்டர் இவ்வளவு ஆத்திரமாகப் பேசியதை யாரும் கண்டதில்லை. மூக்கு நுனி சிவந்து விட்டது. கண்கள் பனிக்க ஆரம்பித்து விட்டன.

சுலைமானின் வாப்பா எழுந்துவிட்டார்.

"மாஸ்டர் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளனும். அவர் ஏதோ பகிழியாத்தான் சொன்னார். நீங்க கோபப்படப்படாது. உங்கள் எங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்"

"நான் கோபப்படல்ல. ஆனா, நான் இந்த விஷயத்தில் எவ்வளவு

சுத்தமா நடந்து கொள்ளப் போறன் என்டத நீங்க பொறுத்திருந்து பாருங்க”

அத்துடன் கூட்டம் முடிந்தது. மாஸ்டர் தாமதிக்காமல், அன்றே மாமரத்தின் அடிப்பகுதிக்கு யாரும் மேலே ஏறா வண்ணம் முள் கம்பிகளைச் சுற்றினார். பழைய தகரிடன்களைச் சேர்த்தெடுத்து, அவற்றிற்கு கம்பி நாக்கு வைத்து நீண்ட கயிற்றில் மரத்தின் மேல் தொங்கவிட்டு மணி தயாரித்தார். கயிறைக் கீழே இருந்து இழுத்தால், கணக்ஞவென்று மணி ஒலி கிளம்பும். அதனால் வளவால்கள், பறவைகள் பறந்துவிடும். இரவில் கயிறு நுனியைப் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

மாம்பிஞ்சுகள் சரம் சரமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இலைகளின் எண்ணிக்கை கூடவா, பிஞ்சுகளின் எண்ணிக்கை கூடவா என பிரமிக்கு மளவுக்கு இவ்வருஷம் தொகையாகக் காய்த்திருந்தது. இவ்வளவையும் பாதுகாத்து எடுத்தால் ஒரு மூவாயிரம் பழங்கள் தேறுமா? அதற்குக் கூடவே பார்க்கலாம்.

தாழுதின் மனக்குதிரை சிறகடித்தது. இரட்டைக் கடிவாளம் போட்ட புரவிகள் தடையை உடைத்தெரிந்து கொண்டு ஆகாயப் பாய்ச்சல் காட்டன. மளமளவென்று காய்கள் பறிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மரத்தின் கீழும் மலை மாதிரி சாம்பல் நிறத்தில் முற்றித் திரண்ட மாங்காய்கள்..... ஏலக்காரர்கள் விலைகளை உயர்த்திக் கொண்டே போகிறார்கள்..... ஜயாயிரம்..... ஏழாயிரம்..... பாத்தாயிரம்..... பாடசாலை வேலிகட்டப்படுகிறது. முன் பக்கப் படலைக் கதவு அகற்றப்பட்டு, சீமெந்துத் தூண்கள் எழுப்பப்பட்டு, இரும்புக் கதவுகள் போடப்பட்டு, அதன்மேல் பாடசாலையின் பெயர் பொன்னிர எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டு..... கற்பனைக் கயிறு சட்டெனத் தபம் புரண்டு அறுந்து போகின்றது. வளவு முழுக்க மாடுகள் ஏறி இருந்தன. அவற்றைக் கலைப்பதற்காக தாழுது மாஸ்டர் வெளியே வந்தார்.

மகனுக்குக் காய்ச்சல் உரத்திருப்பதாக அல்லிக்காட்டுக்குச் செய்தி வந்திருந்தது. அன்றிரவு சுலைமானின் வாப்பாவை பாடசாலை வளவுக்குக் காவல் வைத்துவிட்டு, தாழுது ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

மகனின் காய்ச்சல் தணியவில்லை. டைபாயிட்டாக இருக்குமோ என டாக்டர் சந்தேகப்பட்டார். டவுனிலூள்ள பெரியாஸ்பத்திரியில் காட்டினால் நல்லது என கதீஜா அபிப்பிராயப்பட்டாள். தாவுது மாஸ்டர் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு டவுனுக்குச் சென்றார்.

டாக்டர் சந்தேகித்தது சரிதான். வாட்டில் ஒரு வாரம் இருக்கும்படி நேர்ந்தது. ஒரே மகன். பெயர் சொல்ல ஏக வாரிசு பக்கத்திலேயே இருந்து கவனித்துக் கொண்டார்.

காய்ச்சல் தணிந்து வீட்டுக்கு வந்த அன்றைய தினம் மாலையே தாவுது அல்லிக்காட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

“ரெண்டு நாள் இருந்து காய்ச்சலைப் பாத்துப் போகப்படாதா?”

“இல்ல கதீஜா, நின்டது நிக்க வந்திட்டன். அங்க என்ன பாடோ தெரியாது. வேற ஆசிரியரும் இல்ல. லீவும் போட முடியாது. போயிட்டு ரெண்டு நாளில் வந்திடுறன்”

அடிக்கடி காற்றிறங்கும் முன் சில்லை நசித்துப் பார்த்துக் கொண்டு, பம்பைப் பன்பையில் போட்டுக் கொண்டு சைக்கிளை மிதிக்கும் கணவனை கதீஜா ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள்.

இந்த ஒரு வாரமும் சுலைமானின் வாப்பாவே பாடசாலைக் காவல் பார்த்த செய்தியை அறிந்து தாவுது மாஸ்டர் அதிர்ந்து போனார்.

“பகலில் மகன் பாத்துக் கொண்டான். பின்னேரமும் இரவிலும் நான்தான் காவல். வேறு யாரும் வரல்ல. நம்பி விட்டுப்போட்டுப் போகவும் ஏலாது. சியாக தொழிலுக்கும் போக முடியாமல் போயிட்டுது”

தாவுதுக்கு பெரிய கவலையாகிவிட்டது. சொந்தத் தொழிலையும் கிழந்து காவல் பார்த்திருக்கிறாரா? மனதுக்குள் படம் ஒன்று விரிந்தது.

இரண்டு மாதச் சம்பளப் பணத்தையும் ஒன்றாக எடுத்ததில் முன் சில்லுக்கு ரயர். ரியூப் வாங்க என ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள இருநூறு ரூபாவையும் விவருக்கு கொடுத்தால் என்ன?

இரண்டு நூறு ரூபாய்த் தாள்களை சிகிரட்டைப்போல சுருட்டி, அவரின் கைகளுக்குள் வைத்து அழுத்திவிட்டு, “பரவாயில்லை. இத செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

“எதுக்கு மாஸ்டர் பணம் எனக்கு?”

“பரவாயில்லை வைத்துக் கொள்ளுங்கள், பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்”

சைக்கிணுக்கு ரயர், ரியூப் வாங்குவதை மேலும் ஒரு மாதத்திற்குத் தள்ளிப் போட்டார். மாப்பிஞ்சுகள் முற்றி இருந்தன. அவை, தாழை மாஸ்ட்ரோடு கதைகள் பேசத் தொடங்கின. ஈச்சங்குலையில் காய்கள் கனத்திருப்பது போல மாமர மெங்கும் காய்களாகவே தொங்கின.

எல்லாம் மூவாயிரம் காய்கள் தேறுமா? - அதற்கும் கூடவே பார்க்கலாம். இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் முற்றி விடுமா? மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். இப்பவே ஒன்றிரண்டு காய்களில் சாம்பல் நிறம் ஏறி இருந்தது.

அதற்குள் முதலாந் தவணைப் பரிட்சைகள் நடத்த வேண்டி இருந்தது. தவணை விடுமுறை இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் வர இருக்கிறது. மகனின் காய்ச்சல் விட்பாடில்லை. அழிக்கடி ஊருக்குச் சென்றார். ஒன்றிரண்டு நாளில் திரும்பி வந்தார். ஊரிலிருந்து வரும்போது வினாத்தாள்களையும் வாங்கி வந்து பரிட்சைகளையும் செய்தார். கத்ஜாவிற்குப் பெரிய மனக்கவலை. தொடர்ந்தாற்போல ஒரு வாரம் தங்கி நின்று மகனின் வைத்தியத்தைக் கவனிக்கிறாரில்லையே என்று மனம் வெதும்பினாள். சைக்கிணுக்கு ரயர் மாற்ற வில்லையா எனக் கேட்டபோது மெளனம் சாதித்தார்.

தவணை விடுமுறைக்கு ஒரு வாரம் இருக்கும்போது பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபையைக் கூட்டினார். ஏற முற்றிச் சாம்பல் நிறம் திரண்டு குலை குலையாகக் கதை பேசி நிற்கும் கறுத்தக் கொழும்பான் காய்களைப் பெற்றார் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர். தாவுது மாஸ்டர் எதையும் சாதிக்கக் கூடியவர் எனப் பேசிக் கொண்டனர். புதன் கிழமைக் காலையில் மாங்காய்களைப் பறிப்பதென முடிவாயிற்று, அன்றைய தினமே வியாபாரிகளை அழைத்து ஏலத்தில் மாங்காய்கள் அனைத்தையும் விற்று விடுவதெனத் தீர்மானித்தார்கள்.

முதல் கூட்டத்தின்போது கிண்டல் பேசிய தம்பி வெப்பை அருகில் வந்து மாஸ்டரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “மாஸ்டர், நான் பகிளியாக ஏதோ சொல்லிட்டேன். நீங்கள் மன்னிச்சுக் கொள்ள வேணும்” என்றார்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அதெல்லாம் நான் மனிதில் வைக்கிற ஆள் இல்ல. வளவுக்கு வேலி கட்டும்போது நீங்களைல்லாம் வந்து உதவி செய்ய வேணும்”

செவ்வாய்க்கிழமை பாடசாலை விட்டதுமே, அடுத்த நாள் மாங்காய்களைப் பறிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டார். மாமரத்தைச் சூழவுள்ள கிடத்தைத் துப்பரவு செய்தார். காய்களைக் குவிப்பதற்கு வசதியாக சாக்குகளையும் சேகரித்துக் கொண்டார்.

நானை அறுவடைக்காகக் காத்திருக்கும் மாமரங்களை வாஞ்சையுடன் அண்ணாந்து பார்த்தபோது, அருகில் சுலைமான் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் அன்டைக்குக் கொடுத்த இருநூறு ரூபாய்க்கும் வரால் மீண்டும் கருவாடு தரட்டுமா என்டு வாப்பா கேட்டு வரச் சொன்னாங்க”

“இல்லை, வேணாம். இந்த மாங்காய்களைப் பாதுகாத்துத் தந்ததுக்காக அது சேரோட் பிரசன்டாம் என்டு போய்ச் சொல்லு” என்று மகிழ்ச்சியோடு சொன்ன தாவுது, மறுபடியும் மாமரங்களை வாஞ்சையோடு பார்த்தார்.

மூன்றாவது மரத்தில் இருந்து பொதுத்து பொத்தென்று இரண்டு மாம்பழு ங்கள் விழுந்தன. சுலைமான் ஓடிச் சென்று கைகொள்ளாமல் அள்ளி வந்தான். முதற் பூவில் பிடித்த காய்களாக இருக்கும். அதுதான் வேளைக்கே பழுத்து விட்டன. இந்தப் பழங்களையும் நாளைய ஏலத்தில் சேர்த்துவிடலாம்.

“சுலைமான் அதைக் கொண்டுபோய் உள்ளே வை” என்று கட்டளையிட்டு விட்டுத் திரும்பியபோது, பாடசாலை வாசலில் ஒள் அரவம் கேட்டது.

“மாஸ்டர், பெற்சாதிக்குச் சுகமில்லையாம், உங்களை அவசரமாக வர்ட்டாம்”

தாழுது சுலைமானை அழைத்தார். இன்றைக்கும் நாளைக்கும் வாப்பா வையே காவல் இருந்து, எல்லா வேலைகளையும் பார்த்துக் கொள்ளச் சொன்னார். பன் பையைச் சைக்கிளில் சொருகிக் கொண்டு ஊர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். மனைவிக்குத் தொய்வு கூடி இருந்தது. நெஞ்சில் கரகரவென இழுப்பு, மூச்சவிடக் கண்டப்பட்டாள். பாயில் படுத்தவண்ணம் முதுகுத் தண்டில் தலையனையை வைத்து, தலையைத் தாழ்த்தி மூச்சுக்காக ஏங்கினாள். தாழுது தாமதிக்கவில்லை. பன் பையை இறக்கி வைத்துவிட்டு, சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு, டாக்டரை அழைத்துவர ஓடினார்.

டாக்டருக்குச் சேதி சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி, சைக்கிளை வேலி யோரத்தில் சாய்த்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தவரை மகன் மாம்பழுக் கையோடு வரவேற்றான். வாய்க்குள்ளும் மஞ்சள் சாறாக மாம்பழுத் தண்டுகள். இவனுக்கேது மாம்பழும்? சந்தேகத்தோடு பன் பையைப் பார்த்தவருக்கு நிலைமை புரிந்தது. அங்கேயும் ஒரு கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழும். தாழுதுக்கு நெஞ்சில் பொறி தட்டியது.

‘உள்ளே வை’ என்று சுலைமானிடம் சொன்னதை அவன் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு மாம்பழுத்தைப் பன் பையினுள் வைத்து விட்டானா?

என்ன அந்தி இது?

“கத்ஜா” என்று நாலு வீடுகளுக்குக் கேட்கும்படியாக, தன்னைய நியாமல் ஆவேசமாகக் கத்தினார் தாவுது.

கணவரின் கடுரமான அழைப்பைக் கேட்டு, அதிர்ச்சியடைந்தவளாகத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் கத்ஜா.

மகனின் வாய்க்குள் விரலைவிட்டு மாம்பழுச் சதையைத் தோண்டி எடுத்து, கையிலிருந்த மாம்பழுத்தையும் பறித்துத் தூர வீசி ஏறிந்தார் அவர்.

தான் கொடுத்த சத்தியம் மீறப்பட்டுப் போனதாகக் கேவலப்பட்டுப் போனார் அவர். தம்பி லைப்பையும் இன்னும் சிலரும் தன்னைச் சுற்றிப் பம்பரம் ஆடிக் கொண்டே கேவி பேசுவதாகக் காதுகளுக்குள் இரைச்சல் கேட்து.

அல்லிக்காட்டு மக்களுக்கும் பாடசாலைக்கும் தான் மாபெரும் துரோகம் செய்து விட்டதாக உணர்ந்தார் அவர்.

நெற்றிப் பொட்டில் பொறி கலங்க. கையைத் தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்த வண்ணம் மெதுவாகத் தடுமாற. நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் புது வலி ஒன்று தோன்றி உடல் பூராக வியாபித்தது.

அல்லிக்காட்டுக்குச் செய்தி கிடைக்க நேரமாகலாம்.

கல்வி அமைச்சினால் ஆசிரியர்களுக்கென நடத்தப்பட்ட தேசிய மட்சி சிறு கதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பாரிசு பெற்றது. (1997)

‘குஞ்சரன் மீன்’

இம்முறை ஏகத்துக்கு நல்ல வெளச்சல். சரியான நேரத்துக்கு தண்ணி விட்டவங்கள். வெளிக்காரர் எல்லாம் உரிய நாளுக்குள்ள விதைச்சி பயிர் ஏத்திப் போட்டாங்கள். பீஜீ லெவன்தான். சின்ன நெல்; லொரிக்காரன்ட் நல்ல வெல போகும். வயல் முழுக்க நெல்லப் பரப்பி விட்டாப்போல நல்ல வெளச்சல். அஞ்ச வருஷத்துக்கு ஒரு மொற கிப்படி வெளடுமென்டு எங்க வாப்பா சொல்ற.....

வெதச்ச பருவத்துல குண்டுப் பள்ளங்கள்ல சில்லுத்தாரா முளையில கிண்டிப் போட்டுது. அதுக்குப் புதுசா நாத்து வாங்கி நட்டது. மூத்த நாத்து என்டதால மத்ததோட சராசரியா விளங்சிட்டுது.

வெள்ளாம வெட்டவும் ஆள் ஒழுங்கு பண்ணியாச்சு. நேத்து அல்லிக் காட்டுக்காரர் வந்து அடியறுத்துப் போட்டுப் போட்டாங்கள். நாந்தான் சொன்னனான், நாள் பாத்து புதன் கெழும வெட்டுவெம் என்டு. சாப்பாடுங் கொடுத்து ஏக்கருக்கு மூவாயிரம் கேட்டாங்கள். ஒரு வழியா கிரண்டரைக்குச் சம்மதிச்சாங்கள்.

அல்லிக்காட்டுக்காரர்ல ஒரு வசதி பாருங்க. சொன்னமாதிரி வேல செய்வாங்க. ஒரு பறிகதிர் விடமாட்டாங்க. ஒரு நாள் வெட்டு. அடுத்த நாள் கட்டு. அஸருக்கு பாங்குச் சத்தங் கேட்க முந்தியே சூடு வெச்ச மேஞ்சி வெளிக்கிட்டுவாங்கள். அப்புறம் மானாவாரியா மழை கொட்டினாலும் சரி. ஒரு சொட்டுத்தண்ணி கூட சூட்டுக்குள்ள போகாது.

ஆனா, இப்ப அவங்கட வரத்துக் கொஞ்சம் கொறச்சல். குழப்பத்துல சனங்கள் அங்கிங்க செதறிப் போட்டுது. இளக்களெல்லாம் வெளிநாட்டுக்குப் போட்டுதுகள். வரக்குள்ள சன் கிளாசும் ட்ரவுசருமா வருதுகள். வந்தா இந்தக் கதிரறுப்பு வேலைகளை எட்டிப் பாக்கப் போதுகளா...?

போன வாட்டி இப்படித்தான் ஒரு கூட்டம் வந்து அருவி வெட்டுனாங்க. மதியக் கறிக்கு சாவான் புடிச்சு வாறன் என்டு, அதுக்குள்ள ஒரு வெடல பொறப் பட்டுது. ஒரு ஓமல் நெறையச் சாவான். கூடவே இடது கையையும் உயர்த்திக் கொண்டு வந்தது. சங்கான் கொட்டிப் போட்டுதென்டு.....கொடிய விஷம் பாருங்க. சங்கான் மூளைஷ்சா வேதனையில தலையால பொறி பறக்கிற மாதிரி இருக்கும். அதுக்குப் பொறவு, நான் இந்த மடுவெடிக்கு யாரையும் விடற்றில்ல. அந்த வெடலைப் பையன், பொறவு வெள்ளாமெ வெட்டுக்கும் வாறநில்ல. கை ஏலாமப் போச்சு.....இப்ப கடை ஒண்டில நிக்கானாம்.

அப்பெல்லாம் எங்க வாப்பா சொல்லுவா; பனங்கழி, பச்சப்பெருமாள், சீனட்டி எண்டுதான் வெதக்கிற. எண்ணென், பசளை கெட்டையாது, ஏக்கருக்கு நாலு அவணம், அஞ்ச அவணம் எண்டுதான் வெளையும் அது போதும்; செலவும் சுருக்கந்தானே; ஆனா சுத்தமான நெல்லு. இப்பமாதிரி எண்ணேய விஷம் ஒன்டுங் கெட்யாது. அவிச்சுப் போட்டு சோறாக்கினா ரெண்டு நாளைக்கிம் அப்படியே இருக்கும் பழுதாகாது. காலையில, வேதத்தீவுத் தயிரையும் விட்டுப் பிணங்கி, கருப்பட்டி வெச்சுச் சாப்பிட்டா மதியம் வரை நிக்கும்.....

என்ன சொல்ல வந்தனான்?

சங்கான் மீனைப்பத்தி. வெட்டுக் காலத்தில வாப்பா வலையத் தூக்கிடுவாங்க. அரை இஞ்சிக்கண் வலை. பாக்கு வெட்டுற நேரத்துக்குள்ள ஒரு பறி நெறைய வீசிப் போடலாம். சங்கான்தான்; கிளாத்தி தழியில பரண்போட்டு நெருப்புக் கருவாடாக் காய்ச்சி வெச்சிக்கொண்டா, வேறே கறியே வேணாம். ஒரு கருவாட்டெச் சுட்டு வெச்சா ஒரு குழல் புட்டை உருட்டிக் கொண்டு போகும்.

இந்த ரெண்டேக்கர் வயலும் வாப்பா தந்ததுதான். பூர்வீகச் சொத்து. கால் ஏக்கர்ல தப்பாம் சினப்டி வெதச்சிப் போடுவன். சாப்பாட்டுக்கு; எண்ணேய், பச்சளை காட்டுறதில்லை. அஞ்சு மூட்டைக்குக் குறையாம் வெளங்சி போடும். ஆறு மாசத்துக்கு எனக்கும் பெண்சாதிக்கும் - ஒரே மகள்தான் அவக்கும் செல்லா வாத்தியாக் காணும். அடுத்த வெள்ளாம் வெட்டும் வரைக்கும் வேற அரிசி தேவப்படாது. இப்ப மருமகன் வந்துவிட்டார். மகள் தான் தன்னோட பழிச்சவன் என்டு கூட்டி வந்தா. நோஞ்சான் புள்ளி; ஒரு அகப்பச் சோறு சாப்பிடாது.

எனக்கு விருப்பமில்ல.....

புள்ளி அழுகுது; நான் மனசெக் கல்லாக்கிட்டன். எங்கட பரம்பரை யிலேயே இல்லாத வழக்கம். எங்க வாப்பா சொல்லுவாங்க; சொல்லுக் கேளாத புள்ளைகளை சுங்கான் கருவாட்டோட போட்டு தீ மிதிக்கணுமின்னு. நா அப்படி யெல்லாஞ்செய்யயில்ல; வீட்டுப்பக்கம் வரப்படாதென்டுட்டன். நிகாஹ் முடிக்க நான்தானே வலி காரன். நான் போகல்ல; என்ற தம்பிக்காரன் போனான். கலியாணம் முடிஞ்சது. தம்பி வீட்டுலதான் கொஞ்ச நாள் குடி இருந்தாங்க. மருமகனுக்குத் தொழில் இல்ல; எப்பவும் புத்தகமும் கையுமா இருக்கிறது; பொழுப்புக்கு வழி தெரியல. தம்பிட வீட்டை இருந்து எப்படிக் காலம் போகும்? தம்பியும் வசதியானவனா? இல்லியே.....

மருமகன் வயல் வேலேக்குப் புறப்பட்டார். மாடழிப்பு, பெருமிதி, வெதெப்பு என்டு போய் வந்தார். பாதி நாள் வேலே செய்வார். மத்த நாள்ல உடல்நோ என்டு படுப்பாராம். என்ட பெண்டாட்டிதான் அறிஞ்சு வந்து சொல்லுவா.....நான் ஒன்டுஞ் சொல்றதில்ல..... சும்மா கேட்டுக்குவன்.

ஒரு நாள் வாய்க்கால் துப்பரவு வேல என்டு போயிருக்கார்; ஆளுக்குப் புதுப்பழக்கம்; குண்டு மடுவ நிரப்ப கணத்த புட்டியை வெட்டிப் போட்டிருக்கார். கையை விட்டு மன்னைத் துலாவி பரப்பி இருக்கார். இவருக்குத் தெரியல்ல. அப்பாவி மனுஷன். சுங்கான் நல்லா அடிச்சுப் போட்டுது. உள்ளங்கையில ஏறுன முள்ள புறங்கையால வெளில் வந்துட்டே. வலி தாங்கேலாம

அழுதிருக்கார். கை ஓடி வீங்கிப் போச்சு. நெருப்பாக் காச்சல். கண்ணொல்லாம் சிவந்து உயிர் உண்டதி இல்லாமக் கெடந்து தவிச்சிருக்கார்.

பெஞ்சாதி வந்து அழுது புரண்டா. புளியந்தீவு ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போனாத்தான் ஆளை ஒரு மாதிரி சுகப்படுத்தி எடுக்கலாம் என்டு மூக்குச் சிந்தினா, இனசனமெல்லாம் என்னை ஒரு மாதிரிப் பாத்துது.

நான் அசையல்ல....

இத்தனைக்கும் மக ஒருவாட்டி வந்து 'வாப்பா மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க.... அவசரப்படுத்தித் தாங்கோ என்டு கேக்க அவக்கு மனம் வரல்ல. எப்படி மனம் வரும், வாப்பாட மகளல்லவா....?

பெஞ்சாதியும் என்ட தம்பியுமா புளியந்தீவுக்குக் கொண்டு போனாங்க. தாவளத்துப் பொனையைலா ரெண்டு மாடு வச்சிருந்தன். கொம்பும் நெறமுமா ஒன்டையொன்டு பாத்தாப் போல. என்னைக் கேக்கல.... பெஞ்சாதியே வித்து காசாக்கி வெத்திலிப் பொட்டிக்குள்ள வெச்சிட்டுப் போயிட்டா. நான் ஒன்டுக் கொல்லல்ல....

மூன்று கெழுமையாச்சி.... அவங்க வரயில்ல. மாடு கட்டியிருந்த கொட்டி கையே பாத்துபெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தன். போன சிறுபோக அறுவடையில மிஞ்சன நெல்ல, தாவளத்துக் காரருக்கு அளந்து கொடுத்துப் போட்டு, வாங்கின பிஞ்சுக் காளைகள் அதுகள். இந்த மாரி வெள்ளாமைக்கு - ஆண்டவன் முகம் பாத்தா, ஒரு வண்டில் வாங்கிப் பாக்கலாம் என்டு ஆசையோடு இருந்தன். அதுக்குள்ள இந்த சுங்கான் மீன் பிரச்சினை. மாடுஞ்சிரி.... அவ வரட்டும்.... யாரெக் கேட்டு இந்த மாடுகள் வித்தாயேன ஒரு பிழி பிழக்கிறன். சொல்லுக் கேக்காத பிள்ளையள வெச்சிருக்கிறதெ விட, கனம்புட்டிய வெட்டி ஏறியறாப்போல, உறவை வெட்டி ஏறிஞ்சிடனும்.

படலை கிரீச்சிட்டது.

அவதான்.... மனுசி.

“ஒரு மாதிரியா வந்து சேந்துட்டோமங்க. மகளே மச்சான்ட வீட்டை விட்டுட்டு வாறன். இந்த நாளை சாப்பாட்டுக்கு என்ன செஞ்சீங்க....?”

நான் ஒன்றே சொல்லயில்ல. சுருட்டு நுனியில தீயை மறச்சிக் கொண்டு, நிக்கும் சாம்பலைத் தட்டிவிட்டு கெண்ததிப் பக்கம் போயிட்டன்.

அவக்குப் பொசுக்கென்டு கண்ணுல தண்ணி.

நான் இதுக்கெல்லாம் கலங்க மாட்டன். இவ என்ட மாமாட மகள். வாப்பாட தங்கச்சி மகள். வாப்பா அடிக்கடி சொல்லுவாங்க..... தன்ட உம்மாவை உரிச்சி வெச்சுப் பொறந்த மாதிரி என்டு....

நாந்தனியா இருக்கேக்குள்ள யோசிச்சுப் பாக்குறது, என்ட உம்மாட உம்மா எப்படியாரு முகத்தோட இருந்திருப்பாங்க....? என்ட மகள்ர மகனுக்கு எப்படி ஒரு முகம் இரிக்கும்.....? என்னாட்டமே இருக்குமா....? அவக்குப் பொறக்குற புள்ளட முகம் எப்படி இரிக்கும்.....? ளங்கட பறம்பரைக்கே ஒரு முகம் இரிக்குமா? என்ட பேரப் புள்ளட புள்ளயிட முகத்தையும் ஒருதரம் பாத்துட்டு சாகணும் என்டு எனக்குள்ள ஒரு மெல்லிசா ஆசே. ஆனா நாங் கொடுத்து வெக்கல. எனக்குப் பொறவு பொறந்த என்ட தம்பிக்கும் ஒரு வாரிச பொறக்கல. எனக்குப் பொறந்ததும் யாரையோ கலியாணம் செஞ்சிக்கிட்டு, சாங்கான் மீன் கடிக்கு வைத்தியம் செஞ்சிக்கிட்டு.... ச்சே.....

மருமகனுக்கு மறுபடியும் வேலவெட்டி இல்ல.

நம்மட மனுசி ஒரு நாள் பக்கத்துல உக்காந்துக்கிட்டு வெத்தல மடிச்சி தந்தா.

“புளியந்தீவு ஆசுபத்திரிக்குப் போன, வைத்தியம் பாத்து திரும்பி வந்த, தாவளத்து மாடு ரெண்டு சரி. எவ்வளவுக்கு வித்தா, என்ன செஞ்சா? எவ்வளவு மிச்சம் என்டு நீங்களும் கேக்கல..... நானும் சொல்லல.....”

எதுக்கோ அத்திவாரம் போடுவது புரிஞ்சு போச்சு....வாயில இருந்து வெத்தியை துப்பிப் போட்டு, முழுத்துண்டால வாயெத் துடைச்சிக் கொண்டன்.

“தாயும் மகளுமா நாடகமாடினது போதும். இப்ப சொல்லவெந்தத சொல்லு”

அவளுக்குத் தொண்டை கட்டிக் கொண்டது, தொண்டைக்குள் கொழுக் கட்டை பொறுத்தவள் போல நசங்கிய குரலில் சொன்னாள்.

“எல்லாஞ் செலவழிஞ்சது போக இப்ப என்ட கையில ஆயிரம் ரூபா இரிக்கி. நீங்க என்ன சொல்லுவீங்களோ தெரியாது....”

கையில கெடச்ச மண்கட்டியே எடுத்து மடாரென்டு படலைக் கொண்டன், படலையின் கீழ்ப் பலகைத் துண்டு பெயர்ந்து விழுந்தது.....அவ்வளவு ஆத்திரம்....

“சொல்லித் தொலை”

“மகள் கையில குடுப்பமா என்டு பாத்தன். மருமகனுக்கும் தொழிலில்ல.... அதோட....”

“அதோட....?”

“மகள் மசக்கையா இருக்கிறா....முனு மாசம்.....” அவசரம் அவசரமா சொல்லிவிட்டு, நான் ஏதும் ஏசப்போறனோ என்ட பயத்தில அவ எழும்பிப் போயிட்டா.

மக கர்ப்பிணியா....? இன்னாம் ஏழு மாசத்துல எனக்கொரு பேர்ப்புள்ள பொறுக்கப் போவதா? முகம் எப்படி இரிக்கும்? எங்க வாப்பாவின் முகமா, அல்லது வாப்பாட உம்மாவெப் போலயா? உம்மாட வாப்பாவெப் போலயா...? என்ட தோள்ல கெடந்து, பிஞ்சு வெரல மூக்குக்குள்ள உட்டு கிச்சுக்கிச்ச மூட்டி....

எனக்கு மேலெல்லாம் சிலுக்குது.

சரியா நடுச்சாமத்துல போய், தம்பியின் ஊட்டுக் கதவைத் தட்டி எழுப்பி. மகளையும் மருமகனையும் எழுப்பிக் கொண்டு ஊட்ட வந்து, படலையத் தொறந் தப்போ.... பெஞ்சாதி விக்கித்துப் போய் நிக்கிறா.

“தம்பி நடந்ததெ மறந்திடுவ்கோ.... என்னோட இனி ஊட்டோடேயே இருங்க. வேலைக்கெல்லாம் போகணும் என்டில்ல. வேலை கெடைக்கிறப்ப பாப்பம். எங்கிட்ட என்ட வாப்பாட சொத்து ரெண்டேக்கர் வயல் இரிக்கி. நல்லா வெளையும். அதுவே நுமக்குப் போதும். என்ட மருமவன் கூவி வேலைக்குப் போகவும் வேணாம். சுங்கான் குத்தவும் வேணாம்”

என்ட பெஞ்சாதிக்கு நடக்குறதெல்லாம் கனாக்கண்ட மாதிரி..... பேதலிச்சுப் போயிட்டா. கொஞ்ச நேரந்தான். பொறவென்ன....? நடுச்சாமம் என்டும் பாக்காமெ நீத்துப் பொட்டியை வெச்சுப் புட்டவிச்சு சொளவில பரப்பி விட்டா. அல்லிக்காட்டில இருந்து கொண்டு வந்த கொக்கிசான் கருவாடு கெடந்தது. அதைச் சுட்டு வெச்சா. மாங்காய் போட்டு ஒரு சொதி. அண்டைக்குத் தான் எங்கட ஊட்ல மொதல் கல்யாணச் சாப்பாடு நடந்தது.

அதுக்குப் பொறவு என்னென்னவெல்லாமோ நடந்திரிச்சுப் பாருங்கோ. என்ட மகளே ஒரு புள்ள மாதிரித்தான்.... அவக்கும் ஒரு புள்ளையா.....? அவ வவுத்த சரிச்சுச் சரிச்சு நடக்கைக்குள்ள எனக்குப் புதுமையா இரிக்கும். என்ட மனுசி சும்மா இருப்பாளா...? மாவடு, எண்ணெப்புட்டு, புடி கொழுக்கட்டை, புளிப் பக்கோடா, முந்திரி அடை என்டெல்லாம் என்னென்னவோ செஞ்சி குடுப்பா.

ஒன்பதாம் மாசம் அலியாரப் பணியாரம் சுட்டு குவிச்சா, ரெண்டு பணியரம் வெச்சு, அதோட ரெண்டு வெத்தல வெச்சி, மஞ்சள் சந்தனமெல்லாம் பூசி பச்சிரிசி அரக்கொத்து வெச்சி, இனசனத்துக்கெல்லாம் குடுத்தா. வவுத்துச் சொம லேசாக் கழுண்டிரணும் என்டு நேத்திக்கடனும் வெச்சா.....

மருமகன் ஓண்ணுமே பேச்சில்ல. தழிச்ச கண்ணாடிக்குள்ளால் எல்லாத்தையும் பாத்துக் கொண்டு, கணாக் கண்டு கொண்டிருந்தார். நாங்க, அவர்மனம் நோகாமப் பாத்துக்கிட்டம்.

இரு நாள் செக்கல் பட்ட நேரத்துல புள்ளக்கி வவறு நோவு கண்டிச்ச. மருமகப்புள்ள என்ட முகத்தைப் பதறிப் போய்ப் பாத்தாரு. அவ 'என்னாங்க....?' என்டு தவிச்சா. நான் சுணாங்கல்ல, நாளெட்டுல முத்த கண்ணாட ஊட்டெ போயிட்டன். எங்க உம்மாட வயச. அவதான் இங்க எல்லாருக்கும் பெரசவும் பாக்குறது. பொறந்த புள்ளாட மொகத்தைப் பாத்து யார் சாடெ என்டு சொல்லுவா. பொருத்தமா பேரும் வெச்சுக் கொடுப்பா. மச்கெ என்டவுடனே அவளே, நாள் குறிச்சி, மருந்து தொவச்சி. வேர்த்தண்ணிக்கு சாமான் விஸ்ட சொல்லி..... நான் போன நேரம் அவ வெளிக்கிட்டே இருந்தா..... ஓட்டமும் நடையுமா அவவ தூக்கி வராத கொறையா கொண்டாந்திட்டன்.

கொழுந்தை பொறந்து 'வீல்' என்டு கத்தியபோது எனக்கு உள்ளங் கால்லுல ஜஸ் கட்டிய வெச்ச மாதிரி சில்லிட்டது. அப்பவே புள்ளாட முகத்தைப் பாக்க முடியுமா என்டு பாத்தன். மனுசி விடல்ல. பெண் புள்ளயாம். அவ்வளவுதான் சொன்னா. என்னால் மனசெக்கட்டுப்படுத்த முடியல்ல. யார் முகமாட்டம் இருக்கும், எங்கட உம்மாட முகம்....?

முத்த கண்ணா வெளிய வந்தா.

"எல்லாம் உன்ட உம்மம்மா போல... அழுகண்டா அழுகுதான். வட்டமா முகம். செம்புக் கலர்ல முத்திரை நிறம்.... போய்ப் பாரு.... அதுக்குள்ள என்னை உட்டுட்டு வா"

எனக்கு மனசெல்லாம் பாலாச் சந்தோஷம். என்ட உம்மாட உம்மாவைப் போலவே பேத்தியா? நான் அவவக் கண்டதில்லை. பேத்தியைக் காணப் போறன். என்ட வம்ச முகத்தைக் காணப் போறன்.

மருமகன் சர்க்கரை வாங்கி வந்தார். பக்கத்துக்கெல்லாம் குடுத்தார்.

நாஞ்சாப்பிடல்ல. தம்பிட ஊட்ட வெசவைலம் சொல்லிப் போட்டு வந்தன். தம்பிக்கும் சேத்தல்லவா அவ பேத்தியாப் பொறந்திருக்கிறா .....

தம்பிக்கு ஏகச் சந்தோஷம். தன்றை பட்டியில் இருந்த மூணு கன்றுக்கு பேத்திட குறியச் சுட்டுப்போட்டான். நாப்பதன்னிக்கு ரெண்டு கைக்கும் முறுக்குக் காப்பு பண்ணிப் போட்டான். நானும், சாப்பாட்டுக்கொண்டு வெச்சிருந்த சீன்ட்டி நெல்லில் நானு மூடயை வித்துப்போட்டு. காசை மருமகன்ட கையில் திணிச்சன். அவர் மெல்லிசா சிங்கப்பூர்ச் செயினொன்டு வாங்கிப் போட்டார்.

மனுசி இதுக்குள்ள ஒரு சாக்கு நெல்லை அவிச்சுக் குத்தி, இல்லாததுக் கெல்லாம் வீடு வீடாக் குடுத்து அனுப்பினா.

ஊடு சந்தோஷமாத்தான் இருந்தது.

மூணு மாசம் முடிஞ்சி மூத்த கண்ணா வந்து புள்ளக்கி முடி இறக்கனும் என்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தப்பதான் எல்லாருக்கும் அது வெளாங்கிச்ச. பேத்திட முகம் சந்தோஷமா இல்ல. கண்ணை மூடி மூட வெட்டிச்ச. வாயெல்லாம் எச்சிலா வழியத் தொடங்கிச்ச.... கைவெரலை யெல்லாம் திறந்து மூடிச்ச..... புள்ள கொண்ங்கிச்ச, என்டாங்க.

நான் பதறிப் போனன். என்னவிட என்ட மனுசி கிழிச்ச நாராத் துவண்டு போன மாதிரி படுத்த படுக்கையாயிட்டா. மூத்த கண்ணாதான் மருந்து மாய மெல்லாம் செஞ்சா.

மருமகப் புள்ள பேதலிச்சப் போனார். ஒருத்தரோடியும் பேச்சில்ல. கண்ணாடிய மட்டும் உயத்திப் பாத்து தலை குனிஞ்சதோட சி. அடுத்த நாள் சுபஹ் நேரம் பேத்தி இறந்திட்டேது.....

மக பிலாக்கணாம் வெச்சு அழுதா. மனுசி மயக்கம் போட்டே விழுந்திட்டா. மருமகப் புள்ள வழிந்த கண்ணோட மூலையில் கெடந்த உரல்ல குந்திட்டாரு. உடே செத்திட்டேது...

முத்த கண்ணாதான் காரியமெல்லாம் பாத்து முடிச்சா. என்ட உம்மம்மாட முகம் சிரியான தரிசனம் குடுக்காமெ மண்ணுக்குள்ள புதைஞ்சி போச்சி...யா அல்லாஹ்....

கொஞ்ச நாளா ஊடு தெசை மாறிப் போச்சு. ஆலோட ஆள் பேச்சீல்ல. ஆகுமானதென்டு சாப்பாடில்ல. மொகம் மாத்து செஞ்ச ஆக்கள் மாதிரி - வேத்து வேத்து ஆக்கள் மாதிரி..... மகதான் அழுதழுது தீப்பா..... காலை என்டில்ல..... மாலை என்டில்ல... கண்ணால தண்ணி வழிஞ்ச சீதான்... அவ அழுவறப், அந்தப் பிஞ்சுப் பேத்தியின் முகம் எனக்கு ஞாபகம் வரும்.... பேத்தியின் முகமா? உம்மம்மாவின் முகமா? ஒரு நாள் மகள் அழு, மனுசி அழு... துக்கம் தாளாம நான்... என்ன செய்றன் என்டு தெரியாம வாசல்ல நின்ட மாதுளம் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்த... மருமகன் விசம்பிக் கொண்டு உள்ளே செல்ல.....வாசலில் மூத்த கண்ணா!

“என்னாடா மன, உன்ட வேலை? ஊர் உலகத்தில இது நடக்காததா....? எந்த ஊட்ல மெளத்து நடக்கல்ல....? சொல்லு பாப்பம். உன்ற வாப்பாட வாப்பாவும் இப்படித்தான். கோவக்காரர். மனசில ஆத்திரம் வந்தா என்ன செய்றன் என்றில்ல. அழிச்சி முடிச்சிடுவார். ஒரு சூட்டுப் பொலியையே நெருப்பு வெச்சவர் அவர். அவர் மாதிரிதான் நீடிம் வந்திக்கா போல..... அதுகள் ஆறுதல் படுத்தறதெ விட்டுப்போட்டு....”

என்னால அழுவறதைத் தவிர ஒன்டும் செய்ய முடியல்ல.

எல்லாமே பழசாய்ப் போட்டுது. மகள் தேறிச் சாப்பிட நாலு மாதம் ஆயிட்டுது. மனுசிட முகம் இன்னமும் சோகப்பட்ட மாதிரி - விழயாமத்தான் கிரிக்கி. மருமகப் புள்ளையும் பேதலிச்சு - மாரி முசாப்பு மாதிரி முகமெல்லாம் கிருண்டு போய்..... அவரெச் சரிக்கட்டி எடுக்கிறதுதான் பெரிய விஷயமாப் போச்சது.

பூர்வீகச் சொத்து ரெண்டு ஏக்கரையும் மாடழிக்கிறது, கங்கலவு தண்ணி கட்டுறது, புல் புடுங்கிறது, எண்ணைய் அடிக்கிறது என்டு நான் ஒரு மாதிரி

தேறிட்டன். எண்டாலும் என்ட பேத்திட முகத்தை நெஞ்சுக்குள் கொண்டு வந்து, அதில் உம்மம்மாட முகத்தை தேடுற பழக்கம் எனக்கு அப்பப்போ ஏற்பட்டுக்கிட்டே இருந்திச்சு.

இந்த முறை வயல் வெதப்பு எல்லாம் முடிஞ்சு கங்கலவு தண்ணீரி கட்டி ஏகத்துக்கு சில்லிட்ட மாதிரி பயிரக் கண்டபோதுதான் எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. வாழைக்குட்டிக் கணக்கா பருத்த அடித்தண்டோட வெள்ளாம் குட்டி வெஷிச்சு நிமிந்தப்போ நான் வயலோடேயே ஜக்கியப்பட்டுப் போனேன். இந்த முறை வயல் வெளஞ்சிட்டதெண்டால் தாவளத்திலிருந்து ஒரு பொனையல் நாம்பன் வாங்கி விடத்தான் வேண்டும்... கொஞ்சம் காச பெரட்டி மகளை கண்டி ஆசுபத்திரிக்குக் கூட்டிப் போய்க் காட்டணும்.

ஒரு நாள், வெளக்கு வெக்கிற நேரம். புள்ள காலாழியில் குந்திட்டாள். தாய்க்காரி, அப்பதான் விழுந்து கெடந்த கழகம்பாக்கை, பாக்குவெட்டியில் குடுத்து ரெண்டாப் பொளந்து கொண்டிருந்தா.

“புள்ள, தம்பி எங்கம்மா?”

“அவரெப்பத்தித்தான் வாப்பா உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும்னு இரிக்கன். அவருக்கும் புள்ள மௌத்தாகின கவலை. தொழிலுமில்ல. மனுஷன் பேதலிச்சுத் திரியறார். யாரோட்டும் அவ்வளவாப் பேச்சில்ல. சாப்பாடுங் குறைவு வெளிநாட்டுக்குப் போப்பறன் என்டு சொல்றார்”

“போயிட்டு வரச் சொல்லனம்மா”

“அதான் வாப்பா, ஏஜன்சிக்காரன் எண்பதினாயிரம் கேக்கிறான். ஏயாப் போட்ட வேலயாம். பத்தாம் சம்பளம். காச இருந்தா ஒரு மாசத்துல போகலாமென் கிறானாம்”

“பணத்துக்கு என்னம்மா செய்யிறது....? நமக்கிட்ட இருக்கிறது எல்லாம் இந்த இரண்டு ஏக்கர் வயல் ஒண்ணுதான். அதை முழுசா வித்தாக்கூட நாப்பது

வரால் மீண்கள்

தான் தேறும். மிச்சக் காசுக்கு என்னம்மா செய்யிறது...? வேறே ஏஜன்சியைப் பாக்கச் சொல்லம்மா”

“பாக்கலாம்பா.... ஆனா.... வேலை கஷ்டம். கூலி வேலை. இவர் செய்யக் கூடிய ஆளா இல்ல. அதாலதான் இதே யோசிச்ச”

மகளுக்குக் கண் கலங்கத் தொடர்கிட்டுது. என்கிட்ட ஒரு பழக்கம், யாரும் பொம்பிளைகள் அழுதா, பாத்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டன். நேரா போடியார்ட் போனன். மகன் வெளிநாட்டிலிருந்து ரீ.வீ. , டெக்கோட வந்த சந்தோஷத்துல நல்ல குசால்ல இருந்தார். வெளிநாட்டுச் சுவிங்கம் எல்லாம் தந்தார்.

குருவித்தீவில இருந்து வந்த நெந்துத் தேங்காய் ஒரு பக்கம், தேத்தாத் துறையிலிருந்து பிடுங்கி வந்து அடையப் போட்டிருக்கிற கறுத்தக் கொழும்பான் மறு பக்கம். நெல்லும் அரிசியுமாய், இருந்த சனங்களும் இரைச்சல். முடிய போடியார் கேட்டார்.

“சொல்லு”

“என்பதினாயிரம் ரூவா ஏஜன்சிக்காரன் கேக்கிறான். வேறே தொழிலும் ஒன்னும் தோதில்ல. அவரை அனுப்பலாம் என்டு பாக்குறன்”

“சொல்லி முடி”

“நீங்க கொஞ்சம் பெரிய மனச பண்ணி பணத்தெ புரட்ட வழி சொல்லனும்”

“என்ன செய்யனும்?”

“வயல் ரெண்டேக்கரையும் பினேண வெச்சிட்டு என்பதினாயிரம் பணம் வேணும். ஒரு வருஷத்தில திருப்பிடறன்”

“நீங்க பார், நீ நல்ல நாணையஸ்தன். ஒரு நாளும் நீ மத்தவங்ககிட்ட கை நீட்டினாதில்ல. நல்ல கமக்காரன். உனக்கு உதவி செய்யத்தான் வேணும். இப்ப எண்ட மகன்ட வெளிநாட்டுக் காசு கொஞ்சம் இருக்கு. அவன் கொண்டு வந்த காசுக்கு ஏதாச்சும் நிரந்தரமா சொத்து வாங்குற யோசனையோட இரிக்கான். இந்த நேரம் பணம் இல்ல என்டு சொன்னாலும் அது பொய். அதுல எனக்கு விருப்பம் இல்ல. நான் சொல்றபடி செய்றியா?”

“சொல்லுங்க”

“வயல், பிழையெல்லாம் வேணாம். உன்னை நான் நம்பறன். உனக்குத் தேவையான எண்பதினாயிரத்தையும் இப்ப தாறன். இந்தப் போகத்தில வெள்ளாமெ வெட்டி நாப்பது தந்திடு. மிச்ச நாப்பதும் மாசம் பத்து பத்தா தந்து முடிச்சிடு என்ன?”

மனசுக்குள் கணக்குப் போட்டுப் பாத்தன். அவர் சொல்றது சரி மாதிரித்தான் பட்டது. இந்த வெட்டுக்கு நாப்பதையும் அடுத்த வெட்டுக்குள் நாப்பதையும் கட்டலாம் போலத் தெரிஞ்சது. அதுக்குள் மருமகன் அனுப்பற பணத்தையும் மாறிக்கட்டி முடிச்சிடலாம் போலத் தெரிஞ்சது.

“என்ன யோசிக்கிறே?”

“ஒண்டுமில்ல அப்படியே செஞ்சிடலாம். நீங்க செய்யிற உதவிக்கு நான் நன்றி சொல்லனும்”

அடுத்த நாளே பாஸ்போட் எடுக்கவென மருமகன் பஸ் ஏறி கொழும்புக்குப் போனார்.

புதன்கிழமை வெள்ளாம வெட்டுக்கு தோதா ஒரு கட்டு வெல்லங்கம்பு நார் வாங்கி ஓடையில ஊறப் போடுட்டு, குருவிக் காவலுக்கெண்டு வயலிலேயே தங்கிட்டன். ராவையில மூல வயலுக்கால கட்டக்காலனும் போட்டு அழிக்கிறது. இந்தக் கெழும் பூரா வயலோடதான் காலம் கழியறது.

புதன்கிழமை வெள்ளாம வெட்டனா, வியாழக்கிழமை கட்டு. வெள்ளிக் கிழமை ஜோம் ஒதுத் தொழுகைக்குப் பொறவு கூடு நிறுத்தினா ரெண்டு நாளையோடு களத்து வேலை எல்லாம் முடிஞ்சி கரப்பட்டிடலாம்.

மருமகப்புள்ள கொழும்புக்குப் போனார். எல்லாம் சிரியாம். இன்னொரு கெழுமையால் பினைட்டாம். மெடிக்கலோ என்னமோன்டார். இந்த மொற காசும் கொண்டு போனவர். அவ்வளவு காசெக் கொண்டு போறவரை சும்மா அனுப் பேலுமா? அதான் தம்பியையும் புதிச்சி அனுப்பினான்.

மொழுங்கால் உயரத்திக்கு ரெண்டு விரால் மீனைக் கோத்தெடுத்துக் கொண்டு வாடிச்சல் சேனை வயல்க்காரர் வாராா.

“எப்ப வெட்டு?”

“புதன்கிழமை..... இஞ்சபார் இந்த மொற எனக்கும் சேத்து வெத நெல்லுக்கு ‘ஏஜ’ட்ட சொல்லி வெச்சிடு”

“பாப்பம். இந்த மொற புது நெல்லு வந்திருக்காம். அதான். நானும் வெதைக்க என்றிருக்கன். சூடிச்சு நெல்ல என்ன செய்யிற யோசினை. லொறிக்கா ரணுக்குத்தானே?”

“கில்ல. இந்தமொற போடியாருக்கு குடுக்கப் போறன். அவர்ட்ட வாங்குன கடன் கொஞ்சம் கெடக்கு”

“என்ன எழுநூறு போடுவார். லொறிக்காரன் எண்ணூறு தருவான். கையில காசு. நான் லொறிக்காரனுக்குத்தான் ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கன். உனக்கும் ஒழுங்கு பண்ணட்டா”

“வேணாம்..... வாக்கு மாற ஏலாது”

நீளக்கால் ஒன்றில் பனையான் மீனொன்றை கெளவிப் புதித்துக்

கொண்டு, சௌங்கால் நாரையொன்று சட்டவென்று தலைக்கு மேலால் பறந்து போய் தூரத்து விளாத்தி மரத்தில் இருந்து மலங்க மலங்கப் பாக்குறது.

சீனட்டி நெல்ல முதல்ல வெட்டி, புதுக் களத்தில முதல்ல சூடடிச்சு, பொலியெத் தூத்தி, வீட்ட அனுப்பிட்டன். சிரியா அஞ்சு மூட, அடுத்த வெள்ளாம் வெட்டு வரைக்கும் சாப்பாட்டுக்குக் காணும்.

மற்ற உப்பட்டி எல்லாம் ரெண்டு சூடு வெச்சது. மெசின் அடிக்கு, ரெண்டு மிதியாப் போட்டு அடிச்சாங்கள். இந்த மொற அவ்வளவாப் பதர் போகல்ல. தண்ணில நின்று வெளாஞ்சது. நல்ல பொலி கண்டுச்சு. எல்லாம் நூத்திச் சொச்சம் உருப்படி. எண்பது மூடை தேறும். சூடி கூலி, மாட்டுவெசக்கட, மெழின் கூலி, வட்டவிதான் கூலி என்டெல்லாம் போக, ஒரு அறுவது மூடை தேறும.....போடி யார்ர பாதிக்கடனை அடைச்சடலாம்.....

களமொழிஞ்சி பொலியையும் ஏத்தி அனுப்பிட்டு கடைசி வண்டில்ல குட்டான், வேலையாள் கம்பு, அவதி மண்வெட்டி என்று ஓவ்வொண்டாப் பாத்து வாரிப் போட்டுட்டு குண்டுமெடுப் பள்ளத்துல கையெக் கழுவலாம் என்று குந்தினானான்.

கலங்கல் தண்ணியில குழப்பம் இல்லாமப் படுத்திருந்த சங்கான், திழவரன்று திரும்பியடிக்க உசிரபோகும் வலியோடு மீன் முள் மணிக்கட்டு வரைக்கும் ஏறித் தொங்க....

நான் போட்ட அலற்றல் வண்டிக்காரன் ஓடிவர, அதுக்குள்ள மீன் கழட்டிக் கொண்டு கீழே விழி, புருபுருவன கை ஓடிப் பெருத்து வலிக்கத் தொடங்கிற்று, என்னையும் ஒரு சாமானைப்போல கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு வண்டிக்காரன் வீட்ட கொண்டு வந்து போடும் வரைக்கும் எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது.

முள்ளப் பிடுங்கி, அதுக்குள்ள இருந்த வழு எல்லாம் உறிஞ்சி எடுத்து, மூங்கில் தண்டைச் சீவி பூவெடுத்து, மஞ்சள் எல்லாம் வெச்ச பொரிச்சி வச்சு

வாரல் மின்கள்

கட்டினதுல வீக்கம் வத்திப் போச்சு, இனாவலி, இந்தா உசிர் முடியப் போவது என்ட மாதிரி.....

இதார்....? இந்த வேகத்துல படலையத் தொறந்து கொண்டு..... மருமகன்..... பின்னால் தம்பி..... மருமகன் மொகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு உள்ள போனார். கதவை மூடி தாப்பாப் போட்டுட்டு..... உள்ளே கேவற சுத்தம் வேறு.....

“தம்பி என்னடா சேதி?”

“நானா, என்னென்டு சொல்றது.....? நானும் கவனமாத்தான் இருந்தன்.... இடையில் எப்படி நடந்திச்சோ தெரியாது....”

“டேய்..... சரியாச் சொல்லு”

“பாஸ்போட் தொலைஞ்சி போச்சி”

“போகட்டும். அதுக்கா இப்படி?”

“அதோட் காசும்.....”

தம்பியும் கேவிக்கேவி அழுவறான்..... கொஞ்சமா நஞ்சமா? எண்பதினாயிரம். எத்தினை வருஷம் செல்லும் உழைச்சி முடிக்க.....?

மகள் அழுற சுத்தமும் கேக்குது.... நல்ல காலம் மனுசி இல்ல... அவவும் இதை எப்படித் தாங்கிக்கப் போறா.....?

பழையபடி உழைக்கவும் ஏலுமா? இந்தக் கை கிணி தீவங் கொடுக்குமா? நெத்திக்கு மேல இருந்த கையை எடுத்து தலைக்குக் கீழே வெச்சு அமத்தறன். நறுக்கொங்குது, இன்னமும் மூள் இருக்கா....? மூள் கையிலா, மனத்திலா....?

பொட்டுப் பூச்சியொன்டு தலையெச் சுத்தி, இரும்புக் கம்பியால் கூடு இலுக்கிற மாதிரி..... பொன்னி வண்டுகள், கண்களுக்குள்ள வந்து, பிசிர்கால்களால் விராண்டுகிற மாதிரி.

மூணாம் நாள் போடியார். “எல்லாம் கேள்விப்பட்டனான். காலஞ் சியில்ல.... கை சிரியா இருந்தாலும் உழைச்சுப் போடலாம். கையெநல்லாப் பாத்துக்கோ என்ன....நீ அனுப்பின நெல்லு நாப்பத்திரெண்டாயிரத்துக்கு இருந்திச்சு. பற்று வெச்சிட்டன். போனா முப்பத்தெட்டாயிரம். எனக்கும் கவலையாத்தான் இருக்கு.... மகன்ர காசெத்தான் மாறித் தந்தனான். உன்ட கஷ்ட காலம், காசும் களவு போச்சுது”

எனக்கும் கண்ணே இருட்டிக் கொண்டு வருகது.....

“நான் சொல்றன் என்டு குறை நெனக்காதெ.... இனி மருமகன் வெளில் போற ஏற்பாடும் சிரி வராது. என்ன செய்றது.....? எப்படியும் வாங்குன கடனுக்கு ஏற்பாடு பண்ணத்தானே வேணும்..... மிச்சக் காசுக்கு வயலை வெலையா எழுதிக்குவமா?”

போடியார் முகம் மங்கலாத்தான் தெரியது.

“இல்ல போடியார், ஒரு வருஷம் பொறுத்துக்குங்க.....என்ட பூர்வீகச் சொத்து கைமாறப்படாது..... அடுத்த போகத்துல எப்படியும் நான்.....” அவதிப்பட்டு அவசர அவசரமாகச் சொல்ல நெனக்கிறன்....தொண்டைக்குள்ள தலைமுடிக் கத்தை யொன்டு சிக்குப்பட்டு திரண்ட மாதிரி வார்த்தை வராமெ.....

“அப்ப நான் உறுதி எழுத மகனை அனுப்பறன்”

போடியார் எழுந்து போறது கனவு மாதிரித் தெரியது.....

எனக்குத் தலை இருஞ்சது .....தலையெத் தூக்க முடியல....பொன்னி

வண்டும், பொட்டுப் பூச்சியும் மாகத்தையும் கண்ணேயும் விராண்டி, பிழியற மாதிரி.....

மனுசி, தாவளத்து மாடுகள் கட்டிக்கிடந்த வெற்று மாட்டுக் கொட்டில் பாத்துப் பெருமூச்சி விடறா.... மகள், இன்னமும் மோட்டு வளையிலிருந்து அவிழ்க்காமல் நீண்டு கெடக்கும் தொட்டில் கவுறையே வெறிச்சுப் பாக்குறா..... வாசலிலை வெட்டுப் பட்டுக் கிடந்த மாதுளம் மரத்துக்குப் பக்கத்துல் புதுசா வளரும் ஏருக்கலஞ்செழிய மருமகன் எமை வெட்டாமல் பாக்குறாரு....

தலைக்குள்ள மின்வெட்டாம் பூச்சி பறக்குற மாதிரி ஒரு வெளிச்சம் எனக்கு. பூவெல்லாம் கொட்டிக் கெடக்க, மஞ்சள் வெளிலாகக் காட்சி பறவ, பெண்டுகள் குரவை திட..... அங்கே..... அங்கே.... என்ட உம்மம்மாட முகம் தெரியது.....

துரைவி - தினகரன் கீழெந்து நடத்திய தேசிய மட்டச் சிறுக்கதைப் போட்டியில் முன்றாம் பரிசு வழங்கு (1998)

‘ மர்த் தீண்’

கார்த்திகை மாதத்திற்கு எப்படித்தான் இப்படி ஓர் அழகு வந்து சேர்கிறதோ என்று நானும் பாலாவும் எண்ணிலி வியந்ததுண்டு. அடிவானச் சிவப்பு கலைந்து விடும் மாலையில் திழெரன்று பூச்சிதறலாய் மழை பெய்யும். செம்மண் பூமி மழை நீரை உறிஞ்சி வாசனையை வெளிவீசும். சுத், நெஞ்சு விலாப் புடைக்க மூச்சுக் காற்றை உள்வாங்கி மண் வாசனையைப் பிடிப்பான்.

அல்லிக்காட்டுக் கிராமத்திற்கே அழகு சேர்த்து நிற்கும் குளக்கரை. நாரைகள் மேற்கு வானிலிருந்து சட்சடவென்று பறந்து வரும். மஞ்சளும் சிவப்பு மாக உடல் முழுக்க நிறம் பூசிக் கொண்டு, அகலக் கால் பரப்பி, கண்டல் மரத்தில் அமர்ந்து கேரத் தொடங்கும். குண்டு குண்டான உடலோடு கீரிக்கலாப் பறவை களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து, குளத்தின் கிழுக்குக் கரையில் நீச்சலடிக்கத் தொடங்கிவிடும். எல்லாம் வெளிநாட்டுப் பறவைகள். கூட்டம் கூட்டமாக வரும் இயல்பையும் காலந்தவறாமல் கார்த்திகை மாதத்தில் இடம் பெயர்ந்து வருவதை யும் கிடைக்குக்கு யார்தான் கற்றுக் கொடுத்தது.....?

எப்போதாவது மூவரும் குளத்தில் இரங்கி, சொண்டு முழுக்க மஞ்சள் நிறம் காட்டி நிற்கும் நீர்ப் பறவைகளைப் பிடிக்க முயலுவோம். நான் முழங் காலளவு நீரிலேயே நின்று விடுவேன். என் உடல் நோய் அப்படி. வீட்டில் அதற்கெல்லாம் விடமாட்டார்கள். பாலாவும் சுத்தும் இடுப்பளவு ஆழம் வரைச் சென்று பறவைக ஞக்கு விளையாட்டுக் காட்டி நிற்பார்கள். இவர்கள், அவைகளை நெருங்க பறவை கள் மேலெழும்பி, மழை மேகமாக் திரண்டு உயர்ந்து..... பறந்து..... கலையும்.

ஊரில் சட்டமே போட்டுவிட்டார்கள். குளத்தில் சீசனுக்குத் தங்கவரும் பறவைகளையாரும் பிழிக்கக் கூடாதென்று. பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாகக் குளக்கரைத் திட்டுக்களிலும் கண்டல் மரங்களிலும் அமர்ந்து கதைகள் பேசும் போது, ஊரே திரண்டு நின்று வேடிக்கை பார்க்கும்..... முன்னரெல்லாம் அயல் கிராமங்களிலிருந்து வண்டில் கட்டிக் கொண்டு, தங்கல் போட்டு சனங்கள் வந்து போவதை பாலாவின் அப்பா கதை கதையாகச் சொல்லுவார். கார்த்திகை சீசனுக்கு பறவைகள் அல்லிக்காட்டுக் குளத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் எங்கள் வீட்டாரும் பாலாவின் அப்பாவும் மோரும் கடலையும் கொடுத்து மகிழ்வதை, அவர் இருந்த போதெல்லாம் சொல்லிச் சிலிர்த்து நிற்பார். அப்படி ஒரு சீசனில்தான் சரத்தின் குடும்பமும் சினேகிதமானதாம். ஐந்துமைல் தள்ளி சரத்தின் கிராமம்..... சனி, ஞாயிறெல்லாம் சரத் எங்களோடுதான்.....

கண்டல் மரத்தில் பறவைகள் கூடு கட்டி, முட்டையிட்டுக் குஞ்சுபொரிக்கும் போதெல்லாம் ரகசியமாக பாலாவும் சரத்தும் ஏறி, குஞ்சுகளைத் தொட்டுக் கொஞ்சிவிட்டு வருவார்கள். நான் போவதில்லை.....எங்காவது தூரம் நடந்தால் எனக்கு இளைக்கும்.....

கண்டல் மரத்திலிருந்து எப்போதாவது குஞ்சுகள் தவறிக் கீழே விழுவது முண்டு. அதனை அவர்கள் தாய்ப் பறவையின் பரிவோடு நெஞ்சோடு அணைத்து மீண்டும் கூடுகளில் விட்டுவிடுவதுமுண்டு.... அதற்குள் குஞ்சுகளைத் தடவிப் பார்க்க எனக்கு அவர்கள் நேரமளிப்பார்கள்....

இப்படித்தான் ஒரு நாள் சரத், கைகளைத் தாமரை மொட்டுப்போலக் குவித்து, அதற்குள் குஞ்சைன்றைப் பக்குவமாகக் கொண்டு வந்து வைத்தான். இம்முறை பறவைக் குஞ்சல்ல..... அணில் குஞ்சு.....

“அணில் குட்டி” - சரத்

பாலா பள்ளிரண்று சிரித்துவிட்டான். சரத் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தான் பாலாவின் சிரிப்பு விளாங்காமல்.

“இது அணில் குஞ்சு. தேவையென்டால் அணில்பிள்ளை என்று கூப்பிடு. அணில் குட்டி அல்ல”

“அணில் குஞ்சு..... அணில் பிள்ளை. அணில் குட்டி..... போ. இது ஒன்று மல்ல..... இது என் பிள்ளை.....” அவன் ‘பிள்ளை’ என்று கூறுவதே வேஷக்கை யாக இருக்கும்.

கார்த்திகை மாத மழைத் துளியை உறிஞ்சி, மரங்களைல்லாம் துளிர்க்கத் தொடங்கிவிடும்..... மழை பெய்து அயலிலுள்ள குளங்களி வெல்லாம் நீர் பிழிக்க பறவைகளுக்குக் கொண்டாட்டமாகிவிடும். நீரில் நீந்துவதும் மீன் பிழிப்பதுமாக.....

மார்கழி பூராக மழை கொட்டோ கொட்டென்று கொட்ட, எங்கும் வெள்ள மாகி, ஈரக் காற்றில் குளிரேறி சீதோஷ்ணம் மாறிவிடுகின்றபோது, பறவைகள் ஓவ்வொன்றாக பிரியத் தொடங்கிவிடும். எங்குதான் செல்கின்றனவோ தலைக்கு மேலாக ‘சட்ச’வென்ற ஓலியொடு இரவிலோ மாலையிலோ அவை விடை பெற்றுக் கொள்ளும். குளத்தைச் சுற்றி அரை வட்டமாக அவை பறந்து பிரிந்து செல்லும் போது, பாலா கண் கலங்கி அழுவான்..... நான் அழுவதில்லை.

நான் அழுக் கூடாதென்று வீட்டில் உத்தரவு. அழுது தீர்த்து விடுவதிலேயே ஒரு சுகம் இருக்கிறது..... அந்த சுகம் எனக்குக் கிடைப்ப தில்லை.

பாலாவின் அப்பா என்னையும் பாலாவைப் போலவே கவனிப்பார். தாவளத்திற்குச் சென்று மாடுகளைப் பார்த்து வரும்போதெல்லாம் பறி நிறைய ஈச்சாங் குலைகளைக் கொண்டு வருவார். சிவப்பும் கறுப்புமாக பழுத்தும் பழுக்காத பழங்களை மடி நிறையப் பரப்பி, கனிந்த பழங்களாகப் பொறுக்கி எனது வாயில் புகட்டும் போது.... எனக்கு இப்போது நினைத்தாலும் கண்ணீர் வருகின்றது..... கண்ணீரா ஜயோ..... நான் அழுக்கூடாது.....

தாவளத்தில் மூன்று தலைமுறை மாடுகள் அவருக்கு. முந்நாறு தேறுமா? கூடவே பார்க்கலாம்... முதிர்ந்த காளைகளை ஒரு சீசனுக்கு விற்றாரென்றால், வீட்டில் செல்வம் தான். நல்ல சிவலைக் கன்றுகளாகப் பார்த்து எனது குறியையும் பாலாவின் குறியையும் இட்டு மகிழ்வார். சித்திரைப் பூவெயிலில் உஷ்ணம் கூடும் நாட்களில் நானும் பாலாவும் தாவளத்தற்கே சென்று விடுவோம். பாலாறு ஓடும் தீவுத்திடலில் சில்லுறுட்டி விளையாடும் போது, தேன் வதையை உமலில் ஏந்தி வருவார். தேனைச் சப்பிச் சாப்பிடும் புதுமை....நான் பாலாவின் வாயில் புகட்ட, பாலா என் வாயில் புகட்ட, பாலாவின் அப்பா தன் இரு கை இடுக்குகளில் எங்கள் இருவரையும் தூக்கி தட்டாமாலை சுற்ற.....ஓ..... என்ன இனிமையான நாட்கள்.....

அந்தச் சந்தோஷம் நீடித்ததா.....?

பட்டிமாடுகளுக்குக் குரை நோய் கண்டது. வயிற்று வீக்கமும் குடல் அரிப்பும் ஏற்பட கொள்ளை நோய் என்றார்கள். மாடுகள் ஒவ்வொன்றாக வீழ்ந்து இறக்கத் தொடங்கிவிட்டன. முன்னிருட்டுக் காலமொன்றில் தொடங்கின நோய், அடுத்த தலைப்பிறை தென்படுவதற்கிடையில் பட்டியையே துவம்சம் செய்து விட்டுப் போய்விட்டது. கோணல் தென்னை மரத்தில் ஒற்றைக் காலை ஊன்றி நின்று பாலா கேவத் தொடங்கினான். பாலாவின் அப்பா அழுவில்லை..... எந்த உணர்ச்சியையும் அவர் வெளிக்காட்டவில்லை.....மெளனமாகிவிட்டார்.....

எங்கள் தகப்பன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். எங்களுக்கென்று இருந்த பலாமரத்தும் வீட்டை அப்படியே பாலாவின் பெயருக்கு எழுதிக் கொடுத்தார். கொஞ்சக் காலம் பொறுத்து தானே ஒரு பட்டி மாடு வாங்கித் தருவதாகவும், அதைப் பராமரிக்கும் படியாகவும், அதுவரை வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் தானே செய்வதாகவும் உறுதி தந்தார்.

பாலாவின் அப்பா எந்த வார்த்தைகளையும் பேசவில்லை. தனது சொத்து, சுகம் எல்லாம் அழிந்துவிட்ட சோகத்தில் அவர் பேச்சையே குறைத்துக் கொண்டு விட்டார்.

இப்போதெல்லாம் நான் பாலாவுடனேயே பலாமரத்து வீட்டில் - இனி அவர்களது வீடுதானே - தங்கிவிடுவேன்.

வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பள்ளப் பகுதிகளில் சீனட்டி விதைத்தார்கள். மூவருமாகக் கதிரறுத்தோம். பத்து மாவக்கையில் ஜந்து கட்டு. மூவருமாக முற்றத்தில் கதிரைப் பரப்பி, கம்பால் அடித்துப் பொலியைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஏதோ கவனமாக பாலா கம்பை வீச அது எனது கம்புடன் மோத, சிதறி விழுந்த நெல்மணியொன்று எனது இடது கண்ணில் நேராகத் தைத்துவிட, வலி பிராணன் போனது. பாலாவின் அப்பா பற்றிப் போனார்.

இரவோடு இரவாக வண்டில் கட்டிக் கொண்டு டவுனுக்கு வந்து, ஜந்து மணி பஸ்ஸைப் பிடித்து கண்டிக்குச் சென்று ஒடுஸ்பத்திரியில் காட்டி ஒரு கிழமைப் போராட்டத்தில்..... இடது கண் பழுதாகிவிட்டது..... பார்வை போய்விட்டது.

பாலாவின் அப்பா அழுதமுது மாய்ந்து போனார். என்னை மழியில் கிடத்திக் கொண்டு சிறு குழந்தைபோல தேம்பித் தேம்பி அழு..... எனது தகப்பனும் அழு..... பாலா மலங்க மலங்க என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு விசம்ப..... நான் பாலாவின் கையை ஒடுதரவாகப் பற்றிக் கொண்டேன்.

மீண்டும் கார்த்திகை சீசன் வந்து விட்டது.

நாரைக் கூட்டங்களும், அயல் கிராமத்து மக்களுமாக குளத்தங்கரை ஆரவாரப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு மாலைப் பொழுதில் அந்தச் சோகம் நிகழ்ந்து தீர்ந்தது.

குளத்தங்கரையில் - முழங்காலனவு நீரில் நின்று மயிலைக் காளை ஒன்றை வைக்கோல் பிரி கொண்டு உடல் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்த பாலாவின் அப்பாவை செம்முக்கன் அகல வாய் திறந்து கெளவிக் கொண்டது. இடுப்பில் முதலைப்பிடி. அருகிலிருந்த நாணல் பயிரை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு போராட்டார். முதலைப் பிடியின்போது, சரத்தின்

அப்பா குளத்தில் பாய்ந்தார். கையில் கொண்டு சென்றிருந்த கரியால் தழியால் மாறி மாறிப் போட்டதில் செம்மூக்கன் பின்வாங்கிச் சென்றுவிட்டது. பாலாவின் அப்பா நினைவிழுந்தார். இரு கைகளிலும் ஈரமும் இரத்தமும் சொட்டச் சொட்ட உடலை ஏந்தி வந்து கரையில் போட்ட சுரத்தின் அப்பா, சும்மா இருக்க வில்லை. குளத்தங்கரையில் அவிழ்த்து வைத்திருந்த மாட்டு வண்டிலைப் பூட்டி, ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு சென்றுவிட்டார். கூடவே என் தகப்பனும் சென்றார்.

“என்ன செய்யலாம்....?”

“யோசிக்க நேரமில்ல குணத்திலக்க.... கார் ஒன்டு பாருங்க.கண்டி ஆஸ்பத்திரிக்கே கொண்டு போயிடுவோம்”

நேரமும் பணமும் காற்றாய்ப் பறந்தது. நானும் பாலாவும் முன்னால் ஏறிக் கொள்ள, குணத்திலக்க ஜயாவும் என் தகப்பனும் பாலாவின் அப்பாவை மாடியில் கிடத்திக் கொள்ள, கண்டி நோக்கிக் கார் விரைந்தது.

பாலா அழுது கொண்டே வந்தான்.

“அழாதே பாலா....வெறும் காயம்தான்..... கண்டியில் நல்லாக் கவனித்துக் கொள்வாங்க..... ரெண்டு கிழமையில் சுகமாக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துடலாம்”

பாலாவின் அப்பா முனகிக் கொண்டிருந்தார். முதலை பிடித்துத் தப்பிய வர்கள் குறைவு. அதிலும் செம்மூக்கன்..... அகோரமாகவே தாக்கி இருந்தது. தாவளத்துப்பட்டி அழிந்ததிலிருந்து விசனமாகிப் போன அவரது உடலும் ஏற்கனவே பலவீணமாகித்தான் இருந்தது.

மூன்று நாள்தான் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தார். நாலாம் நாள் செத்துப்

போனார். பாலா எனது தோலைக் கட்டிக் கொண்டு தேம்பி அழு..... நானும் அழு, குணத்திலக்க ஜயா, தகப்பனின் காதோடு ஏதோ குசுகுசுத்தார்.

தகப்பன் பாலாவோடு ஏதோ பேசுகிறார். பாலாவின் முகத்தில் சோகத்திலும் பளபளப்பு ஏறுகிறது. ஆதரவுடன் எனது கைகளை அழுத்தி முத்தமிடுகிறான்.

“தம்பி, குணத்திலக்கயிட்ட பாலாட அப்பா கடைசீயாக ஓர் ஆசையைச் சொல்லி இருக்கார். தன்னுடைய கண்ணை உனக்குப் பொருத்திவிடுவ தென்று”

பாலாவின் கண்களில் தாரை தாரையாக கண்ணீர்..... இது எப்படிச் சாத்தியம்.....? இந்த ஜடியா யார் அப்பாவுக்குச் சொன்னது....? மரணத் தருவாயிலும் அவர் என்னைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாரா.....?

பாலாவுடைய அப்பாவின் மரணச் செய்தியின் சோகத்தை அகத்திலும், அவரது கண்ணை எனது முகத்திலும் பொருத்திக் கொண்டு நாங்கள் அல்லிக் காட்டுக்குத் திரும்பியபோது கார்த்திகை சீசன் முடிந்து விட்டிருந்தது.

பாலாவுடைய அப்பாவின் கண்ணேணாடு நான்.....அதனை வருடுவதும் கண் கலங்குவதுமாக நான்.....எதற்கும் அழுக்கூடாது என்று வீட்டில் எனக்குச் சொல்லி விட்டார்கள். நான் அதையே பாலாவுக்கும் சொன்னேன்.....பாலா எங்களோடையே தங்கிவிட்டான்.

அப்புறம் வந்த கார்த்திகை சீசன் எங்களுக்கு எந்த சுகத்தையும் தரவில்லை. சரத்மட்டும் சனி, ஞாயிறுகளில் வந்துவிட்டுப் போவான்.

புன்னை மர நிழலில் இருந்து ஆளுக்கொரு திசையில் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நேரம் கடத்துவோம். கீரி நிறப் பறவைகள் கூட்டமாகப் பதிந்து சோகம் பாழிட்டுச் சென்றன..... சரத்தின் கைகளுக்குள் மலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டு அணில் குஞ்சொன்று.

“என்ன சரத்?”

“அணில் குட்டி”

பாலா சோகம் பறந்து முதன் முதலாக முறுவலித்தான்.

எங்கள் வீட்டில் இரண்டு புதுச்சைக்கிள் வாங்கித் தந்தார்கள். எனக்கும் பாலாவுக்கும். நான் சைக்கிள் ஓடவில்லை. ஓழினால் இளைக்கும். வீட்டிலும் தெரியும். பின் ஏன் எனக்கும் ஒரு சைக்கிள் வாங்கினார்கள்.....? எனக்குத் தெரியவில்லை.பாலா என்னைத் தனது சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொள்வான். செம்மண் படர்ந்த குளக்கட்டுக்களில் சவாரித்துக் கொண்டு செல்கையில் சீதளக் காற்று முகத்தில் பட்டே எனக்குச் சோர்வு வந்துவிடும்.

“போதும் பாலா நான் இறங்கிக் கொள்கின்றேன்”

நான் இறங்கிக் கொண்டேன். குளக்கட்டுச் சரிவில் அமர்ந்து கொண்டோம். குறுணிக் கற்களைப் பொறுக்கி ‘ஸாக் சஸாக்’ என்று நீர்ப்பரப்பில விசிறி ஏறிகிறான். அரை வட்டமாக நீர் பிரிந்து வழிவிட்டு கதை சொல்லிற்று.

நீர்ப்பாம்பொன்று தலை நீட்டிப் பார்த்துவிட்டு, அமிழ்ந்து மறைந்து போனது.

“நான் இருப்பது உங்களுக்குப் பாரம் இல்லையா.....?”

“என்ன சொல்கிறாய் பாலா.....? நீ எங்களுக்குப் பாரமா....? ஒரு பிழிச் சோறு தின்ன மாட்டாய்.....தலைக்குப் பூச்சரம் பாரமா?”

“நான் அதுக்குச் சொல்லல். நீ சைக்கிள் ஓட மாட்டாயென்று தெரியும். அப்பென் உங்க அப்பா ரெண்டு சைக்கிள் வாங்கினவர்? ஒன்டு போதாதா?”

“அதுதான் பாலா எனக்கும் புதுமையாக் கிடக்கு”

“உண்மையில் அவர் என்னைப் பெத்தவர் மாதிரிதான். எனக்காகத்தான் சைக்கிள் வாங்கி இருக்கார். யாரும் ஏதும் பேசிப் போடப் போறால் என்டூதான் உனக்கும் ஒன்டு வாங்கி இருக்கார்”

“அப்பா மாதிரி என்ன....? அப்பாதான். உந்ட அப்பாக்கட இப்ப நம்மோடு தான் இருக்கார். இந்தா என்ட கண்ணொப்பார். கிது யார்ட கண்? அப்பாதான். அப்பா இப்பவும் நம்மோடதான் இருக்கார்”

பாலா என்ட கிடது கண்ணை வெறித்துப் பார்க்கிறான். நெஞ்சுக்குள் ஈரம் கசிகிறதா....? பாசம்.....

“அது சரி... உன்னைப் பாரமான வேலை எதுவும் செய்ய வேண்டாம் என்கிறாங்க. உன்னாலயும் முடியல.... கிளைக்குது..... என்ன கோளாறு உனக்கு?”

நான் சொல்லவில்லை. பாலாவை மேலும் ஏன் கஷ்டப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்துத்தான் சொல்லவில்லை. இருக்கின்ற கஷ்டங்கள் போதாதா....? அது சரி..... அதிகம் வேலை செய்தால் எனக்கு ஏன் கிளைக்கிறது.....? எப்போதாவது இருந்துவிட்டு சிறிதளவு கிரத்தம் சிறுநீருடன் வெளியேறுகிறது..... வீட்டில் எப்படியாவது சொல்லிவிட வேண்டும்..... எப்போதாவது..... நாளைக்கு ..... நாளைக்கு.....

கார்த்திகை சீசன் முழந்து பள்ளிக்கூடமும் மூடி விட்டார்கள். அடை மழை முழந்து பனி விழுத் தொடங்கி இருந்தது. அல்லிக்காட்டில் சோளம் சீசன் ஆரம்பித்துவிட்டது. குணைதிலக்க ஜயா, எங்களைத் தங்கள் கிராமத்துக்கு அழைத்துப் போனார். எங்கும் மாவும் செவ்விளாந்ர் மரமுமாக குளிர் மூடிக் கிடந்தது.

சோள மாவில் பிட்டவித்து, செல்வன் மீன் குழம்பு செய்தார். முற்றத்தோடு குளிந்து குலை தள்ளியிருந்த சாம்பல் மொந்தன் காயிலிருந்து பொரியல் செய்தார்.

ஏகத்துக்குச் சாப்பிட்டு, நித்திரைக்குச் செல்கையில்கூட எனக்கும், பாலாவுக்கும் அப்படியொரு அன்றதம் நடக்கப் போவது தெரிந்திருக்கவில்லை.

கந்தளாய்க் குளம் உடைப்பெடுத்து விட்டது. அண்டியிருந்த கிராமங்கள் எல்லாம் நீரில் அள்ளுண்டு போனது. வீடு வாசல் என்று எல்லாமே திசை தெரியாமல் நீரில் மிதந்து உருண்டு போனது. மனிதர்களில் சிலரும் இறந்து போனார்கள். கால் நடைகளும் இறந்து மழந்து போயின. அறுவடைக்குத் தயாராக இருந்த வயல்களைல்லாம் நீர்த் தீயில் குளிர்கண்டு இறந்தன. பாய்ச்சலுக்கும் வழிச்சலுக்குமென வசதியாக திருத்தியிருந்த வயல்களைல்லாம் மேடும் பள்ள முமாக சிதறிப் போயின.....

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகுதான் எங்கள் வீட்டிலிருந்து ஆட்கள் வந்து சேந்தார்கள். சரத்தின் வீடும் அள்ளுண்டு போனது. வயலைல்லாம் சிதைந்து அழிந்து போயின. கருக்கலுக்கு முன்னே நாங்கள் சனத்தோடு சனமாகத் திடலில் உள்ள பாடசாலைக் கட்டிடத்தில் ஒதுங்கிக் கொண்டதால் உயிர் தப்பிக் கொண்டோம்.

குண்திலைக்க ஜயா மனமொழிந்து போனார்.

எங்கள் வீட்டார் ஆறுதல் சொன்னார்கள். வீட்டைத் திருத்திக் கொள்ள பணமாகவும் பொருளாகவும் வழங்கியபோது. சரத்தின் அப்பா தயங்கிக் கொண்டே பெற்றுக் கொண்டார். அதேத் சிறபோகத்திற்கு நாங்களே முதலிட்டு அவருடைய பத்து ஏக்கரையும் மாடித்து விதைப்பித்து, கங்களுவு தண்ணீர் கட்டி. ஒரு பசுளையும் ஏறிந்து குண்திலைக்க ஜயாவின் கையில் கொடுத்திட்டு வந்தோம். “இது உதவியல்ல.... குண்திலைக்க.... கடன்தான். நீங்க வசதிப் படும்போது திருப்பித் தந்தாப் போதும்”

ஆயினும் இரு மனதோடுதான் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அந்த முறையும் வயல் விட்டுப் போனது.

குடலையாகி பூவில் பாலேறும்போது, அறக்கொட்டியான் அடிக்கத் தொடங்கியது. இரண்டு நாளில் வயல் கருகி அழிந்தது.

சரத்தின் அப்பா உடைந்து போனார். யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளா மலேயே குடும்பத்துடன் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறிச் சென்றுவிட்டார். அதற்குப்பிறகு சரத்தைச் சுந்திக்கும் சுந்தரப்பம் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஏதாவதோரு கார்த்திகை சீசனுக்கு அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் இருந்தது....

ஆனால் சரத் வரவில்லை.

அப்புறம்.....?

எத்தனையோ கார்த்திகை சீசன்கள்..... ஒவ்வொரு சீசனுக்கும் ஒவ்வொரு வயதைக் கூட்டிக் கொண்டு காலம் உருண்டு சென்றது.

காலம் மட்டுமா உருண்டது? வீட்டில் எனது நோயைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள்.... கைப்பிரற்றிச்.... சிறுநீரகம் கெட்டுப் போய்விட்டது. நான் கிளைத்துக் கொண்டே போனேன். உணவு செல்லவில்லை. பாலாவே என்னுடன் கூட இருந்தான்.... அவனும் ஒரு நோயாளிபோல....

சிறுநீரகம் மாற்ற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இரத்தம் கெட்டுவிடும்.

“பாலா கார்த்திகை சீசனுக்கு இந்த முறை எந்தப் பறவையாவது வராமல் விட்டதா?”

“இல்லை இல்லை. எல்லாமே வந்தன. இன்னமும் சீசன் முடியவில்லை. நான் வேணுமென்றால் உன்னைத் தோளில் தூக்கிச் செல்லட்டுமா?”

“பறவைகள் வராவிட்டால் அவை இறந்துவிட்டன என்றுதானே அரத்தம்? மரணம் எப்படி இருக்கும் பாலா?”

“இப்ப ஏன் உனக்கு இந்தக் கணிதமெல்லாம்..... எல்லாம் சுகமாக்கலாம். அடுத்த கிழமை கண்டிக்குப் போவதற்கு ஏற்பாடெல்லாம் நடக்குது....சின்னதாக ஒரு ஒப்பரேஷன் அவ்வளவுதான்.....”

“சிறுநீரகம் மாத்துறது சின்ன ஒப்பரேஷனா?....ஏன் பாலா.....? மரணம் எப்படி இருக்கும்....? நான் இல்லாவிட்டாலும் எங்கள் வீட்டை விட்டுப் போயிடாதே. எனக்கு ஒரு கவலை பாலா.....உங்க அப்பாட கண்ணொக் கொண்டு செல்லப் போகிறேனே என்று”

“விசர்க் கதையெல்லாம் பேசாதே.....இந்த நோய் குணமாகுதா இல்லையா என்டு பார். உன்ட புதுச்சைக்கிள் அப்படியே இருக்கு....அதுல நீ என்னையும் ஏற்றிக் கொண்டு அல்லிக்காட்டை வலம் வரத்தான் போறே.....”

“சரத்தையும் ஏற்ற வேண்டாமா?”

“சரத்தை மட்டுமெல்ல.....அவனது அணில் குட்டியையும் ஏற்றிக் கொண்டு.....நீ இருந்து பாரேன் .....ஒரு விஷயம் தெரியுமா.....? சரத்தும் கண்டி ஆஸ்பத்திரியிலதான் வேலை செய்கிறானாம்”

“அங்கும் அணில் குஞ்சு கிடைக்குமா?

பாலா பள்ளிரன்று சிரித்தான் - மகிழ்ச்சியின்றி.

சிறுநீரகத்தை மாற்றியே தீரவேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்கள். அதுவும் விரைவாக. குருதிப் பரிசோதனை, பிரவர் கணிப்பு, குளுக்கோசு அளவீடு என்று ஏகப்பட்ட பரிசோதனைகள். சரத்தும் அங்கேதான் வேலை செய்தான் - சிற்றுாழியராக.

வீட்டிலிருந்து எல்லாருமே வந்துவிட்டார்கள். தனியாக வீடொன்றெடுத்து, அவர்கள் தங்கிக் கொள்ள, நான் மட்டும் ஆஸ்பத்திரியில் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டு கார்த்திகை சீசனை மனதில் மீட்டுக் கொண்டு,

பாலாவோடும், சரத்தோடும் பழைய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டு.....ஓ.... எவ்வளவு ரம்மியமான நாட்கள் அவை.....? இங்கு என்னதான் நடக்கப் போகிறது.....? உடல் தேறிவிடுவேனா....? அல்லது செத்துப் போய்விடுவேனா.....? ஏன் பாலா, மரணம் எப்படி இருக்கும்.....?

இரு போகமும் செய்யக்கூடிய அல்லிக்காட்டு வயல் காணி பத்து ஏக்கரையும் விற்றுக் காசாகவே கொண்டுவந்து விட்டார்கள். வீட்டாருடன் சேர்ந்து பாலாவும் அலைந்தான்.... பொருத்தமான சிறுநீரகம் தேடி அலைந்து.... அலைந்து.... களைத்து.....

ஒரு நாள் சரத் தன்னையே உடற் பரிசோதனை செய்து கொண்டான். குருதி வகை, குஞக்கோசு மட்டம், இரத்த அழுத்தம் என்று எல்லாமே சரியாயிற்று. டாக்டர் 'ஓகே' சொல்லி விட்டார். பாலா புன்முறுவல் பூத்தான். சரத்தின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு நான் தேம்ப, குண்திலக்க ஜயா கையை வருடிக் கொடுத்தார்.

பாலாவுடைய அப்பாவின் கண்ணோடும் சரத்தின் சிறுநீரகத்தோடும் தான் நான் இனி வாழுப் போகிறேனா....? இந்தப் பரிட்சையில் நான் தேறிவிடுவேனா....?

அல்லது மரணம் தீண்டப் போகிறதா.....?

இன்னும் எத்தனை கார்த்திகை சீசன் என்னை அல்லிக்காட்டில் சுந்திக்கப் போகிறது....? அணில் குஞ்சைத் தடவிக் கொஞ்சம் சுகமும் எனக்குக் கிடைக்கப் போகிறதா?

சரத்தின் பிரார்த்தனை பலித்துவிட்டது.

அவனது சிறுநீரகத்தை எனது உடல் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டது.

ஆறு மாதங்களுக்கு என்னை வீட்டில் ஓய்வெடுக்கச் சொல்லி

விட்டார்கள். சரத்திற்கும் ஓய்வு தேவைப்பட்டது. சரத்தை ஊரில் விட்டு விட்டு நாங்கள் அல்லிக் காட்டுக்குத் திரும்பியபோது அறுவடைக் காலம் தொடங்கி விட்டிருந்தது. இந்த முறை எங்கள் வீட்டில் புது நெல் மணக்கவில்லை. வயலும் காணிச் செல்வமும் என்னோடையே அழிந்து தீர்ந்தது....

பாலா என்னுடனேயே படுத்துக் கொண்டான். சோளகம் பெயரும்போது காற்று வீட்டுக்குள் வாரிக் கொண்டு போகும். தேய் பிறைத்துண்டு ஜன்னலுக் கூடாக ஒளி கசிந்து கொண்டிருக்க பாலா மெல்லமாகக் கேட்டான்,

“நான் டவுனுக்குப் போகலாம் என்றிருக்கிறன்”

“ஏன் பாலா திடீரன்று”

“திடீரன்றல்ல..... அங்கு சின்னம்மாவின் வீடு இருக்கிறது. அங்கேயே வந்திருக்கும்படி சித்தி கூறுகின்றா”

“இதென் ன கூத்து? திடீரன்டு....இங்கு யாரும் ஏதும் சொன்னாங்களா?”

“இல்ல, உன்னை விட்டுப் போவதுதான் எனக்கு மனசுக்குச் சுமையா இருக்கு. இன்னும் ரெண்டு கிழுமையில் எழுந்து நடந்து விடுவாய்தானே...?”

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“ஊரில் குழப்பம் முற்றும்போல தெரிகிறது. அவரவரக் காப்பாத்திக் கொள்றதே கஷ்டமாக இருக்கும் போது.... இதற்குள் நானும் ஒரு சுமையாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்க ஒரு மாதிரியாக இருக்கு....”

பாலா பேசி முடிக்கவில்லை... பள்ளென்று கன்னத்தில் அறைந்து வீழ்த்தி னேன். “என்னையும் உன்னையும் பிரித்துப் பார்க்க எப்படி மனம் வந்தது?”

எழும்பி நியிர்ந்ததில் உடல் ஆசுவாசப்பட்டது. மூச்சு கிரைக்கத் தொடங்கியது. பாலா தாங்கிக் கொண்டான். நெஞ்சில் சாய்ந்து தலையை வருடி விட்டான்.

தூரத்தில் கிடி முழுக்கமாக துப்பாக்கிப் பிரயோகம் கேட்கிறது. வீடுகள் விழித்துக் கொண்டன. பெரும் சமவரான்று நடப்பதற்கு அறிகுறியாக சுரமாரியாக வெடிப்பொலிகள் கேட்கின்றன.... ஆனால் தூரத்தில்தான்.

என்னவாக இருக்கும்.....?

வீடுகளில் கதவுகள் திறக்கும் சத்தமும் ஊராளின் பேச்சொலிகளும் - பயம் கலந்த குரலில் கேட்கின்றன....

தீப்பிளம்பாக வீட்டுக் கூரைக்கப்பால் பறந்து சென்று வெடிக்கின்றது.

“நான் பார்த்து வரவா?”

“என்னை விட்டுப் போகாதே பாலா”

குழுறிக் கொண்டு வெடிப்பொலிகள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கேட்கின்றன. குளக்கட்டுப் பக்கமாகவா அல்லது கழுகம் களத்திலிருந்தா?

தீமானிக்க முடியவில்லை.

சத்தங்கள் நெருங்கிவரத் தொடங்கிவிட்டன.

சனங்கள் பயத்தில் அலறத் தொடங்கி விட்டார்கள். பயம் அதிகரித்தவர்கள் கையில் அகப்பட்டதை எடுத்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

எனது வீட்டாரும் ஓடத் தயாராகிவிட்டார்கள்.

“என்ன செய்யலாம் பாலா?”

“டவுனுக்குப் போய்விடுவதுதான் நல்லதென்டு நினைக்கிறன். நான் இவரைத் தூக்கிக் கொள்றன். நீங்க வீட்டைப் பூட்டுக் கொண்டு பறப்படுசோாகோ”

இரவுச் சமரில் தானும் கலந்து கொள்ள விரும்பாத தேய்பிறை, மேக மூட்டத்துள் தவழ்ந்து மறைந்தது....

டவுனில் அகதி முகாம் அமைத்திருந்தார்கள். எல்லாருக்குமே புது அனுபவம். அல்லிக்காட்டில் எல்லா இன மக்களும் கலந்து சீவித்திருந்தது போலவே, இங்கும் கலந்துதான் ஒதுங்கத் தொடங்கி இருந்தார்கள்.

பெரிய வளவுகளிலும் வீடுகளிலும் மாடுகளோடும், மாமரங்களோடும் புதுக் காற்றைச் சுவாசித்து வாழ்ந்த மக்களுக்கு, பாடசாலைக் கட்டிட மூலையில் ஓடுங்கிக் கிடப்பது என்னவோபோல இருந்தது.

இன்றோடு தீது நிற்கப் போகிறதா? அல்லது எப்பவுமே அகதி வாழ்வதானா?

நலன்புரி நிலையச் சேவையாளர்கள் கணக்கெடுக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்

பாடசாலைக் கட்டிட மூலையில் பாலர் வாங்கு ஒன்றில் என்னைக் கிடத்தி காற்றுக்காக, காட்போட் மட்டையால் விசிறிக் கொண்டிருந்தான் பாலா.

சேவையாளர்கள் என்னை நெருங்கினார்கள்

“பேர்”

“.....”

“இனம்....”

நான் விடை கூறவில்லை. அவசியமான கேள்விதானா?

“இனம்?” - மறுபடியும் அழுத்தமான கேள்வி.....

பாலா நிமிர்த்தி உட்கார்த்தினான். இந்தக் கேள்விக்கு நான் என்ன பதில் கூறப் போகிறேன்.....?

“சொல்லுங்கள்....”

“மனிகு இனம் என்று குறித்துக் கொள்ளங்கள்”

சேவயாளர் என்னை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறார்.

பாலா என்னை அர்த்தத்தோடு பார்க்கிறான்.

நீதி நல்வினாக்கல் விவகார அமைச்சர் நடத்தியபடித்து
மட்டும் போட்டியில் பரிசு வழற்றது. சிங்கவாம், ஆஸ்கில
மொழிகளில் மொழியெயர்க்கப்பட்டு நால்குவானது [1998]

‘கல்யாண முருங்கை’

கலியாண முருங்கை. இலை கொள்ளாமல் நால் இழுத்திருந்தது. நாற்றுக் கணக்கில் காய்கள். நுனிக்கிளை வரை வெண்ணுரையாய்ப் பூக்கள். அவையும் இன்றும் நாளையும் நூலிழுத்து விடும். அப்புறம் மரங்களே தெரியாமல் காய்கள்..... காய்கள்.....

பாடசாலை வளவு பூராக வேலியோரமாக அதனையே நட்டுப் பயிர் போல் ஆக்கிவிட்டேன். இந்த ஆறு வருட ஆசிரிய சேவையில் நான் மட்டுமே கற்பிக் கின்ற இந்தப் பாடசாலையில் கலியாண முருங்கையை வளர்ப்பதை ஒரு நித்திய கடமை யாகவே கொண்டிருந்தேன்.

ஊனின் வடமேற்கில் புறந் தள்ளிய கிராமப் பாடசாலை அது. சுற்றிவர மரமுந்திரிகை தோட்டங்கள். பாலாற்றில் மழை பொழுந்து வெள்ளம் பாயும்போது மட்டும் சேனைப்பயிர்கள் செய்ய கூட்டம் முண்டி அடிக்கும். மழை முடிந்து பங்குனி மாத வெயில் சுட்டெரிக்கத் தொடங்கியதும் கூட்டம் பனியாக அகன்று விடும்.

அப்புறம் மரமுந்திரிகை தோட்டத்துக் காவலாளிகள் சிலரும் நானும் மட்டுமே. பகலில் ஜம்பதுக்குள் மாணவர்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வந்து சேருவார்கள். வைகாசி மாதத்தில் மரமுந்திரிகை தோட்டத்தில் பழும் பறிக்கவும் கொட்டை பொறுக்கவும் என்று கொஞ்சப் பிள்ளைகள் அதில் பராக்காகி விடும். முந்திரிப் பழங்களை கடக்கத்தில் அடுக்கி ஊருக்குள் ரூபாய்க்கு இத்தனை யென்று விற்கக் கொண்டுபோய்விடும்.....

நான் வந்த புதிதில் முந்திரிக்கொட்டை நாளிக் கணக்கில்தான் விலை. ஒரு நாளிக் கொட்டைக்கு பத்து ரூபா கொடுத்தாப் போதும். இப்போது அப்படி இல்லை. கிளோக்கணக்கு வந்து விட்டது. விலையும் ஏறிக் கொண்டது. வியாபாரிகள் சீசனாக்கு வந்து மொத்தமாக வாங்கிப் போய் விடுவார்கள். ஏற்றுமதிப் பொருளாம். பணம் காய்க்கும் மரம்.

மாலை கவியும் செக்கல். பொழுது மெயின் கேற்றைச் சாத்தி விட்டு திரும்பிய போது பெண்ணின் சத்தம்.

“ஜயா உங்களிட்டதான்”

சொப்பிங் பேக் நிறைய முந்திரிக் கொட்டைகளோடு இளவயதுப் பெண் ணொருத்தி. ஒரு கையால் முக்காட்டை இழுத்து சரி செய்து கொண்டு....

“என்னம்மா இந்த நேரத்தில....எதுக்கும் காலையில பள்ளிக்கூடம் தொடங்கியதும் வாவன் புள்ளு”

“இல்ல ஜயா.... காலையில வர ஏலாது.....அது தான் இப்ப வந்த நான். கோபிக்காதீங்க ஜயா”

இவளை நான் இந்தப் பக்கம் கண்டதும் கிடையாது. தனியாக இருள் கவியும் நேரத்தில் - ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் அவளோடு கதை பேசுவதில் உள்ள சங்கடம் எனக்குப் புரிகிறது.

“என்ன விசயம் புள்ளு?”

“என்ற மகள் பாடசாலையில சேர்க்கோணும்”

“எத்தனையாம் வகுப்பு?”

“முதலாம் வகுப்புத்தான். புதுசாச் சேர்க்கோணும்”

வரால் மின்கள்

“இப்ப ஜந்தாம் மாதம். முதலாம் மாசத்திலதான் புதுப் புள்ளகளைச் சேர்க்கிறது. எதுக்கும் காலையில புள்ளயக் கூட்டிட்டு வா புள்ள”

“காலையில வர ஏலாது ஜயா”

“ஏனம்மா”

தயங்கித் தயங்கி வார்த்தை வருகின்றது.

“நான் நாளைக்கு சவுதி போறன்.”

அவளது அவசரத்திற்கு எனக்கு இப்போதுதான் காரணம் புரிகிறது. என்றாலும் அவளது மகளை பாடசாலையில் சேர்ப்பதில் எனக்கும் கடமை இருக்கின்றது. ஆனாலும் அவள் சவுதி போவதில் எனக்கு எந்த முக்கியத்துவமும் இருப்பதாகப் படவில்லை.

“பிள்ளையிட வாப்பாவோட காலையில அனுப்பி விடம்மா.”

எனக்கு அவளுடன் அந்த இடத்தில் நின்று தொடர்ந்து உரையாட விருப்பம் ஏற்படவில்லை. காலையில வேறு யாரோடவாவது வரட்டுமே.....

அவள் தயங்கி நின்றாள்.

“ஏன் வாப்பா இல்லியா?”

“இருக்கார். ஆனா கிங்க இல்ல. வெளியூர்ல.....”

“வேற யாரும் உறவுக்காரங்க இல்லியா?”

“உம்மா இருக்காங்க. எங்கட வீடு பாலாற்றுப் பக்கம். உம்மா அவ்வளவு தூரம் நடக்கமாட்டாங்க”

“சரி, சரி. நீங்க வராட்டா புள்ளையையாவது காலையில யார் கூடவாவது அனுப்பி வையுங்க. என்ன சரியா?”

“சரி ஐயா, பெரிய உபகாரம்.... இதை வெச்சுக் கோங்க” சொப்பிங் பை நிறைய முந்திரிக் கொட்டை, உடைக்காதது. வேலியோரத்தில் குனிந்து வைத்து விட்டு நிமிர்கிறாள்.

“இதெல்லாம் எதுக்கம்மா. நான் இஞ்ச தனிக்கட்ட. சுடவும் தட்டவும் ஏன் சாப்பிடவும் ஆளில்லை. நான் பிரசர்காரன். எடுத்துட்டுப் போம்மா. போய் காலையில புள்ளை அனுப்புற வழியைச் செய்து முடி”

அவள் பதிலுக்குக் காத்திராமல் வெளிக்கேற்றைப் பூட்டிவிட்டு பாடசாலை அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்து விட்டேன். அலுவலக அறை, குவார்ட்டர்ஸ் எல்லாம் அதுதான். வகுப்பறைக் கட்டிடத்தினுள் பத்தடிக்குத் தெரிந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டது.

இரண்டு நாள் ஆயுனுக்குப் பிறகு இந்தப் பகுதியை எட்டிப் பார்க்கிற தினசரிகளில் மூழ்கிப் போனதில் நான் அந்தப் பெண்ணை மறந்து போனேன்.

அடுத்த நாள் பாடசாலை முடியும் நேரம் வரை அந்தப் பெண் வரவில்லை. பிள்ளையும் வரவில்லை. பள்ளிக்கூடம் முடிந்து சோறு சமைத்து, அதிகாலையில் ஆக்கிய கருவாட்டுக் குழம்போடு சாப்பிடக் குந்தியபோது அவள் வந்தாள், கையில் பிள்ளையையும் நடத்தியவாறு....

“ஏன் காலையில வரலை?....சவுதிக்குப் போறனெண்ட.... புள்ளையையாவது அனுப்பி இருக்கலாம்.”

அவள் கதவுக்கு வெளியே தயங்கி நின்றாள்.

“வெளிக்கிட்டுப் போன நான்தான். இடையில ஏதோ கர்த்தாலாம். வேணா மறிச்சிப் போட்டாங்க. இடையில திரும்பிட்டன்.”

“பிள்ளையை அனுப்பி இருக்கலாம்.”

“உம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் ஏலாது.”

“சரி, சவுதிக்குப் போனால், புள்ளைய யாரு பார்க்குறது?”

அவள் குனிந்து பிள்ளையை உச்சி முகர்கிறாள். கண்கள் பனிக்கத் தொடங்கின. கைகளால் இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

எனக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

இப்போதுதான் நான் பிள்ளையை முழுமையாகப் பார்க்கிறேன். அழகுப் பிள்ளைதான். சுருள் சுருளாக முழுமூட நாவற்பழக் கண்களும், மலங்க மலங்கப் பார்க்கும் பார்வையில் அச்சமுமாக.....இவளை எப்படி இந்தத்தாய் பிரிஞ்சிருக்கப் போகிறாள்?....

“உம்மா பார்த்துக் கொள்ளுவாங்க.”

“புள்ளைக்கு எத்தனை வயசு, உண்மையாக புதுப் பிள்ளைகளை தெமாதம் தான் சேர்க்கிறது. அப்பதான் புத்தகம், புதுத்துணரியெல்லாம் குடுக்க வசதியாக இருக்கும்...இப்ப என்னை செய்யிறது?.....ஏன் யாரும் இதெல்லாம் சொல்லித் தரயில்லயா?”

“சொன்னவங்கதான்.....ஆனா...கூட்டிக் கொண்டு விட ஆளில்லை.... அதாலுதான் சேர்த்துக் கொள்ளலை....”

“நல்லா இருக்கு. இப்ப மட்டும் எப்படி கூட்டி வந்தீங்க?.....இந்தப் பிள்ளைக்கு இப் என்ன வயசு ஆகுது?”

“ஏழு”

“ஏழு வயசா?.... புள்ளி கிப்ப இரண்டாம் ஆண்டல்லவா படிக்க வேணும்? ..... உண்மையாப் போனவருசம் சேர்த்திருக்க வேணும்.” எனக்கு அவளுடன் கோபமாகப் பேச விருப்பம் வரவில்லை. கொஞ்சம் கழனமாகப் பேசினால் அழுது விடுவான் போலத் தெரிந்தது.

“சரி, சரி, நாளைக்கு புள்ளைய அனுப்பி விடுங்கோ. வசதி எண்டால் வெள்ளைச் சட்டை போட்டு அனுப்புங்கோ.”

“சரி, நான் வாரன் ஜயா.”

அவள் அடுத்த நாள் வரவில்லை. பின்னையும் வரவில்லை. அவள் சொல்லியபடி சவுதிக்குப் போயிருக்க வேணும். அதுதான் வரவில்லை.

அவளது புருசனைப் பற்றி ஏதோ சொன்னாலோ... அவர் தன்னோடு கிப்ப இல்லை என்ட மாதிரி... தன்னோட இல்லையென்றால் எங்கே இருக்கிறார்? சே..... சரியாகக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.....

வீடு கூட தூரத்தில் என்றவள். வயதான தாயைப் பற்றியும் சொன்னாவ. எப்படி இருக்கிறாவோ?....

மூன்று பெண் விருத்திகள். அப்படி என்றால் வருமானத்திற்கு என்ன செய்வார்கள்?... முந்திரித் தோட்டம் எதையாவது குத்தகைக்கு பார்வைக்கு எடுத்திருப்பார்களோ?... அதுவும் வருசத்திற்கு ஒருமுறைதானே வருமானம் தரும். தினசரி செலவுகளுக்கு என்ன செய்வார்கள்?..... எனது சிந்தனை பூராகவும் அவர்களைச் சுற்றியே இருந்தது.

ஒருவாரம் சென்ற பிறகு சிறுமியை அழைத்துக் கொண்டு அவளது உம்ம ம்மா வந்திருந்தாள். வயதான தோற்றுத்தோடு - நடக் முறியாமல் கைத்தழை ஊன்றிக் கொண்டு.....

“போன கிழமை ஏன் வரவில்லை?.... புள்ளையிட படிப்பெல்லாம் வீணா

குதே..... பாவமில்லையா?...." சத்தமாகக் கேட்டேன்.

மெல்லிய குரலில் உம்மம்மா சொன்னாள் :

"புள்ளக்கி வெள்ளளச்சட்டை தேழி எடுக்கக்காலம் போயிட்டூ. அதோட் எனக்கும் சுகமில்லை. வாப்பா....இன்டைக்குத்தான் கூட்டி வரக் கெடச்சுது.... மகள் சவுதிக்குப் போறதெண்டு கொழும்புக்குப் போன பிறகு வீட்டிலேயும் தனியா விட்டு வர ஏலாமப் போச்சு...."

மேற்கொண்டு அந்த முதாட்டியோடு பேசுவதற்கு விசயம் ஒன்றும் இருக்கிறமாதிரி தெரியவில்லை. சிறுமியை உம்மம்மாவின் கைகளில் இருந்து பிரித்து முதலாம் வகுப்பில் தரையில் இருப்பாட்டி விட்டு வந்தேன்.

"புள்ளளக்கு என்ன பெயர்?"

"அலிமா"

"சரி பிறப்புப் பதிவுத் துண்டு தாங்க."

"அது இல்லிங்க. பதிவுத்துண்டு அலிமாட வாப்பாட்டத்தான் இருக்கு"

"அவர் இங்கே வருவாரா?"

"இல்ல வாப்பா... அவர் வந்து மிச்ச நாளா போயிட்டூ...அவர் அவங்கட ஊர்லதான் இருக்கிற...இங்க இப்ப வாறதில்ல...."

"சரி அவர் வராட்டாப் பரவாயில்ல...வார கிழமை பதிவுத்துண்ட கொண்டு வந்து தாங்க. அதுக்குப் பிறகுதான் திடாப்பில் பேர் எழுதுவன். என்ன சரியா?.... அதுவரைக்கும் புள்ளை ஒழுங்காப் பள்ளிக்கு அனுப்பப் பாருங்க....."

அந்தத்தாய் போய் விட்டான்

சிறுமி தனிமைப்பட்டாள். மற்றப் பிள்ளைகளோடு சேரவில்லை. ஒரு மூலையில் ஒதுங்கி, புதிய புத்தகங்களை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு என்னையே பார்த்துக் கொண்டு மறுகி நின்றாள்.

“அலிமா இஞ்ச வாங்க...”

தயங்கித்தயங்கி வந்தாள்.

“வாப்பாட பேர் என்னம்மா?....”

அவள் சொல்லவில்லை. பயமும் வியப்பும் வழிந்த கண்களோடு என்னையும் மற்றப் பிள்ளைகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, விழியோரம் எந்நேரமும் நீர் சொரிய ஆயுத்தமாகிக் கொண்டிருக்க....நான் அவளை மெதுவாக அணைத் துக் கொண்டேன்.

“வாப்பா இங்க உங்களைப் பார்க்க வாறதா?”

அவள் பேசவில்லை. அழுத் தொடங்கி விட்டாள். அத்துடன் அவளது பூர்வீகத்தை அறியும் முயற்சியை விட்டு விட்டேன்.

ஒரு வாரம் கழித்து உம்மம்மா வந்தாள்.

“பதிவுத்துண்டு எடுக்கல் வாப்பா. அலிமாட வாப்பாவுக்கும் வெசவளம் அனுப்பிக் கொள்ளயில்ல....”

“அவர் இந்த ஊர்ல இல்லியா?”

“இல்லப்பா. அவர் வெளியூர். முந்தி முத்திரிக் கொட்டையா பார்த்துக் கெண்டு வந்து போறவர். அப்பதான் நாங்க கண்டு பேசி கலியாணம் செய்தனாங்கள். நல்ல மனுசன். பாலாற்றுக்குப் பக்கத்தில் சேனைப்பயிர்கூட நல்லாச் செய்தவர். ஆனா...முந்திரிக் கொட்டை யாபாரம் பணக்காரங்கட

தொழிலா மாறிப் போனவுடன தொழில் விழுந்து போட்டே. வருமானம் இல்ல. அதோட் அவர் அவர் ஊர்லயே தங்கிட்டார். இப்ப எங்களோட இல்ல... இங்க வாரல்ல.....யா அல்லா.....”

“தொழில் இல்ல என்டதுக்காக கட்டின பெண்டாட்டி, குடும்பத்தையும் பாக்கப் பொடாது என்றிருக்கா?..... நல்ல ஆளா இருக்கு..... அப்படியே விட்டாச்சா? மகள் போய் கூப்பிட்டுப் பார்க்கயில்லியா.....?”

“இல்ல வாப்பா. போகல வாப்பா....”

“ஏன் ?”

அந்தத் தாய் என்னைவிட்டு முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள்.

“அவர் அங்கேயும் முந்தியும் ஒரு கலியாணம் செய்தவர் வாப்பா. அது பொறுக்கான் எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அங்கேயும் இப்படித்தான் தொழிலில்லை. வரிய சனங்கள்....பாவம்....”

வாய்க்குள் சீலைத் தலைப்பை வைத்துக்கொண்டு விசும்பத் தொடங்கி விட்டாள். எனக்கு பாவமாக இருந்தது. வேதனையான பக்கம் ஒன்றைக் கீறி ரணப்படுத்தி விட்டோமா என்று எனக்குக் கவலையாகி விட்டது.

“சரி...சரி...கவலைப் படாதீங்க....வசதியான நேரம் பதிவுத் துண்டை எடுத்துத் தாங்க. சரி போயிட்டு வாங்க”

நான் உள்ளே திரும்பி விட்டேன்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. குவளைக் கண்களுடன் மிரட்சியான பார்வையுடன் அலிமாவும், புருசன் இருந்தும் வாழா வெட்டியாக தாயும் தள்ளாத வயதில் உம்மம்மாவும் வருமானமற்ற குடும்பச் சூழலும்....எதிர்காலத்தில் எவ்வித நம்பிக்கையுமின்றி.....

சமூதிக்குச் சென்று உழைத்து வந்தாலொழிய வாழ்க்கையை நடத்திக் கொள்ள எந்த மார்க்கமுமின்றி ..... எனக்கு அவர்களது சிந்தனையே திரும்பத் திரும்ப வந்தது.

..... இவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யலாமா என்றுகூட சிந்தனை புரண்டது....

யானை வெள்ளாப்புத் தோன்றும்வரை கொட்டுகொட்டென்று விழித்திருந்து பொழுது புலர்ந்தவடன் கல்யாண முருங்கைகளுடன் கதைகள் பேச மண்வெட்டியுடன் புறப்பட்டு விட்டேன்.

முன்னிரல் பெய்த இலேசான மழையில் நனைந்து கல்யாண முருங்கைகள் பூவும் காய்களுமாக சிலிரத்துக் கொண்டு நின்றன. பாடசாலை வளவு மூலைக்குள் பதப்படுத்தியிருந்த கூட்டெருவை அள்ளி வந்து முருங்கைகளுக்கு பக்கமாக இரண்டு ஆழுத்தில் கிடங்குகள் வெட்டி அதற்குள் புதைத்து விட்டு நிமிர்ந்த போது நூற்றுக் கணக்கான முருங்கைக்காய்கள் தலைக்கச்சான் காற்றில் ஒரே சீராக ஆட நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டன.

இதில் நன்றி கூறிக் கொள்வதற்கு என்னதான் இருக்கின்றது?..... முருங்கைக் காய்கள் முற்றுவதற்கு முன் மனிதர்களால் உண்ணப்பட்டு விடும். அப்படியே முற்றிப் பழுத்துத் தேறினாலும் - அந்த வித்துக்களால் புதியதொரு மரத்தை - புதியதொரு பரம்பரையை உருவாக்கிவிட முடியுமா?..... முருங்கை விதைகளில் இருந்து புதிய மரம் உருவாவ தில்லையே..... கிளைகளில் இருந்துதானே புதிய மரம் உருவாகிறது?.....

எனது சிந்தனையில் முருங்கை மரங்களின் ஆராய்ச்சி தீவிரம் கொள்ள அலிமாவையும் அவள் குடும்பத்தையும் மறந்து போனேன்.

இரண்டு வாரங்களாக அலிமா பாடசாலைக்கு வரவில்லை.

இந்த இரண்டு வாரத்தில் வேகம் கொள்ளத் தொடங்கிய கச்சான், தென்

மேற்குத் திசையிலிருந்து வீசியதில் கல்யாண முருங்கையெல்லாம் தலைவிரி கோலமாகி விட்டன. காய்களெல்லாம் உதிர்ந்து கிளைகளெல்லாம் ஒழிந்து.... எனக்கு அவைகளுடன் நின்று கதைகள் பேசும் எண்ணாங்களும் வரவில்லை.

மாலை நேரமொன்றில் பொழுது போகாமல் அலிமாவை பார்த்து வருவோம் என்று புறப்பட்டேன்.

பாலாற்றின் வடக்குத் திசையில் சின்னதாக குடிசை போட்டிருந்தது. திடல் சார்ந்த பூமி. குடிசைக்குப் பின்னால் அலிமாவும் அவள் தாயும் (சூதிக்குப் போக வில்லையா?) தட்டாமாலை சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வளவு முழுக்க மரமுந்திரிக்கை பூத்து, காற்றின் வீச்சுத் தாங்காமல் கீழே சொரிந்து கிடந்தது. குடிசைக்கு அப்பால் இரண்டு கோழிக் குழல்கள். திக்குக்கு ஒன்றாக சில தென்னை மரங்கள்.....ஓ.....இவைதான் அவர்களது வருமானமா?.....

என்னைக் கண்டதும் அலிமாவை விட்டுவிட்டு முக்காட்டைச் சிரி செய்து கொண்டு முன்னால் வந்து தென்னை மரத்தில் தன்னை பாதியாக மறைத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“அலிமா பள்ளிக்கு வரவில்லை. அதுதான் என்னைண்டு கேட்டுட்டுப் போக வந்தனான். ஏதும் சுகமில்லையோ?”

“அவளுக்கு வேர்க்குரு போட்டிருக்கு. உடம்பெல்லாம் மசமசவென்று கடி. வார கிழமை பள்ளிக்கு வந்துவிடுவாள்?”

“அது சிரி வரட்டும் வரட்டும்.... ஒன்று கேக்கலாமோ?..... உங்கட சொந்த விசயம்....”

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. உடம்பு படபடக்கத் தொடர்கிவிட்டது.

அவளது உம்மாவுக்கூடாக தெரிந்து கொண்ட பழைய வாழ்க்கையை கிளறப் போகிறேன், என்று பயப்பட்டானோ?.....

“சவுதிக்குப் போகப் போறன் என்டு புறப்பட்டனீங்கள்?.....”

“ஓம் ஜயா.....வெளிக்கிட்ட நான்தான். பத்துநாள் டிரெயினிங்கு கூட எடுத்தனான். ஆனாப் போகலை”

“அதுதான் ஏனான்டு கேட்டனான். வீணா மெனாக்கெட்டு காச செலவழிச்சு”

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள். வார்த்தைகள் வரவில்லை. அதற்குள் அலிமா வந்து கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள். என்னைப் பார்த்து சினோகமாகச் சிரித்தாள்.

“இந்தப் புள்ளிய விட்டுட்டு என்னால் போக முழுயல். நான் ரெண்டு நாள் இல்ல யெண்டோன அலிமா ஏங்கிப் போனாள். இப்போ பாட்டுக்கு சுகமில்லாம ஆயிடுச்சு. என்னால் கிவவ விட்டுட்டு இருக் கலா ஜயா.....” இப்போது அவள் முழுமையாக அழவே தொடங்கி விட்டாள்.

எனக்கு சங்கடமாகப் போய்விட்டது. அழுது முடிக்கட்டும் என்று காத்திருந்தேன். கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

“ஜயா, நிக்கிரீங்க..... இருங்க ஜயா....”

“பரவாயில்ல புள்ள. வீணா உங்களை அழப் பண்ணிப் போட்டன். மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க. நான் வாரன்..... பிறப்புப் பதிவுத் துண்டோட அலி மாவை திங்கட்கிழமை அனுப்பி விடுங்க..... என்ன சரியா.....நான் வாறன்.....”

“ஜயா”

வுரால் மீண்கள்

நான் நிதானித்து திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

“பதிவுத் துண்டு எனக்கிட்ட இல்ல. ஜயா, அது அவருக்கிட்டதான் இருக்கு. எப்படி எடுக்கிறது என்தோன் விளங்கவில்லை.....அதான் யோசிக்கிறன்”

“அலிமா இங்கதானே பிறந்திருப்பா. இங்கேயே பதிவுகாரர்கிட்ட இன்னொரு பதிவுத்துண்டுப் பிரதி எடுக்கலாம்தானே....”

“இல்லை ஜயா” - மறுபடி விசும்பத் தொடங்கினாள். எனக்கு பத்தமாகப் போய் விட்டது. இதில் அழுவதற்கு என்ன இருக்கின்றது?.....

“ஏன் ஏன்..... ஏனம்மா?”

அவள் முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திரும்பித் கொள்கின்றாள். பார்வை, மரமுந்திரிகையையும் தாண்டி வேலியோரமாகப் பதிந்து நிலைக்கின்றது.

“அலிமா என்னோட புள்ள இல்லை ஜயா.... கிவ, அவருக்கும் அவருடைய மூத்த தாரத்திற்கும் அவங்கட ஊர்ல பிறந்தவ. நான் வளக்கன்” எனக்கு அதிர்ச்சி ஆகிவிட்டது.

தனது வயிற்றில் பிறக்காத - தனக்கு ஒரு குடும்ப வாரிசைத் தரமுடியாத தன்னை உதறி விட்டுப் போன ஒருவனின் குழந்தைக்காகவா அவள் இவ்வளவு சிரமப் படுகிறாள். மாற்றான் குழந்தையை பிரிந்து செல்ல முடியாமலா தனது பிரயாணத்தையும் நிறுத்தி இருக்கிறாள்....என்னால் நிலைமையை சீரணிக்க முடியவில்லை.

அவள் பார்வை நிலைத்து நின்ற கிடத்தில் நேற்றைய கச்சான் காற்றுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல், காய்களை உதிர்த்துவிட்டு வெறும் கிளைகளோடு சோகமாக ஒரு கல்யாண முருங்கை மரமொன்று வேலியோரமாக ஆடி கொண்டிருந்தது.

(தினகரன் 2002 கீள் 16)

‘கருவேலங்கருகள் தாண்டி.....’

பங்குனி வெயில் உச்சியைத் தீய்க்கத் தொடங்கியது.

பனை ஓலை விசிறியை வேகமாக வீசிக் கொண்டதில் கிடைத்த சுகம் பூராவையும் புடரி அனுபவிக்கத்தக்கதாக தலையை இங்குமங்கும் புரட்சிக் கொண்டார்.

இத்தனைக்கும் இலந்தை மரத்தின் கீழ்தான் வாசம். குடை நிழலாய்க்குளிர் பரப்பியிருந்த இலந்தை மரத்தை, மேகமாய்ச் சுற்றிப் பிணைந்து கிடந்த பீர்க்கஞ்செடி.... ஒரு சொட்டு வெப்பமும் கீழே விழாமல் தாங்கிக் கொண்டுதான் இருந்தது. ஆனாலும் வெக்கை தாங்க முடியவில்லை.

இன்றைக்குத் தங்கச்சி வருவாரோ?.....

செம்மண் புழுதி தாண்டி நேர்கோடாய் நீண்டு செல்லும் வண்டில் பாதையை மறைத்து நிற்கும் கருவேலங்காடு... அதையும் தாண்டி பத்து மைலுக்கப்பால் தங்கச்சி வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிறாள்.

கிணற்றியைச் சுற்றி நீளம் நீளமாய் வளர்ந்து நிற்கும் கழுகம் பாளையேல் அமர்ந்து காகம் காலையில் இருந்து கரைந்து கொண்டே இருக்கின்றது. தங்கச்சியோடு மச்சானும் வருவாரோ?..... குழந்தை?..... தோலில் சாய்த்து முதுகைத் தடவிக் கொஞ்சகின்றபோது மாமனின் பாசத்

தூதில் மனமகிழ்ந்து - எச்சிலாய் வழிந்து சருமம் சிலிரக்கின்ற போது - அந்த சுகானுபவம் ஒன்றுக்காகவே, மச்சான் செய்கின்ற அழிச்சாட்டியங்களை மறந்து போகலாம்.

கைகால் அலம்பியாயிற்று.

கர்மா, சோற்றை வாழை இலையில் ஆறுப் போட்டு, இலந்தை மரத்தடியில் தென்னம் பண்ணாங்கில் பரப்பி வைக்கின்றாள். இப்படிக் காற்றோட்டமாய் இருந்து சாப்பிட்டால் தான் அவருக்கு ஆயிற்று.....பூனைக்கும் காகங்களுக்கும் சட்ட உரிமைபோல சிரி பாதியை அள்ளி வைத்துத் தானும் உண்ணும்போதும் பார்வை மட்டும் செம்மண் பாதையில் குவிந்து நீஞும்.....தங்கச்சியும் அருகில் இருந்தால் எப்படி இருக்கும்? .....மணி ஆட்டுக்குட்டி சிறிய நாக்கால் முதுகை நக்கி ஓடுகின்றது.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் கர்மாவுக்குப் புறா வளர்க்கும் ஆசை வந்தது அதுவும் மணிப்புறா. மருட்சியும் அழுகும் கொண்ட கண்களும்..... கேவிக் கேவி நடக்கின்ற நடையுமாக.... அவைகளுக்குப் பாதுகாப்பான கூடு தேவைப்பட்டது. கிணற்றியைத் தான்டி பன்னீர் மரங்கள் பூவாசம் காட்டி நிற்கும் நிலத்துண்டில் உயர்மாக கூடு அமைக்கப்பட்டது.

தேவன் ஜயாதான் ஆணும் பெண் ணுமாக ஒரு சோடி மணிப்புறாக்களை அல்லிக்காட்டிலிருந்து கொண்டு வந்தார்.

“கர்மா தாத்தாவுக்கு புதுசு புதுசாவெல்லாம் ஆசை வந்திருக்கு”

“அப்படி என்றில்லை. இங்கினேக்க ஆடு, மாடு, பூனையெல்லாம் இருக்கு தான். அவர்ர தங்கச்சி ஆரிபாட புள்ள வந்தா வெள்யாடத் தோதா இருக்குமென்டு பாத்தன்.....அவ்வளவுதான்”

தேவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மகளின் நினைவில் மூழ்கி விட்டாரா? கண்கள் கலங்கத் தெடங்கி விட்டன.

“வதனியை நினைச்சிக் கொண்டங்கள் போல”

தேவனுக்கு குரல் உடைந்து வார்த்தை கலங்கிற்று” நானும் இங்க வந்து இரு புள்ளி என்டு கேக்காத நாளில்ல.... நீங்க என்ன அசலவரே?.....பக்கத்து வீடு..... நாம வளவுக்கு வேலிகூடப் போடறதில்ல.....ஆரிபாவும் வதனியும் என்ட இரு புள்ளைகள்மாதிரி. வருஷப் பொறப்புக்கு புள்ளையள் இரண்டும் என்ட மழியிலதான் இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கும். ஒருத்திட உடப்பெ இன்னொன்டு மாத்திப் போட்டுக் கொண்டா ஆளையே மதிக்கேலாது ..... விளாட்டு மாமரத்தில ஏறி வதனி கால் உடைஞ்சு ஆசுபத்திரியில படுத்தப்போ, தானும் அவளோடதான் வாட்டுல படுத்துக் கொள்வன் என்டு ஆரிபா அடம் பிழிச்சது இன்னைக்கும் எனக்கு கண்ணுக்குள்ள இருக்கு. அதுகள் ரெண்டும் ஆளுக்கொரு தெசையில இப்படிக் கஸ்டப்பட்டுக் கெடக்குறதெ நெனச்சா....அதான் கண் கலங்கிடுச்சி....”

தேவன் ஜயா முதாருக்கு எப்ப வந்து சேர்ந்தார் என்பது யாருக்குமே ஞாபகம் இல்லை. கொட்டியாரக் குடாவிலிருந்து பருத்தித்துறை நோக்கி ரிராட்சத வத்தைகள் வைக்கோலும் புது நெல்லுமாக ஏற்றி இறக்கத் தொடங்கியபோது இருந்து இங்குதான் இருக்கிறார். ஒன்டுக்குள் ஒன்டு பேதமில்லை.....அப்பெல்லாம் சொண்டான் காடாய்க் கிடந்த காணியை பங்கு போட்டு ஜயாவும் ஆதமும் வாங்கிக் கொண்ட போது அவருக்குக் கல்யாணம்கூட ஆகவில்லை. கல்யாணம் ஆகி புது மனைவி வந்தபோதும் தொழிலுக்கு தோதாக அவர் இங்கேயே இருந்து கொண்டார். செல்வச் சந்நிதியில் கொடியேறும் போது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போய் வருவார். இருந்து போட்டு வைகாசியில் ஊரில் ஏதும் விசேசமென்றால் வத்தையை முன்னதாக அனுப்பிவிட்டு போய் வருவார்.....

கொட்டியாரத்திலிருந்து புதுநெல், வைக்கோல், களிமண் பாண்டம் என்று வத்தை வத்தையாக விளைபொருட்களைல்லாம் ஏற்றி பருத்தித்துறை போய் வருவார். ஒருமுறை போய் வந்தாரென்றால் ஆதமின் வீடு முழுக்க அம்பலவி மாம்பழுமும் புழுக்கொடியலுமாக நிறைந்து விடும்..... ஆளுயரத்திற்கு நிமிர்ந்தி ருக்கும் கதவி வாழைக்குலைகளை கொள்ளை மலிவாக விற்றுத் தீர்ப்பார்.

அதெல்லாம் காலம் முடிந்து விட்டது. இப்போது வத்தைப் போக்குவரத்தும் கிடையாது. போன கச்சானுக்கு முதல் கச்சான் தொடங்கியபோது, இருமல் உரத்து மனைவியும் இறந்து போனாள். இருந்த சொத்தையெல்லாம் விற்று மகனுக்கு வவுனியாவில் வீடும் கட்டிக் கொடுத்தாயிற்று. மருமகனும் வாத்திப் பொழியன்தான் மகளைப்போல! அவங்களைக் குழப்புவானேன் என்று ஜயா இங்கேயே தங்கி விட்டார்.

ஒரு மைலுக்கப்பால் பாதையை மறைத்து நிற்கும் கருவேலங் காட்டையும் ஊடறுத்துச் செல்லும் செம்மண் பாதை. சிறு புள்ளியாகத் தோன்றிய உருவ அசைவில் ஆதம் கணித்துச் சொல்லி விட்டார்.

“புள்ளா, தங்கச்சிதான் வாராள். தாவளத்து நாம்பனின் ஒருக்களித்த இழுவையில் வண்டி இடது பக்கம் சாய்ந்து வருவதைப்பாரு...இதெல்லாம் தாக்கு. நான் தங்கச்சியோடயே சாப்பிடறன்.” ஆதம் பரபரக்கத் தொடங்கினார்.

ஆரிபாமீது அவ்வளவு பாசம்.

செம்மண் புழுதியை வாரி இறைத்துக் கொண்டு வண்டில் வாசலில் நின்ற போது ஆரி பாவை ஒருகை கொடுத்து இறக்கிவிட்டு புறாக்குஞ்சை அள்ளுவதைப் போல மருமகளை அள்ளி கொண்டார் ஆதம். பன்னீர் மரங்கள் தாண்டி அமைந்துள்ள மணிப்புறாக் கூட்டிற்கு அப்பால் பதிந்து வளர்ந்திருந்த நெல்லிக்காய் மரத்திலிருந்து காய் புடுங்கிப்போட்டார்.

கர்மா எல்லாருக்குமாக கிலந்தை மரத்தின்கீழ் சோறு போட்டாள்.

“பிரயாணம் எப்படி ஆரிபா?” - ஆதம்

“பங்குனி வெயிலத் தெரியுந்தான்... என்ன செய்றதென்டு வந்து சேந்தன் திரும்பிப் போறதெ நெனச்சாத்தான் பயமாயிருக்கு”

ஆதமுக்குப் புரிந்து போய்விட்டது. ஆரிபா இங்கு தங்கிப் போகின்ற

ஏற்பாட்டுடன் வரவில்லை. ஏதோ அவசரத் தேவைக்காக வந்திருக்கிறாள்..... மச்சான். இன்டைக்கென்டு என்ன சொல்லி அனுப்பி இருக்கானோ?.....

ஆரிபாவை ஒருமுறை ஏற இறங்கிப் பார்த்தார். அவரது பார்வையைத் தவிர்ப்பதற்காக அவள் முகம் குனிந்து சோற்றைப் பிசையத் தொடங்கினாள்.

பதினெண்டு ஏக்கர் நீர்ப்பாய்ச்சல் காணி, குடியிருக்கும் மேட்டுக்காணி ஒரு ஏக்கருக்குக்கூட.....ஆடு, மாடு என்று ஆதம் பூர்வீகச் சொத்துக்களோடு அமோகமா கத்தான் இருந்தார்.

தேவன் ஜயா ஒருமுறை கிரண்டு வத்தைகளை வாடகைக்கு அமர்த்தினார். முதல்வத்தை கிழுக்கில் சிவப்பு தோன்று முன்னமே கிளம்பிப் போய்விட்டது. மற்றது மதியத்திற்குத்தான் வெளிக்கிட்டது. ஆதம் அந்தப் போகத்து வெளச்சல் முழுவதையும் ஜயாவுக்கே கொடுத்து விட்டார். பருத்தித்துறை போய் வந்து காசு தரும் ஏற்பாட்டுடன் கொட்டியாரக் கரையோரம் நின்று வத்தைக்கு கையசைத்து விட்டு வந்தபோதும் அப்படி ஓர் அனர்த்தம் நடக்கும்மென்டு இருவரும் நினைக்கவில்லை. குடாக்கடல் தாண்டி வெளிக்கடலுக்கு வத்தை முகம் கொடுத்தபோது வாடை வீழ்ந்து விட்டது. தொடர்ந்து வீசிய சோளகச் சூறாவளியில் வத்தை பாய் புரண்டு கடலோடு சங்கமித்து விட்டது. கூலிக்காரர்கள் மட்டும் வெளிச்ச வீட்டை நோக்கி நீந்தி கரை சேர்ந்தார்கள்.

ஜயா நொடித்துப் போனார். ஆதமும்தான். ஒரு போகத்து வெளச்சல் முழு வதுமல்லவா?.....ஜயா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். தாண்டுபோன நெல்லுக்கு பாதிக்குப் பக்கமாவது காசு வாங்கிக்கோ என்று. ஆதமா இணங்குவார்? “உனக்கு நட்டமென்றால் அதில் எனக்குப் பங்கில்லையா?.... எல்லாம் உழைத்துக் கொள்ளலாம்.” ஆதம் காரணம் சொல்லி விட்டாலும், ஜயாவுக்கு மெல்லிசாக ஒரு உறுத்தல் மட்டும் நடுகினும் இருந்து கொண்டேதான் இருந்தது.....

சூறாவளி ஆதமுக்கு மட்டுமா வீசியது?.....எனக்கும்தானே.....

ஆனால் ஆதமின் வாழ்க்கையில் அதைவிடப் பெரிய சுறாவளி அதன் பிறகுதான் வீச்த தொடங்கியது. ஆரிபாவின் கல்யாணத்தின்போது

தங்களது ஊரிலேயேதான் வீடு கட்டித் தரவேண்டும் என்று மாப்பிள்ளைப் பகுதி உறுதியாகக் கூறி விட்டது. ஆதம் தலையாட்டிச் சிரித்தார். ஜந்து ஏக்கர் நிலம் வித்து வீடு கட்டிக் கொடுத்தார். ஜந்து ஏக்கரைச் சீதனமாகக் கொடுத்தார்.

மச்சானுக்கத் தொழிலில்லை.

கடை போடவென்று சீதனக்காணி ஜந்து ஏக்கரையும் விற்றுக் கேட்டார். மாறாப் புன்னகையோடு ஆதம் அதையும் விற்றுக் கொடுத்தார்.

எண்ணி ஆரே மாசந்தான்.

ஆரிபா, மறுபடி வள்ளில் கட்டிக் கொண்டு கருவேலங்காடுகள் தாண்டி வீட்டுக்கு வந்து சிறைங்கினாள்.

நிறைமாசக் கர்ப்பிணி வேறு. ஆதம் பதறிப் போனார்.

“சொல்லிவிட்டாப் புள்ள, நானே வந்திருப்பனேயம்மா. நீ என் இந்த நெலமையில் கிவ்வளவு தூரம் வந்த நீ ? ”

விழியோரம் கசிந்து நீர்த்திவலைகள் முட்டிட்டு நின்றன.

“சொல்லக்கூடிய வெசயம் என்றால் சொல்லியனுப்பியிருப்பன் நாநா. ஆனா.....” மேலும் விசும்பினாள்.

ஆதம்மின் மனைவி ஆதரவாக தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

“கடையெல்லாம் நட்டமாயிருச்சி.கடன் தொல்லை. தினமும் கடன்காரர்

வீட்டுப்படியில....கயிறு போடுறன் கழுத்தில என்டு அவர் நிக்கிறார்.”

ஆதம் மெல்லிசாகச் சிரித்தார்.

“இதற்குத்தானா இந்தக் கூத்து? .....இந்தாம்மா எனக்கெண்டு அஞ்சு ஏக்கர் நீர்ப்பாய்ச்சல் கெடக்கு....இன்டைக்கே வித்துத்தாரன். பணமாய்க் கொண்டு போ. கடன்காரன் முகத்தில ஏறி. நானே உன்னை விட்டுட்டு வாரன்”

ஆரிபா, மறுபடியும் விசம்பத் தொடங்கினாள். “இருந்த சொத்தெல்லாம் எனக்கென்டே செலவழிச்சா உங்களுக்கெண்டு வேறு என்னதான் மிஞ்சப் போகுது?”

“வாப்பா வெச்சிட்டுப் போன சொத்தைச் சொல்றியா, வாப்பா இதை விடப் பெரிய சொத்து ஒன்டையும் எனக்குத் தந்துட்டேதான் போயிருக்கார். அது என்ட சீவியத்துக்கும் போதுமம்மா.”

அடுத்த நாள் மாட்டுவெண்டி ஆரிபாவைச் சுமந்துகொண்டு செம்மன் பாதையில் இறங்கியபோது தன்னுடைய பூர்வீகச் சொத்து - நீர்ப்பாச்சல் காணி முழுவதையும் ஆதம் இழந்து நின்றார். ஜீரணிக்கக்கூடிய இழப்பா அது?.....

தேவன் ஜயா, ஆதமின் கைகளை ஆதரவோடு பற்றிக் கொண்டார். அந்தக் கைகளுக்கும் உணர்ச்சி இருக்கின்றதா? .....ஈரம் கசிகிறதே?.....

ஆரிபாவிற்கு குழந்தை பிறந்து நாப்பது அண்டைக்கு ஆதம் மனைவியோடும் தேவன் ஜயாவோடும் புறப்பட்டார். கருவேலங்காடுகள் தாண்டிச் சென்ற செம்மன் பாதையில் பத்துமைல் பிரயாணம் செய்த களைப்பை, மருமகளின் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்த்தவுடன் ஆதம் மறந்து போனார். அரைப்பவுணில் சங்கிலியும், காப்பவுணில் பெண்டனும் செய்து போட்டார். தேவன் ஜயா அரைப்பவுணில் காப்பு செய்திருந்தார். வட்டப்பெட்டி முழுக்க செய்திருந்த கொண்டைப் பணியாரங்களை ஊர்முழுக்கப் பகிர்ந்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

ஆரிபாவின் பிள்ளை தத்தக்கா பித்தக்கா என்று நடைபழக தொடங்கிய போது மறுபடியும் கருவேலங்காடுகள் தாண்டி நாநாவிடம் வந்து சேர்ந்தாள் ஆரிபா. ஆதம் வீட்டில் இருக்கவில்லை. கர்மாவின் கைகளைப் பிழித்துக் கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

“மச்சி, நாதா அண்டைக்கு பேச்சு வாக்கில் சொன்னாங்கள்தே.....பெரிய சொத்தொண்ணொ வாப்பா தந்துட்டுப் போனதெண்டு .....

“அது எனக்கும் தெரியாதேம்மா..... நான் விசாரிச்சும் காணலியேம்மா. இந்த வீடு வளவுந்தானேம்மா மிச்சமா இருக்கு”

மதனியின் செஞ்சோடு முகம் புதைத்து ஆரிபா கேவத் தொடங்கினாள்.

“மச்சான் ரொம்பக் கோவமா இருக்காங்க. பெரிய சொத்தெல்லாம் வாப்பா விட்டுட்டுப்போன மாதிரியும், அதை நாநா மறைச்ச வெச்சு அனுபவிக்கிற மாதிரியும்”

“அப்படியெல்லாம் நானரிய ஒன்டுமீல்லியேம்மா”

“அந்தச் சொத்தெல்லாம் தனக்குத் தெரியோன்றுமென்கிறாங்க மச்சான். இல்லாட்டா இந்த வீட்டையும் வளவையும் தங்கட பேருக்கு எழுதிக் கேக்கிறாங்க.”

அதற்குள் ஆதம் வந்து விட்டார்.

“வாப்பா எனக்கு இந்த வளவு வீடையெல்லாம்விட பெரிய சொத்தொண்ணைத் தந்துட்டுத்தான் போயிருக்காங்க. அதை நான் மச்சானுக்குச் சொல்லோ னுமென்றில்ல. இந்த வீடு வளவுதான் வேணும்.....நானைக்கே உறுதி மாத்தித்தாரன். எடுத்துட்டுப் போம்மா. இதுக்கு ஏம்மா அழுறே.... வாம்மா.... என்னோடு உக்காந்து சாப்பிடு....”

ஆரிபா சாப்பிடவில்லை.

ஆனால் அடுத்த நாள், கருவேலங்காடு தாண்டி வண்டில் சென்றபோது ஆதம், தனது வீட்டிலேயே - கின் னாருவனுக்கு உறுதி எழுதி கையளிக்கப்பட்ட வீட்டில் - அந்நியன்போல் நின்று கொண்டிருந்தார்.

ஆறுமாதம் கடந்து - கதிரறுப்புகள் முடிந்து ஓய்வாக இருந்த ஒருநாள் மாலையில் வவுனியாவில் இருந்து, தேவன் ஜயாவுக்குத் தந்திச் செய்தி வந்தது. முற்றத்து தென்னென்மரம் முறிந்து விழுந்ததில், வதனியின் வீட்டுக்கூரை முற்றாகச் சேதமடைந்து விட்டதாம்.... ஜயா நின்டது நிற்க வவுனியாவுக்குப் பஸ் ஏறினார். ஆதமும் கூட வெளிக்கிட்டார். தேவன் ஜயா தடுத்துவிட்டார்..... தேவன் ஜயாவின் வீட்டையும், தனக்கு உரித்தற்றுப்போன வீட்டையும் பார்த்துக்கொண்டு காத்திருந்தார்.

கடைசி லோஞ்சில் மூதுருக்கு வந்து சேர்ந்த தேவன் ஜயா சொன்ன செய்திகள் ஆதமை உலுக்கிவிட்டன. வதனியின் வீட்டுக்கூரையும் கிரண்டு பக்கச் சவர்களும் சேதமாம். மகளும் மருமகனும் வீப்தின் சிறு அறை ஒன்றில் துாங்கி இருக்கிறார்களாம்.

“என்ன செய்யப் போற்றங்க?”

“இனி ஒன்டும் செய்றதுக்கில்லை ஆதம். இந்த வீட்டையும் வளவையும் வித்துக் காசாக்கிக் கொண்டு வவுனியா போகப்போறன் வதனிட வீட்டைத் திருத்தனும், வீடில்லாமல் அதுகள் அந்தரப் பட்டுப் போகுங்கள்.”

மளமளவன்று காரியங்கள் நிறைவேறி முடிந்தன. உறுதிப்பத்திரம் எழுதி முடிந்து காசும் கைமாறி விட்டது. ஒரு லட்சம்.

பங்குனிப் புழுக்கம்

இலந்தை மரத்து நிழலில் மரவள்ளிக் கிழங்கும், தேங்காய்ச்சம்பலும், சமுளை கிளையில் பரப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது..... மனப்புழுக்கத்தோடு ஆதம்.....

தனக்கே சொந்தமற்றுப்போன வீட்டில், இனி எத்தனை காலம் இருப்பது?....சொந்தம்போல் இருந்த மனுசன் தேவன் ஜயா, அவரும் போகப்போகிறார்.....இனி எங்கே போய்க் குடியிருப்பது?.....

கண்ணீர் திரையிட்டு நிற்கின்றது..... உண்ணப் பிடிக்கவில்லை..... கர்மா, வாயில் சீலையைப் புதைத்துக் கொண்டு மெல்லிசாகக் கேவுகிறாள்.

முத்தாய்த் திரண்டிருந்த கண்ணீரினாடே நீண்ட செம்மண் சாலையில் தாவளத்து நாம்பனின் ஒருக்களித்த நடையோடு தங்கச்சியின் வண்டில் வருவதை அவர் அவதானித்து விட்டார். கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு, வாசலுக்கு விரைந்தார்.

சிறு புள்ளியாய்த் தெரிந்த வண்டில் பாக்குவெட்டும் நேரத்தில் வாசலுக்கு வந்து நின்றது.....தாவளத்து நாம்பனின் கழுத்து முழுக்க உண்ணிகள் ஊர்ந்து நின்றன.

“வா புள்ளி.....இந்த வேகா வெயில்ல வாறாய்து.....பின்னேரமா வெளிக்கிட்டிருந்தா செக்கனுக்குள்ள வந்திருக்கலாமில்ல. மருமகளை வாரிக் கொண்டு மணிப்புறா காட்டக் கொண்டு சென்று விட்டார்.

தங்கச்சியின் சிவந்த கண்களையும், வாடிய முகத்தையும் கண்டு ஏதோ மீண்டும் பிரச்சினையோடுதான் வந்திருக்கிறாள், என்பதை உணர்ந்துதானோ என்னவோ, ஆதம் தூரமானார். கிரவுக்குப் பிடி கொழுக்கட்டை அவித்தார்கள். அளவாக வறுத்த பயறில் தேங்காய்ப் புவும் சீனியுமிட்டு, வண்டு கட்டி அவித்து சுளகில் பரத்தியபோது, ஆரிபாவின் குழந்தை பிஞ்சக் கைகளால் பிசைந்து, பிசைந்து விளையாடியது.

“ நல்ல நேரத்துக்கு வந்தாய் புள்ளி. நாளைக்கே தேவன் ஜயா வவுனியா போறார். வீடெல்லாம் வித்துக் காசாக்கிப் போட்டார். வதனிட வீடு சேதமாம். திருத்து றத்துக்குக் காசு வேணுமாம்.....இனி போனால் எப்ப வருவாரோ?.....மகளுக்குக் கொண்டு போக வெண்டு பட்டிடிடல் பலாப்பழும் வாங்கவெண்டு போனவர். இப்ப வந்திடுவார்.....நீ....சாப்பிடம்மா.....ஒரு நாளைக்கு மச்சானையும் கூட்டிக் கொண்டு வாவன்.....இனி இது அவர் வீடுதான.....”

ஆரிபாவின் கண்களில் நீர் திரண்டு கண்ணத்தில் இறங்கிற்று.

“அப்படியெல்லாம் ஒரு வாழ்க்கை எனக்குக் கெடைக்கலை....நாநா உழைக்க முடியாத ஒரு புரசனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுப்போனன். இப்பவும் பிரச்சினையோடதான் இங்க வந்திருக்கிறன். நீங்க வாங்கித்தந்த வீடு பழைய வீடு..... கூரையெல்லாம் ஒழுகுது. இந்த வெட்டாப்போட திருத்தனு மென்கிறார்.... சுவரெல்லாம் உயத்தி சீட் போட்டுத் தரச் சொல்றார்..... இல்லாட்டா.....”

“இல்லாட்டா.....?”

“இல்லாட்டா என்ன நாநா ஒன்டுமில்ல.....நானும் புள்ளியும் இங்கேயே இருந்திட வேண்டியதுதான்.”

“நாநாட்ட ஏதும்மா பணம்?.....கடைசியா இருந்த சொத்து..... இந்தவீடு. அதையும் உங்களுக்கே எழுதித் தந்துட்டார். வேற என்னம்மா இருக்கு?”

“நீங்க இப்படிச் சொல்றீங்க.....ஆனா அவங்க வேற மாதிரி சொல்றாங்க. வாப்பா எனக்குப் பெரிய செல்வமொன்டத் தந்திட்டுப் போயிருக்கிறதா நாநா அடிக்கடி சொல்லுவாங்களே..... நாநாட்ட பெரிய நகைநட்டுப் புதையலெல்லாம் வாப்பா குடுத்திட்டுப் போயிருப்பாங்க. அதுல இருந்து வாங்கிட்டு வா அப்பழன்னு சொல்றாங்க”

“அப்படியெல்லாம் வாப்பா எனக்கு ஒன்றும் தந்திட்டுப் போகலியேம்மா”

- ஆதும்

“அப்ப அந்தப் பெரிய செல்வம் என்கு சொல்றது? ”

ஆதும் தயங்கினார்.....

“அந்தச் செல்வம் நீதானம்மா.....”

“.....நாநா.....” - என்று விசும்பி அழகிறாள் ஆரிபா. கீமா நெஞ்சுக்குள் பொங்கி வெடிக்கிறாள்.....கதவைத் திறந்துகொண்டு தேவன் ஜயா வருகின்றார்.

“ஆரிபா, எப்பம்மா வந்தனே? ..... எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தனான்.

“வதனிட செய்தியல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பே.....நீங்க இருவருமே எனக்கு ரெண்டு கண்கள் மாதிரி.....” - பெருமூச்செறிகிறார்.

பங்குனி மாத இரவுகளில் வெள்ளி பூத்து இரவைப் போக்கஷக்கும் நிலை மாறி இந்தக் குடும்பங்களின் அவலங்களை எண்ணி கறுப்புப் போர்வையைப் போர்த்துக் கொண்டதில், கும்மிருட்டாயிற்று.

கிழுக்கில் ஆனை வெள்ளாப்புத் தோன்றுவதற்கு முன்பே ஆரிபா புறப்பட்டிருந்தாள். யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. சொல்லிக் கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறதென்று நினைத்தானோ. அல்லது புருசன் துரத்திவிட்டதும் மறுபடியும் நிரந்தரமாகத் திரும்பி வரப்போகும் வீதோனே என்று நினைத் தானோ? .....

தேவன் ஜயா புறப்பட்டியுத்தமானார்.

இடுப்பு வாரில் வீடு விற்ற காசு ஒரு கிலட்சத்தையும் சொருகிக் கொண்டார். பிரம்புக் கூடையில் பாரைமீன் கருவாட்டையும், பட்டித்திடல் பலாப்பழுத்தையும் திணித்துக் கொண்டார்.

வீட்டைப் பூப்டி சாவியை ஆதமிடம் தந்தார். வீட்டை வாங்கினவனுக்குக் கொடுத்து விடுமெபடி

ஆதமுக்கு வருத்தம் “ஆரிபா. உங்களிடமாவது சொல்லிக் கொண்டு போயிருக்கலாம் சின்னப்பிள்ளை....மன்னிச்சிடூங்கோ.....”

“அதுல ஒன்றுமில்ல....ஆரிபாட நெலமெ பரிதாபம். நான் அழக்கடி சொல்லுவன்.ஆரிபாவும் வதனியும் எனக்குச் சொந்தப் பிள்ளைகள் மாதிரியென்டு.

ஆனா ரெண்டு புள்ளைகளுமே இன்டைக்குக் கஸ்டப்பட்டுக் கிடக்குதுகள்.”

ஜயா தொடர்ந்தார் “வதனிட வீடு சேதம்தான். ஆனா, புருசன் மனைவி உத்தமையா இருக்காங்க.... ஒரு சின்ன அறையில கூட அவங்களால சந்தோசமா சீவியம் நடத்த முடியும்....ஆனா. ஆரிபாட நெலமெ சீரில்ல...நாம் அவட வீட்டை சீரிபண்ணிக் கொடுக்காட்டி அவ வாழ்க்கை இழந்து திருப்பியும் இங்கேயே திரும்பி வருவா...ராவெல்லாம் எனக்கு இதுகள்ர நெனைவே சிந்தனையாப் போட்டது...”

வெயில் ஏறத் தொடங்கியது.

“லோஞ்சுக்கு நேரமாயிடுச்சு.எட்டு மணிக்கு லோஞ்ச.....இப்ப வெளிக்கிட்டா த்தான் லோஞ்ச் பிழச்சு வவுனியா பஸ் பிழக்க சரியா இருக்கும்” - ஆதம்.

கிடுப்பில் இருந்த பணத்தைத் தொட்டுப்பார்த்துக் கொண்ட தேவன் ஜயா கேட்டார்

“நான் வவுனியாவுக்குப் போறதெண்டு யார் உனக்குச் சொன்னது?.....”

“அப்ப?”

“நான் ஆரிபாட ஊருக்குப் போறன். தலைக்கச்சானுக்கு, மழையாடிக்க முந்தி அவட வீட்டைத் திருத்திக் கொடுக்க வேண்டாமா?”

தேவன் ஜயா சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டார்.

கருவேலங்காட்டை ஊடறுத்துக் கொண்டு நீண்ட நெடுங்கோடாய்ச் செல்லும் செம்மன் சாலையில் பலாப்பழுக் கூட்டேயோடு சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருக்கும் தேவன் ஜயாவின் உருவும் சிறுகச் சிறுகத் தேய்ந்து ஒளிப்புள்ளியாக மறையும்வரை ஆதும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

கண்களில் நீர் திரையிட்டு நின்றது - பிரபஞ்சத்தில் இன்னமும் தாமத்தின் வாயில்கள் அடைக்கப்பட்டு விடவில்லை என்பதற்குச் சாட்சியாக

இலங்கை இலக்கியமிழியறவையின்

‘கனகசெந்திநாதன் கதாவிருது’ யெற்றது (2004)

கிருட்டாய்வாலும் பிரதானமாகவே நிலைமை காணப்படும் முறையை பார்த்துக்கொண்டது. முறையைக் காணும் போது அதை விட்டு விடுவது என்று சொல்ல வேண்டும். முறையை விடுவது என்றால் அதை விடுவது என்று கூற வேண்டும். முறை விடுவது என்றால் அதை விடுவது என்று கூற வேண்டும். முறை விடுவது என்றால் அதை விடுவது என்று கூற வேண்டும். முறை விடுவது என்றால் அதை விடுவது என்று கூற வேண்டும்.

செவ்வால் அறணை

யைகாசி பிறந்தவுடன் தலைக்கச்சான் தொடங்கிவிடும். தென்மேற்குத் திசையிலிருந்து சீரிக்கொண்டுவரும். சித்திரை வெயில் புழுக்கத்தில் கிடந்தவர்களுக்கு சீதளக்காற்று சுகமாகத்தான் கிருக்கும். ஆனால் அடுத்த வாரமே வெம்மை கூடிவிடும். மரங்களைத் தலைவிரித்தாட்டிவிடும்.

பூவையும் பிஞ்சகளையும் விழுத்திவிட்டு வாழை இலைகளை நார் நாராகக் கிழித்துவிடும். கானல் பயிர்கள் விளைந்து முற்றி விழுவதும் இந்த நாட்களில்தான்.

வட்ட விதானையின் மனைவி, அம்பலவி மாமரத்திற்கு கீழ் நின்று வேதனையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இலைகொள்ளாமல் பிழக்திருந்த பிஞ்சுக் காய்களை புரட்டி எடுத்து விழுத்திவிட்டிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான பிஞ்சுகள் விழுந்து, மண்ணில் புரண்டு கிடந்ததை நெஞ்சு பதறப் பார்த்தாள்..... . . .

பனையாற்றுக்கு மேலே நாணால் புதர்கள் தாண்டியுள்ள மேட்டு நிலத்தில் என்னு விதைத்திருந்தது. அறுவடை முடிந்து கதிர்கள் அடையப் போட்டிருந்தது. தலைக்கச்சான் காற்று புரட்டி எடுத்துவிடும், என்பதற்காக பாரம் ஏற்றிவிட்டு வருகிறேன் என்று போனவர், இன்னும் வரவில்லை... இனி வரும் நேரம் தான்.....

தெற்குப் பார்த்த வீடு. தலைக்கச்சானுக்கும் சரி, சோளகத்திற்கும் சரி வீட்டு வாசலுக்கூடாக் காற்று பிய்ச்சுக்கொண்டு போகும், வாசலை ஓட்டினாற் போல பெரிய அறை. மாட்டுக்காலில் சூடிட்டது, சணை சாக்கில் நெல்லை இறுக்கமாகக் கட்டி அந்த அறையில்தான் வைப்பார். விதை நெல்லுக்கென்ற ஏற்பாடு அது. அதற்கு எதிரே விறாந்தை. அதில்தான் அவர் உட்கார்ந்து அலுவல்களைப் பார்ப்பார். அதை ஓட்டியுள்ள திண்ணையில்தான் அமர்ந்து சாப்பிடுவார். சாப்பிடும் போது அவரோடு யாராவது இனசனம் இருக்க வேண்டும். குறைஞ்சது வயல் செய்கைக்காரர் யாராவது இருக்க வேண்டும். வேளாண்மை, ஊர் நடப்பு பற்றி பேச வேண்டும்... .. .

அவருக்கென்று குரக்கன் பிட்டு அவித்து வைத்திருக்கிறது. மெல்லிதாக தேங்காய்ப்பு போட்டு கட்டிடத் தயிரோடு குழமுத்து சாப்பிடுவார். சாப்பிடும் போது அவர் உருட்டிடத் தரும் உருண்டைகளுக்காக கிணிக் கோழிகள் நான்கும் காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

நாவர் காய்களை உருட்டிடத் தள்ளும் வேகத்தோடு வீச்கின்ற தலைக்கச்சானுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் மாம்பிஞ்சுகள் 'பொத் பொத்' தென்று விழுவதை வருத்தத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள் புதுக்கோலத்தோடு, படலையைத் தள்ளித் திறந்து உள்ளே நுளைகின்ற அவரைக் கண்டதும் விக்கித்துப் போனாள்.....

சண்டிக்கட்டு கட்டிய சாரம் முழுவதும் ஈரமாகி தண்ணீர் சொட்ட, காலெல்லாம் சேரும் சக்தியுமாகி. முகம் இருண்டு புதிர் காட்ட.... சாத்திய சைக்கிள் வேலியைத் தாண்டி கீழே விழ - நேரே கிணற்றிக்குச் சென்று விட்டார்.

சைக்கிளை சரியாக நிறுத்தி, படலையைப் பூட்டி, தலைக்கயிறை போட்டுவிட்டு உள்ளே நுளைந்தவள். அவரது முகத்தை நேராகப் பார்க்கும் தெரியமின்றி, துவாயை எடுத்து நீட்டினாள்.

“யாரும் தேடி வந்தால் இல்லை என்று சொல்லி விடு”

“ஏன்பா?”

“உங்கு எல்லாம் விளக்கமாகச் சொல்லனாமோ? சொன்னதைச் செய் நான் கொஞ்சம் படுக்கப்போறன்”

“சாப்பாடு குரக்கன்ல அவிச்சு வெச்சிருக்கன்”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் வேணாம்..... என்னைக் கொஞ்சம் தனிய விடு. யாரையும் உள்ள விடாத..... என்ன?”

“வளிக்காரர் யாரோடையும் சண்டையா?”

“ஓம்..... ஓம்..... நான் சண்டை புடிக்கிற ஆள்தான்..... கொலைகாரன் தான்..... நீ சாட்சிக்கு வாரியோ?”

அவர் இப்படிப் பேசிப் பார்த்ததில்லை. இன்று இது புதனம். பட்டு நெய்தது போல வார்த்தைகள் மென்மையாக வரும். சித்திரைப் புழுக்கத்தில் புரடியில்லபடும் வேப்பங் காற்றுப் போல ஆதரவாகப் பேசுவார். சுடுசொல் வராது..... அவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது புறங்கைத் தேன் நக்குவது போல ஒரு சுகமான அனுபவம்.

இன்று என்ன நடந்தது?.... நடந்து வந்த முறையும் வித்தியாசம்... காலெல்லாம் சேறு..... சுடு சொல்.....

அவருக்கு எப்போதாவது கோபம் வராமலும் இல்லை. முற்கோபம். முன்னுக்கென்று கோபிப்பார். ஆனால் அஞ்ச நிமிசந்தான். அதற்குள் ஆறி விடும். அடுத்த நிமிசம் இந்த மனுசனா இப்படிக் கோபித்தார் என்று ஆச்சியிப்படும்படி.... அன்பாகி விடுவார். பனை நுங்கின் மென்மையும் பால் நுறையின் கலகலப்புமாக.....

இப்படித்தான் ஒருமுறை..... தென்னாங்காணிக்குள் யாரோ கள்ளமாக

தேங்காய் புடுங்குகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு வெள்ளாப்பிலேயே புறப்பட்டுப் போனார். கதை சரிதான். கள்ளன் ஒருவன் தேங்காய் புடுங்கிக் கொண்டு வட்டுக்குள் தலை மறைத்துக்கொண்டு இருந்திருக்கின்றான். இவருக்கு வந்ததே கோபம். உச்சாணிக் கோபம். ஆத்திரம் தலைக்கேறி கண்ணே மறைத்துவிட்டது.

பக்கத்தில் கிடந்த கிடுகுமட்டை, தென்னம்பாளை, விறகுக்கட்டை முழுவதையும் சேர்த்து, கள்ளன் ஏறி இருந்த மரத்தைச் சுற்றி நெருப்புக் கொடுத்துவிட்டார். மரத்தைச் சுற்றி திமுதிமுவென்று தீச்சவாலை கொழுந்து விட்டெரிய கள்ளன் அலறிய அலறவில் - மரண பயம் தொக்கி நிற்க - அவருக்கு மனம் மாறிவிட்டது.

மறுகணம், வெள்ளங்கம்பு நாரில் திரித்திருந்த கயிற்றை பக்கத்துத் தென்னையின் வட்டில் இறுகக் கட்டி மறு நூனியை இவனுக்கு ஏறிந்து அவனது மரத்தில் சேர்த்துக் கட்டிக்கொள்ளச் சொல்லி, கயிற்று வழியே ஆளை தீர்க்கிய போது, கள்ளன் மறுகி நின்றான்.

அவர் தாமதிக்கவில்லை. கீழே கிடந்த தேங்காய்களையெல்லாம் பொறுக்கி, மட்டை உரித்து நாரில் கோர்த்து அவனிடம் கொடுத்த 'ஸ்ரி போய்வா' என்று அனுப்பி வைத்தார்.

அறணைக் குணம் அது. ஆத்திரம் கொண்டு எதிரியைத் தாக்கவரும். அறணை கடித்தால் மரணம் என்பார்கள். அத்தனை விசம். அதிலும் செவ்வால் அறணை கடும் விசம். வாய் வைத்ததென்றால் கதை முடிந்துவிடும். பல் கிட்டிவிட மரணம்தான். மறுபேச்சில்லை. அதனால் ஆத்திரம் கொண்டு வாய் வைப்பதற்குள் அதன் கோபம் ஆறிவிடும். சாதுவாகிவிடும். நெளிந்து வளைந்து பின்னோக்கி விடும். அற்ப நேரக் கோபம். அதற்குள் மனம் குளிர்ந்து, கோபப்பட்டதற்காக வெட்கப்பட்டு ஓடிவிடும்.

'இன்றைக்கும் அப்படி ஏதும் நடந்திருக்குமோ'

அடையப் போட்டிருக்கும் எள்ளுக் கதிர்களை யாராவது களவாடிப் போயிருப்பார்களோ?.. அல்லது ஆற்றைக் கடக்கையில் மாடு, கன்றுகள் எதையும் முதலை பிழச்சிருக்குமோ? - அவளால் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை.

அறணைக் குணம் வந்து யாருக்காவது அறைந்துவிட்டு வந்து, மனவலியில் படுக்கிறாரோ?.....

இவரது தம்பி மகள் ஒருத்திக்கு யாரோ பையன் கடுதாசி கொடுத்தான் என்று கேள்விப்பட்டு - அந்தக் கணத்திலேயே ஆத்திரப்பட்டு அவனைப் பிழத்து அடிஅடியென்று அடித்து துவைத்து நிமிர்ந்த போது - அவன் மூச்சுக் காற்றுக்காக அவஸ்தைப்பட்டான்.

அவரது கோபம் அடங்கிவிட்டிருந்தது.

அவனை அவரே ஆசுப்பத்திரிக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போய் வைத்தியரைப் பார்த்து, சுகப்படுத்தி, பின்னர் கல்யாணம் செய்து வைத்து, வீடொன்றைக் கட்டி, அதில் இருப்பாட்டி.....

ஓ..... எவ்வளவு தாராளம்.....

இந்த மனசுக்குள், கணப்பொழுதில் வந்து ஆட்சி செய்துவிட்டுச் செல்கின்ற அந்த மூர்க்கத்தனம் எங்கே ஒழிந்துகொண்டு இருக்கிறது?.....

இன்றைக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?....

எதற்கும், படுத்து ஆறுதலாக எழும்பட்டும்.....

படலையழியில் நிழலாடுகிறது. கிராம சேவகர்!

“வட்டவிதான் இருக்கிறாரா”

அவளுக்கு வந்துச் சூறுக்கிறது.

“இல்லியே, வவளியே போனவர். இன்னும் வரல்”

வேலியடியில் சார்த்தியிருந்த சைக்கிளில் அவர் பார்வை சென்று மீண்கின்றது.

“வந்தால் ஆசுபத்திரிப் பக்கம் வரச்சொல்லுங்கோ”

“ஏனுங்க யாருக்கும் சுகமில்லையோ.....”

“உங்கட மேட்டுக்காணிப்பக்கம் ஒரு பையன் அடிப்பட்டு இறந்து கிடக்கிறான். ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போறாங்க. வசதியெண்டால் வரச்சொல்லுங்க”

அவள் சில்லிட்டுப் போனாள். காலையில் அவர் அங்கே தான் போனவர்.... இப்பத்தான் பதறி அழத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்.... அங்கே ஒரு பையன் செத்துக் கிடக்கிறான், இது என்ன வில்லாங்கம்....

அந்தப் பையன் எப்படிச் செத்தான்?....

செவ்வால் அறைணையொன்று வேலிக்கிடேகுக்குள் மறைந்து நழுவி ஓடுகிறது..... அவளுக்கு அடிவயிற்றில் குமைச்சல் எடுக்கத் தொடங்கியது....

விறாந்தையை ஒட்டிய திண்ணையில் படுத்திருந்தவருக்கு கிராமசேவகர் வந்து விசாரித்துப் போனது தெளிவாக காதில் விழுத்தான் செய்தது.

அவருக்கு உடம்பு சில்லிடத் தொடங்கியது. தொண்டை வரண்டு,

நாவு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது. அவர் அறியாமல் கண்ணில் நீர் வழிந்து காதோரம் வழிந்து சென்றது.

இது என்ன சோதனை?.... நான் அவனைக் காப்பாற்ற அல்லவா பாடுபட்டேன்....

அவர் எழுந்து உட்கார நினைக்கிறார். முடியவில்லை. கைகள் உதற்த தொடங்கிவிட்டன. கிடைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டு சனங்கள் ஆசுபத்திரிக்கு விரையும் காட்சி, வேலியடைப்புகால் மங்கலாகத் தெரிகிறது.

செய்தி அறியவென்று அவள் படலையடியிலேயே நிற்கிறாள் போலும், நானும் காலையில் கோபப்பட்டு விட்டேன்.. எனக்கிருக்கின்ற ஒரே ஆறுதல் அவள்தானே.

அவளிடமாவது உண்மையைச் சொல்லிவிடுவோமா?

காலையில் அவர் மேட்டுக்காணிக்கு செல்லும்போது அந்தப் பையன் தனக்கு முன்னால்தான் ஆற்றைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தான்.

சின்னப்பையன், நாரைகள் பிழிப்பது முசுப்பாத்தி. வைகாசி பிறந்தால் சொங்கால் நாரைகள் முட்டை இட்டு குஞ்சு பொரிக்க இடம் தேடத் தொடங்கி விடும். ஓங்கி வளர்ந்துள்ள நாணைல் புதர்கள் மூன்று நான்கை ஒன்றாக கிணைத்து அவை ‘அவதி’ தயாரித்து விடும். அதற்குள் மெல்லிசாகக் கூடு கட்டி நாணைற் பூக்களை மெத்தையாக இட்டு, முட்டையும் இட்டு அடைகாக்கத் தொடங்கி விடும்.

அடர்த்தியாக வளர்ந்துள்ள நாணைற் புதர்களுக்குள் கூட்டை கண்டு பிழிப்பது மலைப்பாம்புகளுக்கு கஷ்டம். அப்படியே கண்டு பிழித்தாலும் கூடுகள் கிருக்கும் கிடத்திற்கு ஏறுவது கஷ்டம். இதனால் நாரைகளும் குஞ்சுகளும் மலைப்பாம்பு அபாயத்தில் கிருந்து தப்பி விடும்.

ஆனால் நாறரக்கொக்கு பிழக்கும் சிறுவர்கள் வேறு உபாயங்களைக் கையாளுவார்கள்.

நாணல் புதர் களுக்குள் ஓசைப்படாமல் புகுந்து கூடுகளை அடையாளம் கண்டுகொள்வார்கள். கூடுகளைத் தாங்கிநிற்கும் நாணல்களை திடீரன விலக்கிவிட, கூடும் நாறரயும் கீழே விழுந்து, நாணல் அடர்த்திற்குள் சிக்குண்டு விடும். அதனைலாவகமாக 'பைக்' என்று பிழித்து சிறகுகளை மேல்நோக்கி இணைத்து கட்டுப்போட்டு விடுவார்கள்.

மேட்டுக் காணிக்குள் அடையப் போட்டிருந்த எள்ளுக்கு தீர்களுக்கு பாலை மரக்குற்றிகளை பாரம் ஏற்றி வைத்தவிட்டு நிமிர்ந்தபோது, பொழுது வெப்பங்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது.

ஆற்றைக் கடக்குமுன் நாணல் மண்டிக் கிடந்த பகுதிகளைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு வந்தபோது அந்தப் பையன் கொக்குக் கூடுகளைத் தேடிப் பதாங்குவது தெரிகிறது.

அவர் பார்வை நிதானிப்பதற்குள் அது நடந்துவிட்டது.

ஆனால் பாம்பொன்று பையனது கால்கள் வழியாக ஏறி, உயர்ந்து தலைவரை முன்னோக்கி, உடலை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி முறுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பையன் ஹீனமாக முனகத் தொடங்கினான். கைகளை ஆட்டி ஆட்டி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை பாம்பு அவனைக் கீழே விழுத்தியிருந்தது.

இனி தாமதிக்க நேரமில்லை.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உடலை முறுக்கி எலும்புகளை உடைத்து கூழாக்கி விழுங்கத் தொடங்கிவிடும்.

அவர் மின்னலாகச் செயல்பட்டார்.

எருமைக் கன்றுகளை கட்டிப் போடவேண நட்டு கிருந்த காட்டாமணக்கு கணுவொன்றைப்படுங்கி, பையன் கிடத்தப்பட்டிருந்த கிடத்திற்கு ஓடினார்.

பாம்பின் தலைக்குக் கீழ், கழுத்துப் பக்கமாக ஓங்கி திசை பார்த்து அடித்தவேளை, பாம்பு தன்பலம் கொண்ட மட்டும் பையனை உருட்டிப் புரட்டிவிட, அடி, பையனின் பிடரியில் பழுவாக இறங்கியது. அதற்குள் பாம்பு பையனை கைவிட்டு விட்டு நழுவி மறைந்து விட்டது. பையன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது கொஞ்ச நேரந்தான்.

உயிர் முடிச்சில் அடி விழுந்திருக்க வேண்டும்.

அவன் ஆவி பிரிந்துவிட்டிருந்தது.

வட்ட விதானையார் நிலைகுலைந்து போனார். காப்பாற்றப்போய் தாமே அவனைக் கொன்றுவிட்டோமே என்று நெஞ்சு பதைக்கத் தொடங்கினார்.

ஊர் நம்பப் போகிறதா?..

தன்மீது பழியைப் போட்டு தாக்கி நசுக்கி விடாதா? ஓடி மறந்த மலைப்பாம்பு வந்து சாட்சி சொல்லப் போகிறதா?

பையனின் தலையை மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கி விட்டார்.

தொண்டையில் முடிச்சொன்று திரண்டு-தலை முடிக்கற்றையொன்று பொறுத்துக் கொண்டதுபோல - சிக்கலாக வலிக்கத் தொடங்கியது.

நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் யாரோ பிராண்ட....கழுத்தை நெரிக்க.... கண்கள் குளமாக...குழந்தை போல தேம்பித் தேம்பி அழுத் தொடங்கிவிட்டார்.

இரண்டு கைகளையும் முன்னால் இலைச்சத்து விலங்கிட்டு பொலிஸ் பிடித்து இழுத்துச் செல்வது போல..... மனைவி தலைவிரி கோலமாக பின்னால் ஓடி வருவது போல.....

கைகள் உதற்ற தொடங்கி விட்டன.

அரைவாசி திறந்திருந்த பையனின் கண்களை கசக்கி மூடிவிட்டார். இனி கண்கைளத் திறக்கவே மாட்டான்..... வாய் பேசவே மாட்டான்....

பட்டியில் இருந்து ஏருமைப் பால் கறந்து காவில் தூக்கி வரும் பால்காரர்களின் பேச்சொலி கேட்கிறது.

இனி தாமதிக்க நேரமில்லை. இந்த வழியாகத்தான் வந்து ஆற்றைக் கடப்பார்கள்.

நாணர் புதர்களை விலக்கிக்கொண்டு, குறுக்கு வழியாக ஆற்றைக் கடந்து, சேற்றில் புதைந்து, சைக்கிளைளத் தள்ளிக்கொண்டு அப்படியே வீடு வந்தவரை மனசாட்சி கேட்டது.

‘நீ செய்தது நியாயந்தானா?’

அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை

நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் நெருஞ்சி முட்கள் உருளத் தொடங்கின.

தம்பி வந்துவிட்டான்.

‘ஏதும் கேள்விப்பட்டிருப்பானோ..... எப்படிக் கேள்விப்பட்டிருப்பான்?’

‘ஏதும் சுகமில்லையா? ஏன் படுத்திருக்கிறீங்க?’

“இல்லையே....” - குரலில் தடுமொற்றம்

“வெள்ளாப்பிலே மோட்டு நிலப்பக்கம் போன்றங்களா?”

“ஏன் தம்பி கேட்கிற?”

“நாரைக் கொக்கு பிழிக்கிற பொழியன் இறந்து கெடந்தவனாம். தூக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாங்க. புராதியில் அடிப்பட்டிருக்கு. செத்திட்டான். பொலிசு விசாரிக் கிறது.. நீங்கள் போன நேரம் நடந்ததோ..... கண்டிருப்பீங்களோ....அதான் கேட்டன்.”

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

மோட்டு வளையையே வெறித்துப் பார்த்தார். செவ்வால் அறணையான்று இரைதேஷு நெளிந்து நெளிந்து ஓழிக்கொண்டிருந்தது..... தம்பி..... தம்பி.... விலகு.

“காலையில் அலவரைக்குள்ள போய் வந்தனான். வெள்ளாமை பாலேறி அன்னாம் வாத்துக் கெடக்குது. கலவன் கதிரெல்லாம் தலப்பு நெல் பழுத்து, கொப்புச் சுவண்டு வருது. அதுக்குள்ள அறக்கொட்டியான் தத்துவெட்டி அடிக்கிற குணம் தெரியது. ஒரு நாளைக்குள்ள அடிச்சு சாம்பலாக்கிவிடும். அதுதான் நாளைக்கு அடிப்பயிர் ஒதுக்கி எண்ணேய் அடிக்கலாம் எண்டு இருக்கன். எண்ணேய்ப் பம்பைக் கொண்டு போக வந்தனான்”

அறக்கொட்டியான் என்றதும் தீயை மிதித்தவர் போல அரளத் தொடங்கினார். மனம் அரட்டத் தொடங்கியது.

ஜந்து வருசத்து முந்திய நிகழ்ச்சி அது. இந்த முன்கோபத்தால் வந்தவினை அது.

மோட்டு வளைவில் நிலைக்குத்தியிருந்த பார்வை இப்போது அசவில் சாத்தியிருந்த பாய்ச் சுருணையில் பதிகிறது. கண்களில் ஓரங்கட்டியிருந்த உப்பு நீர் வழிய. கேவத் தொடங்கினார்.

தம்பி, ஆதரவாகத் தோனைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“சும்மா ஆறுதலா இருங்க. அழாதேங்க. தைரியமா இருங்க உங்கட குணம் இந்த ஊருக்குத் தெரியும். நீங்க செய்திருக்கமாட்டங்க.....”

“நான் செய்ய இல்லடா தம்பி . என்னை நம்புடா தம்பி. பொலிஸ் வந்திருக்குமோ.....தம்பி வெளியில என்னடா கதைக்கிறாங்க? நான் பாம்புக்குத் தான்டா அடிச்ச நான்....

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீங்க அமைதியா இருங்க.”

“உனக்கு நடந்தது தெரியுமோ?....

“நான் எல்லாம் விசாரிச்சுக் கொண்டுதான் வாறன். யாரோ நாரைக் கொக்கு பிடிக்கிற பையன்தான் தூரத்தில் நின்டு பார்த்தணைன்டு சொல்றான். உங்கமாதிரி என்டுதான் அவன்ட கணிப்பு. நீங்தான் என்டு குறிப்பாகச் சொல்லயில்ல. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. நீங்க ஏன் அந்தப் பையனை அழிக்கப் போற்றங்க? எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்றன். நீங்க கொஞ்சம் அமைதியா இருக்கணும்.”

அதற்குள் அவள் வந்துவிட்டாள்.

அவளுக்கு செய்திகள் சாட்டமாடையாக அருக்கொடுத்துத்தான் இருக்க வேண்டும்.....

கண்கள் சிவந்திருந்தது. முக்குச் சிந்தத் தொடங்கி இருந்தாள். கைகளில் நடுக்கம்....

“பார்த்துக் கொள்ளுங் கோ.நான் வெளியிலே வெசவளம் என்னைன் று விசாரிச்சுக் கொண்டு வாரன். பச்சைக் கடையில் அறக்கொட்டியான் எண்ணெயும் வாங்கிட்டு வாரன்.”

தம்பி விலகிச் செல்கிறான்.

அவர் கண்கள் மயங்கி நினைவிழுக்கத் தொடங்கினார். 'தம்பி என்ன சொன்னவன்? அறக்கொட்டியான் மருந்தா? அறக்கொட்டியான் மருந்து ஆனைக் கொல்லுமோ?".....

நினைவுப் பிசிரில் ஜந்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி, மெல்லிய மின் வெட்டில் தெரியும் மழை இருட்டுக் காட்சி போல மங்கலாக நிழலாடுகிறது.

அறுவடை நிலையில் இருக்கும் வேளாண் மையத்தான் அறக்கொட்டியான் தாக்குவது வழக்கம். ஒரு பொழுதில் ஒரு வயல் மூலையில் தொட்டமாகக் காணப்படும். இரண்டு நாட்களுக்குள் வயல் பூராகவும் பரவி நெல்மணியைப் பதம் கெடுத்து, மாவாக்கி விடும். எதுவும் மிஞ்சாது. செய்கைக்காரனின் நெஞ்சையும் சேர்த்து சுருக்கி விடும்.

இவர் அவசர அவசரமாக எண் ணைய் வாங்கி அடிக்க ஆயத்தமானார். அதற்கு முன் வயலிலுள்ள நீர் முழுக்க வடிய வைக்க வேணும். தண்ணீர் நின்றால் எண் ணைய் பலனளிக்காது. அறக்கொட்டியான் மடங்காது.

அடுத்த வயல்காரனுக்கும் அறக்கொட்டியான் பிரச்சினை. இவருக்கு முதல் நாளே அவன் தண்ணீரை வடியவிட்டு எண் ணைய் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் இவருடைய நீர் வடிச்சல் அவனது வயலுக்குள்ளாலதான்!

"ரெண்டு நாள் பொறுங்களன் வட்ட விதானையார். அதுக்குள்ள எண் ணைய் அடிச்சு முடிச்சிர்றன். அதற்குப் பிறகு என்ற வயலுக்கால தண்ணீய வடியவிட்டு நீங்க எண் ணைய் அடிங்களன்."

"அதுக்குள்ள எண்ட வயல அறக்கொட்டியான் அடிச்சு துவைவச்சுப் போடுமே."

வரால் மின்கள்

“ஒருநாள் பொறுங்க நான் பயிரெல்லாம் ஒதுக்கி, தண்ணிய வழியிட்டு இன்டைக்குள்ள எண்ணேய் அடிக்கப் போறன். நானேளா - ஒருநாள் பொறுங்க அதுக்குப்பிறகு நீங்க தண்ணியை என்ற வயலுக்கால வழியிட்டு, பயிரை ஒதுக்கி எண்ணேய் அடிக்க.”

அவருக்கு விறுவிறுவென்று சூடு ஏறுகிறது.

“உன்ற வயல் தப்ப வேணும். என்ற வயல் அழிய வேணும். அப்பழியே... ஒரு கீற்றால தண்ணிய வழிய விடன். நானும் பயிர் ஒதுக்கி எண்ணேய் அடிக்கிறன்.”

“நீங்க வட்ட விதானையார், நீங்கதான் எங்கட வயலையும் காப்பாத்தித் தரணும். அதை விட்டுப் போட்டு மல்லுக்கு நிக்கரீங்க”

“நான் சண்டைக்காரன் என்று சொல்லியாடா?”

“மரியாதையாப் பேசாங்கோ. டா போட்டு பேசக் கூடாது. உங்க வயசுக் குத்தான் நான் மரியாதை தாறன்..... கவனம்.”

இவருக்கு பிடரி மயிர் சிலிர்க்கிறது..... ‘விறுவிறுவென்று விலங்குக் கூட்டமொன்று எட்டுக் கால் பாய்ச்சலில் வேகம் கொண்டு கைகளில் வலுக்கொள்கிறது....

“இங்க, தண்ணிய தட்ட விடறியோ இல்லையோ”

“முடியாது. இண்டைக்கு முடியாது போ. ஏலாது”

“என்னடா சொன்னனீ?”

முதல் அடி கன்னத்தில் விழுகிறது. கட்டிப் புரண்டதில் யாருக்கு அடி, யாருக்கு உதை என்று புரியவில்லை. விலங்குக் கூட்டம் மறுபடி மறுபடி

பாய்ந்து “மனிதனை” விரட்ட.....

“எனக்காடா கை வெச்ச ?”

இளமையும் முதுமையும் மோதிக்கொள்ள முதுமை பழித்ரக்கப் பாய்கிறது. “எனக்காடா கை வெச்ச”..... மறுபழிமறுபழி ஆக்காண்டிப்பறவை வட்டமிட்டுக் கீச்சிடுகிறது.

“எனக்காடா கை வெச்ச?”

கையில் அகப்பட்ட கிருமிநாசினிப் போத்தலில் அரைவாசியை அவனது வாய்க்குள் ஊற்றி முடிந்த போதுதான் அவரது ஆத்திரம் தணிகிறது....

நிலமையின் கொடுரம் புரியத் தொடங்கிய போது..... எல்லாமே முடிந்து விட்டிருந்தது.

செவ்வால் அறனை தான் நோக்கிய திசையில் இருந்து பின்வாங்கி நகரத் தொடங்கியது. அவரை ஆட்சி செய்திருந்த விலங்குக் கூட்டம் தனது பேய்ப் பாய்ச்சலை குறுக்கிக்கொண்டு மனக் கூட்டுக்குள் கடிவாளம் கிட்டுக்கொண்டது.

ஆனாலும் எல்லாமே முடிந்திருந்தது!

குற்றத்தின் வெப்பச்சடர் அவரை தீய்க்கத் தொடங்கியது. ஒரு கொலைகாரனாக மாறிவிட்ட கொடுரம் அவரை அணு அணுவாக பிராண்டத் தொடங்கி விட்டது. கண நேரத்தில் தன்னை ஆக்கிரமித்துச் செல்கின்ற முன்கோபம் செய்து விட்டிருந்த அட்டேழியம் அவரைக் குற்றவாளியாக்கி

“நீ கொலைகாரன். நீ கொலைகாரன்” என்று விரல் நீட்டி குதறி எடுத்தது.

கொலைகாரனாக மாறிவிட்ட நிலையில் அதற்கான பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதோ - தண்டனையில் இருந்து தப்பிக்கொள்வதோ அவருக்குச் சரியாகப் படவில்லை. பாவத்திற்குரிய தண்டனையை தானே வழங்கிக் கொள்ளவே விரும்பினார்.

கையில் மிகுதியாக வைத்திருந்த கிருமிநாசினி, தானே தண்டனை அளிக்கின்றேன் என்று கூறிற்றா?.....

போத்தலை உயர்த்தி வாய்க்குள் ஊற்ற வெளிக்கிட்ட போது, தம்பி ஓடி வருகின்றான்.

“உங்களுக்கு விசரே” போத்தல் எகிறிப் போய் விழுந்து கவிழ்ந்து கொள்கிறது.

“நீங்களன்ன வேணுமென்டா செய்தனீங்க? அவனும் அடிச்சான். நீங்களும் அடிச்சீங்க. சண்டையில் திது சகஜம்... அவன் உங்கட வயசுக்கும் மரியாதை தரயில்லியே....”

“என்டாலும் நான் செய்திருக்கப்படாது. என்ற கோபம் கண்ணலை மறச்சுப் போட்டது”

“கை கால் கழுவிக் கொண்டு நீங்க மேட்டு நிலத்துக்குப் போங்க.... அங்கேயே ரெண்டு நாள் இருந்து மாடுகள்றைப் பாருங்க. மற்றதெல்லாம் நான் கவனிச்சுக் கொள்றன்.”

அப்படியேதான் நடந்தது. அவர் மேட்டு நிலம் போனார். பாதுகாப்பு கில்லாமல் கிருமி நாசினி பாவித்ததால் மரணம் சம்பவித்தது என்று முடிவானது.

தண்டனை தப்பிப் போனது. குற்றம் அழுங்கிப் போனது. உண்மை அடங்கிப் போனது.

நீண்ட நாள் அவர் பேச்சற்றுப் போனார். மனசாட்சி குறுகுறுப்புக் காட்டியது. இரவில் புலம்பத் தொடங்கினார். கண் விழித்து அரட்டத் தொடங்கினார்.

தம்பி எல்லாவற்றையுமே மறைத்து விட்டான். செத்தவனின் பிள்ளைகளுக்கு தர்ம காரியங்கள் என்று உதவி புரிந்தார்கள். ஆனால் அவையெல்லாம் செய்த பாவங்களுக்குரிய பிராயச்சித்தம் ஆகிவிடுமா...?

இந்த ஜந்து வருட காலப்பகுதியில் நெஞ்சின் ஓரத்தில் தனித்திருந்து எப்போதாவது அவரை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டுதானிருந்தது.

அன்று செய்த குற்றத்திலிருந்து தப்பிவிட்டார். இன்று செய்யாத குற்றம் குரல்வனையை நசுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தண்டனைகள் தாமதிக்கலாம். ஆனால் தப்பவிடாது போலும்.

விதானையர் வந்து விட்டார்.

“ வட்ட விதானை, எனக்கெண்டா நம்பிக்கையில்ல. நீ கொலை செய்ற ஆள் இல்லை. ஆனால் அந்தப் பையன் நீ அடிச்சதெண்டுதான் சொல்றான். எனக்கெண்டா என்ன செய்றதெண்டு விளங்குதில்லை. நீங்க ஒரு நடை பொலிசுக்கு வாங்களன். நடந்ததை சொல்லிப்போட்டு வந்துருவம்.”

அதற்குள் தப்பி வந்து விட்டான்.

“யாரோ ஒரு பையன் சொன்னான் எண்டதுக்கா அவரை பொலிசுக்கு வரச் சொல்றீங்க.... என்ன நியாயம் விதானை?..... அவர் என்ன கொலைகாரனா?.... நாரைக் கொக்குப் புழக்கிற பொழியனை நாங்க ஏன் கொல்ல வேணும்..... அவர் வரமாட்டார்..... நீங்க போங்க...”

மனைவி விசும்பத் தொடங்கிவிட்டாள். உச்சிப் பொழுதின் வெம்மை யையும் சேர்த்துக் கொண்டு காற்று சுழன்று அடிக்கிறது. வெள்ளள

கொழும்பான் மாமரத்திலிருந்து கொப்பொன்று முறிந்து படலைப் பக்கம் விழுந்து வழியை மறைத்து நிற்கின்றது.

“நாங்களாகப் போய் உண்மையைச் சொல்லிட்டா நமக்கு நல்லது. அவங்களாக வந்து இழுத்துக் கொண்டு போனா வில்லங்கமாகப் போயிடும். நலவுக்குத்தான் சொன்னன்.”

“அதெல்லாம் நாங்க பாப்பம். பொலிஸ், கோடு கச்சேரி என்று நாங்களும் ஒரு கை பாப்பம். நீங்க போய்வாங்க.”

மாமரக்கொப்பை விலக்கிக் கொண்டு விதானையார் படலை தாண்டுகிறார். தம்பி விறாந்தை நோக்கி வருகிறான்.

“விதானைக்கென்ன விசுறா?.....அவர் வேலையை அவர் பாத்துக் கொண்டு போக வேணும். முந்திரிக் கொட்டை. நீங்க சும்மா இருங்க, நான் எல்லாம் பாக்குறன். பாம்புக்குத்தான் அடிச்சது. அது தவறிப் போச்சு. நீங்க அதையும் சொல்ல வேண்டாம். எனக்குத் தெரியாதென்டே சொல்லிப் போடுங்க.”

“அதெப்படிதா தம்பி” அவரால் பெசு முடியவில்லை. தொண்டடைக்குள் வார்த்தைகள் சிக்குண்டு உறைகிறது.

வாந்தி எடுக்கிறார்..... கண்களில் மயக்கம்.....

செவ்வால் அறைணக் குட்டிகள் தவழ்ந்து ஊர்ந்து செல்வது போலவும் நாரைகள் அவற்றைக் கவ்விக் கொண்டு பறப்பது போலவும் காட்சிகள் அழிமனதில் தோன்றுகின்றன... கோழிக்குஞ்சொன்றை கறுப்புக்காகமொன்று தூக்கிக் கொண்டு கூட்டில் வைத்து தனது குஞ்சுக்கு கிரை ஊட்டுவது போல சலனாக்காட்சி... இது என்ன நியாயம்?

கிருமி நாசினிப் போத்தலை மலைப்பாம்பொன்று விழுங்கி, விழுங்கி

வெளியே துப்புகிறது. பாம்பு முட்டைகள் உடைந்து உடைந்து தீப்பற்றிக் கொள்கிறது..... அவர் பார்வையில் சலனாங்கள் தீர்ந்து, ஓளி பரவுகிறது.

“தம்பி, நான் பொலிசுக்குப் போறன்”

“உங்களுக்குப் பைத்தியமா? புழச்சு கூண்டுல போட்டு நீங்கதான் செய்தது என்டு தண்டனை தந்திடுவாங்க”

மனைவி கையை பிசைந்து கொள்கிறாள்.

“தம்பி நானே செய்ததாகத்தான் சொல்லப் போறன். அதுக்கு பிறகு விசாரணை தேவையில்லை. அஞ்சு வருசத்துக்கு முன் நடந்த அறக்கொட்டியான் சண்டையை நினைச்சுப்பார். அதற்குரிய தண்டனையே இன்னும் எனக்குப் பாக்கி இருக்கிறது. இப்போது நான் போவது தண்டனை பெறுவதற்காக அல்ல. பிராய்சித்தும் பெறுவதற்காக”

தம்பி மலைத்து நின்றான். இப்போது அவன் தடுக்கவில்லை. அவரைத் தடுக்கலாம். ஆனால் அவரது மனச்சாட்சியை தடுக்க முடியாது என்பதை அவன் அறிவான்.

கலாச்சார அமைச்சு தேசிய மட்டுத்தில்

அரசு ஊழியர்களுக்காக நடத்திய

சிறுகதைப் பொட்டியில் இரண்டாம் பரிசு [2002]

தலை முறைகள்

வேலி ஓரத்தில் முள்ளி முருங்கை பூத்திருந்தது. வைகாசியில் இது ஒரு கண்கொள்ளாக காட்சி. இரத்தச் சிவப்பில் பூக்கள் சரம் சுரமாக தொங்கிக் குலுங்கும். பூக்கள் மூலையில் மாற்று கிளிச் சொன்னுபோல வளைந்து.... மைனாக் கூட்டம் கதைகள் பேசிக்கொண்டு மூக்கு நுனியால் கோதி விளையாடும்.

பக்கத்திலேயே பால் முருங்கை. நீளம் நீளமாக காய்கள் நூலிழுத்து. நூற்றுக் கணக்கில் இலைகளை மறைத்துக் கொண்டு..... குச்சவெளியில் இருந்து வாப்பா கொண்டுவெந்த முருங்கைத் தழியின் வாரிசுகள்.

இரண்டு முருங்கைக்களுக்கும் நடுவில் வாப்பா பாவித்து அந்தக் காலத்து. அடி கெரியல் பூட்டிய சிகப்புச் சைக்கிள் சாத்தியிருக்கிறது. வாப்பா மெளத்தாகிய பின் தன்னோடும் முப்பது வருடங்களாக கூடவே சினேகிதனைப் போல வயல் வரம்பென்று பார்க்காமல் உழைத்து வருகிறது.

காலையில் இருந்து இரண்டு மரங்களிலும் குந்திக்கொண்டு, காகங்கள் கரைந்து கொண்டிருக்கின்றன. வேற்று நாட்களென்றால், விரசித்துரத்துகின்ற மனனவியும் இன்றைக்கு அந்தக் குரலை ரசித்துக்கொண்டு வாசலில் நிற்கிறாள்.

“என்னாங்க மகன் லோஞ்சிலேயே வருதா..... இல்லாட்டி, அல்லை, கந்தளாய் ஹோட்டில் காரால வருதா?”

அவளை நியிர்ந்து பார்த்து விட்டு அவர் காக்கைகளை விரட்டத் தொடங்கினார். அவை பிரியவில்லை. முருங்கையிலும் மூள்ளி முருக்கையிலும் மாறி மாறி குந்தத் தொடங்கிவிட்டன.

அவருக்கு ஏரிச்சல்தான்...ஆனால் பொறுத்துக் கொண்டார். டெலிபோன் செய்திக்கு அவை அடையாளம் காட்டிக் கொண்டல்லவா இருக்கின்றன.

மூள்ளி முருக்கை மரத்தில் பச்சைப்பசேல் என்ற இலைகளை மறைத்துக் கொண்டு சொங்கட்டிச் சிவப்பில் பூக்களைத் தாங்கி நிற்கும் அந்த அழகுக் காட்சியிலேயே மனம் லயிக்கின்றது.....

மனைவியின் கேள்வியில் மனம் ஓப்பவில்லை. அடுத்த கிழுமை மகன், மதில் கட்டச் சொல்வான். இரண்டு மரங்களும் தறிக்கப்பட்டு விடும்.

இன்றைக்கு றியாட்டில் இருந்துவரும் மகன் தான் வந்ததும் முதல் வேலையாக, வேலியை உடைத்து கருங்கல் மதில் கட்டி, தண்ணீர்த் தாங்கி கட்டி, குசினிக்கு மாபிள் பதித்து..... எல்லாவற்றையும் டெலிபோனிலேயே சொல்லி விட்டான்.

“நல்லாக் கேட்டனீங்களா? மகன் மலைக்கு வந்து லோஞ்சால வருதெண்டு? நேற்று டெலிபோனில் நல்லாக் கேட்டனீங்களா?”

அவளுக்குத் தாய்மைத் தவிப்பு, இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு-ஒரே மகனைப் பார்க்கும் பரிதவிப்பு....

“நல்லாக் கேட்டாச்ச. மலைக்குத்தான் வாறான். சின்னத்தம்பியின் மகனும் வாறான். ரெண்டு பேரும் வேனில் வாறாங்க. அவரை மலையில் விட்டு விட்டு மகன் லோஞ்சில்தான் வருவான். மதியத்துக்குப் பிறகுதான் கிங்க வந்திறங்கு வான். நீ, சோத்தக் கறிய ஆக்கன்”

அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. விராலிக் கீரையை மசித்து,

முருங்கைக்க காய்ச் சொதியும் வெச்சு, முட்டைக் கோழியொன்றையும் அறுத்து உறைச்ச கறியும் ஆக்கி வெச்சிருக்கிறாள்.

“சின்னாத்தம்பியின் மகனும் இங்கே வாறானாமா?.... குஞ்சா கொழுந் தையா கண்டது....”

சின்னாத்தம்பி அந்தக் காலத்துச் சினேகிதம். பக்கத்துப் பக்கத்து வயல். வழிச்சல் சேனையில....ஆளுக்கு அஞ்சு ஏக்கர். இருபோகமும் செய்யக்கூடிய காணி....வழி தண்ணீயாலதான் கஸ்டம்.....எப்பவும் வயலுக்க தண்ணீ வந்த சீரதான். பயிரைமட்டும் ஏத்திட்டா அப்புறமென்ன?....அவணக் கணக்கில் வெளாயும்.

தான் போகாட்டாலும் பரவாயில்ல. இரவோட இரவா வாய்க்கால் கட்டுலேயே படுத்துக்கெடந்து ஆனை வெள்ளாப்புக்கு முந்தி ரெண்டு வயலுக்கும் தண்ணீ கட்டிப் போடுவான்.... சின்னாத்தம்பிய நெனச்சா இப்பவும் நெஞ்சில விக்கல் எடுத்து, கண்ணீர் கசியும்.

பூச்சி கழிச்சுப் போட்டுது என்டு ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில் வண்டி கட்டிக் கொண்டு, இவர் வீட்டுக்குத்தான் வந்தார்கள். வெசக்கல், கறுப்பு வைத்தியம், ஆசுப்பத்திரி என்டு வைத்தியம் பார்த்தும் ஒரு நள்ளிரவில் இவர் வீட்டிலேயே சின்னாத்தம்பி இறந்து போனான். குஞ்சும் குஞ்வானுமாக ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக இரண்டையும் கட்டிக்கொண்டு தாய் அழுதாள். அவளது சொந்தச் சகோதரன்போல சின்னாத்தம்பியின் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய சகல வசதிகளை யும் செய்து கொடுத்தார்.

87 கலவரங்களால் அந்தக் குடும்பம் இடம்பெயர்ந்து வாழும் நிலைக்குள்ளானது. ஆண் துணையின்றி அவதிப்பட்ட அந்தக் குடும்பத்தை திருகோணமலையில் குடியேற்றி வைத்தார். இரண்டு ஏக்கர் தென்னாங்காணியையும் அதோடு ஒட்டிய சொங்கல் வீட்டையும் விற்று கிடைத்த பணத்தில் மலையில் பத்து பேர்ச்சஸ் காணியும் வாங்கி சிறிய அளவில் மனையொன்றும் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

அதெல்லாம் பழைய கதை....ஆரம்பத்தில் திருகோணமலையில் வாழச் சங்கடப்பட்ட அவர்கள் நாளாவட்டத்தில் அந்தச் சூழலுக்கே பழகி, வசதிகளை பாவித்து படிப்பில் கவனம் செலுத்தி.....முத்தவன் எலெக்ட்ரீசியனாக றியாட்டுக்குப் பயணமாகி, தங்கச்சிக்கு பிரிட்டனில் கல்யாணம் என்று இப்போது பேசுக்கால்..... அதற்குத்தான் இப்போது ஊருக்கு வருகிறான்.

“முதூர் ஜெற்றிக்கு யாருக்காவது டெலிபோன் பண்ணிக் கேளுங்களன் லோஞ்ச் ஜெற்றிக்கு வந்துட்டா என்டு”

மனைவியின் அவசரம். அவருக்கு ஏரிச்சல் ஊட்டனாலும் அவளது பேதமையை எண்ணி முறுவலித்தார்.

அவள் ஒரு கட்டுப்பெட்டி, மகன் வெளிநாடு போய், வீடு திருத்தி, குசினி கட்டி, எல்லா மின்சாதனங்களும் வீட்டில் வந்து புகுந்து கொண்டாலும் இன்று வரை அவள் தொலைபேசியைத் தொட்டதில்லை. பயம்....கரண்ட பிழித்துக் கொள்ளும் என்று பயம். மகனுடன் ஒரு முறையாவது ‘பேச பேச’ என்று கூறினாலும் பேசமாட்டாள். பக்கத்தில் நின்று பேசுவதைக் கேட்டுக்கொள்வ தோடு சரி. தான் இல்லாத போதும் பகல் முழுக்க டெலிபான் அழித்தாலும் எடுத்து என்னென்று கேட்க மாட்டாள். இதற்காக அவள்மீது அவர் ஆத்திரம் கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

அவள் கேட்டதிலும் ஒரு கருத்து இருக்கிறது. சின்னத்தம்பியினுடைய பெண்சாதியும் போன கிழமை இங்கு வந்துதான் போனவ. மகளின் கல்யாணப் பேசுப்பற்றி சொல்லிட்டுத்தான் போனா. நல்ல இடமாம். தூரத்துச் சொந்தமாம். அவங்களாகத்தான் கேட்டவங்களாம். இந்தியாவில் ரெஜிஸ்ட்ராம். ஆறு மாசத்தில் பிரிட்டனுக்கு எடுத்துவோங்களாம். அவள் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லச்சொல்ல, சின்னத் தம்பியின் நினைவுகள் வந்து கண்களில் நீர் முடியது. வீடும் வளவும். வயலும் என்று ஒரு வட்டத்துக்குள் ஒரு பசுமையாக வாழ்ந்து விட்டுப்போன சின்னத்தம்பியின் மகளுக்கு இந்தியாவில் கல்யாணம். பிரிட்டனில் வாழ்க்கை.

“நீங்களும் இந்தியா வரணும்”

அவருக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை. முதூரையும் திருகோணமலையையும் விட்டால் அவருக்கு வேறு எந்த ஊரும் தெரியாது. ‘நான் இந்தியாவுக்கு போவதா?.....பாஸ்போட் எடுத்து, பிளேனில் ஏறி....’

“ஒண்டும் யோசிக்காதீங்க. தம்பி வந்ததும் பாஸ்போட் விசா வேலை யெல்லாம் அவனே முடித்துத் தருவான்.”

“பார்க்கலாம்” என்றார் முடிவெடுக்க முடியாமல்!

“அதோட், வயலையும் விக்கலாமென்டு” சொல்லி முடிக்கு முன்னர் கேவிக்கேவி அழுத் தொடங்கிவிட்டாள். பூர்வீகச் சொத்தை விற்பதா? ஏற்கனவே தென்னாங் காணியையும் விற்றாச்ச. வயலைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சின்னத்தும்பியைப் பார்ப்பது போல - அந்த நிலையும் கைமாறப் போகிறதா? நெஞ்சில் நெருஞ்சி உரசுவதுபோல.....

முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக்கொண்டு மேலும் பேச முயன்றாள். குரல் உடைந்திருந்தது.

“மகனுக்கு சீதனமாக குடுக்கத்தான் நெனச்சி இருந்தேன். அவர் திருக்கும் போதெல்லாம் பிஞ்சு மகளின் அஞ்சு விரலையும் எண்ணி, எண்ணி அஞ்சு ஏக்கர் வயல் எண்டு சொல்லி சிரிப்பார். எனக்கு அது கைமாறுவது விருப்பமில்லை.”

இவள் என்ன சொல்ல வருகிறாள்?

“உங்கட மகனும் வெளி நாட்டில இருந்து வாறதெண்டு தம்பி டெலிபோன்ல சொன்னவன். வந்தா திரும்பி போறதில்லையாம்.”

“ஆமா..... ஆமா.....”

கொண்டுவாற காசில வயல நீங்களே வாங்கிக் கொள்ளுங்க. நீங்களாகப் பாத்து என்ன வெல தந்தாலும் சரிதான். சொத்து நமக்குள்ளேயே கைமாறினதாகப் போகும்.”

அவருக்கு விருப்பமில்லை.... சின்னத்தம்பியும் தானும் சீனட்டியும், பனாங்கழியும், பச்சைப் பெருமானுமா வெதச்சி....சில்லுத்தாரா காவல் பாத்து கங்களவு தண்ணிக்டி, குடலை பிரிந்து கதிர்களாகி சிரித்து மலரும்போது கை கோர்த்துக் கொண்டு கதைகள் பேசி.....தங்களுடைய பிள்ளைகளும் தொடர்ந்து கமம் செய்வார்கள் என்ற கனவுகளைல்லாம் சிதைந்து.... இன்று வெளிநாடுகளில் தொழிலுக்காக அலைந்து... அவர்களுடைய புதிய தலைமுறை என்ன செய்வார்கள்?

“மகன் வரட்டும் பேசிப் பார்ப்போம்”

அவரால் முடிவெடுக்க முடியவில்லை. சின்னத்தம்பியின் வயலை தான் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்வது என்னவோ போல் கிருந்தது. சின்னத்தம்பி உயிருடன் கிருந்தால் கிடை விரும்புவானா?.... முள்ளி முருங்கையிலிருந்து மைனாக்கள் பறப்பதையே பார்த்தார்.

அதேநேரம் வேறு யாரும் வயலை, விலை கொடுத்து வாங்குவதையும் அவரால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. சின்னத்தம்பி கிறந்த பிறகும் தானே வயலைச் செய்து வருகிறார். இலாப நட்டம் எல்லாம் பார்ப்பதில்லை. சூடிடித்து நெல்லை விற்றதும், வெளியில் வழாங்கும் ஆயத்தையும், சாப்பாட்டுக்கென்று ஜந்து மூடை நெல்லையும் கொடுத்துவிட்டு வந்து விடுவார்.

‘மகனும் வந்தவுடன் பேசி முடிவெடுப்போம்’ என்று அப்போதைக்கு அந்தச் சிந்தனையை ஒத்தி வைத்தார்.

ஆனாலும் அடுத்த வாரமே சின்னத்தம்பியின் மகன் டெவிபோனில் பிடித்துக் கொண்டான்.

வராஸ் மீன்கள்

“நீங்கதான் மாமா வயலை எடுங்கோ. இதில் யோசிக்க ஒன்றுமில்ல. எங்கட வயல் உங்களுக்கிட்ட இருந்தால் அது எங்களுக்கிட்ட இருக்கிற மாதிரி தான். தங்கச்சியின் ‘வெழங்’கை முடிச்சிட்டா எனக்கு நிம்மதி”

அவர் முடிவு ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

பின்னர் யோசித்துப் பார்த்ததில் அது சரியென்றுதான் பட்டு. சின்னத்தம்பியின் வயல் வேறு யாரிடமும் இருப்பதைவிட தங்களிடம் இருப்பதுதான். தான் அந்தக் குடும்பத்திற்கு செய்கின்ற மரியாதையாக இருக்கும் என்று படுகிறது.

மகன் வரட்டும்.....கொண்டு வார காசில் வாங்குவம். இனி மகன் வெளிநாடு போற்றில்லைதானே.....அஞ்சும் அஞ்சும் பத்து ஏக்கர். மகன் பத்து ஏக்கரையும் இரு போகமும் சீராசெய்து வெட்டனாலே, அவர்ர சீவியம் முழுக்க செல்லாவாத்தியாக காணும்.....

டெவிபோன் அடிக்கத் தொடங்கியது.

“மகன் போலத்தான், என்னென்டு கேளுங்களன்”

மகன்தான்!

“வாப்பா.... நான்தான்.....திருகோணமலை ஜெற்றியில் நின்டு பேசுறன். சுகமா வந்து சேர்ந்திட்டன். நீங்க, கடைசி லோஞ்சில் வெளிக்கிட்டு. மலைக்கு வார்ங்களா?”

“ஏன் ஏன்....வெளிநாட்டில இருந்து வாற நீ நேரா வீட்டுக்கு வந்து இறங்காம, அங்க நின்டு கொண்டு என்னைக் கூப்பிடுறாய். இங்க உம்மா சோத்தையும் ஆக்கி வெச்சுக்கொண்டு ரோட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு நிக்கிறா.....சொல்லன். அப்படி என்ன அவசரம்?”

“இங்க மெயின் ரோட்டை கடையொன்று விற்பனைக்கு வருது.

என்னோட வெளிநாட்டில வேலை செய்தவரோட மாமாட கடை. புடவைக் கடை. பத்து லட்சம் சொல்லுறாங்க. நீங்க மலைக்கு வந்தா இன்டைக்கே உறுதியை எழுதிட்டு வந்திடலாம்”

“அவ்வளவு காசி கொண்டு வந்திருக்கியா?”

“ஆமா, இல்ல வாப்பா.....ஏழ லட்சம் கொண்டு வந்திருக்கிறன். அதைக் குடுத்து உறுதி எழுதிப் போடலாம். மிச்சக்காசு ஆறு மாதத்தில குடுத்தாப் போதும்”

“ஆறு மாசத்துல மிச்சம் மூன்று லச்சத்தைப் புரட்ட ஏலுமா?..... எங்கால காசு வாறது?”

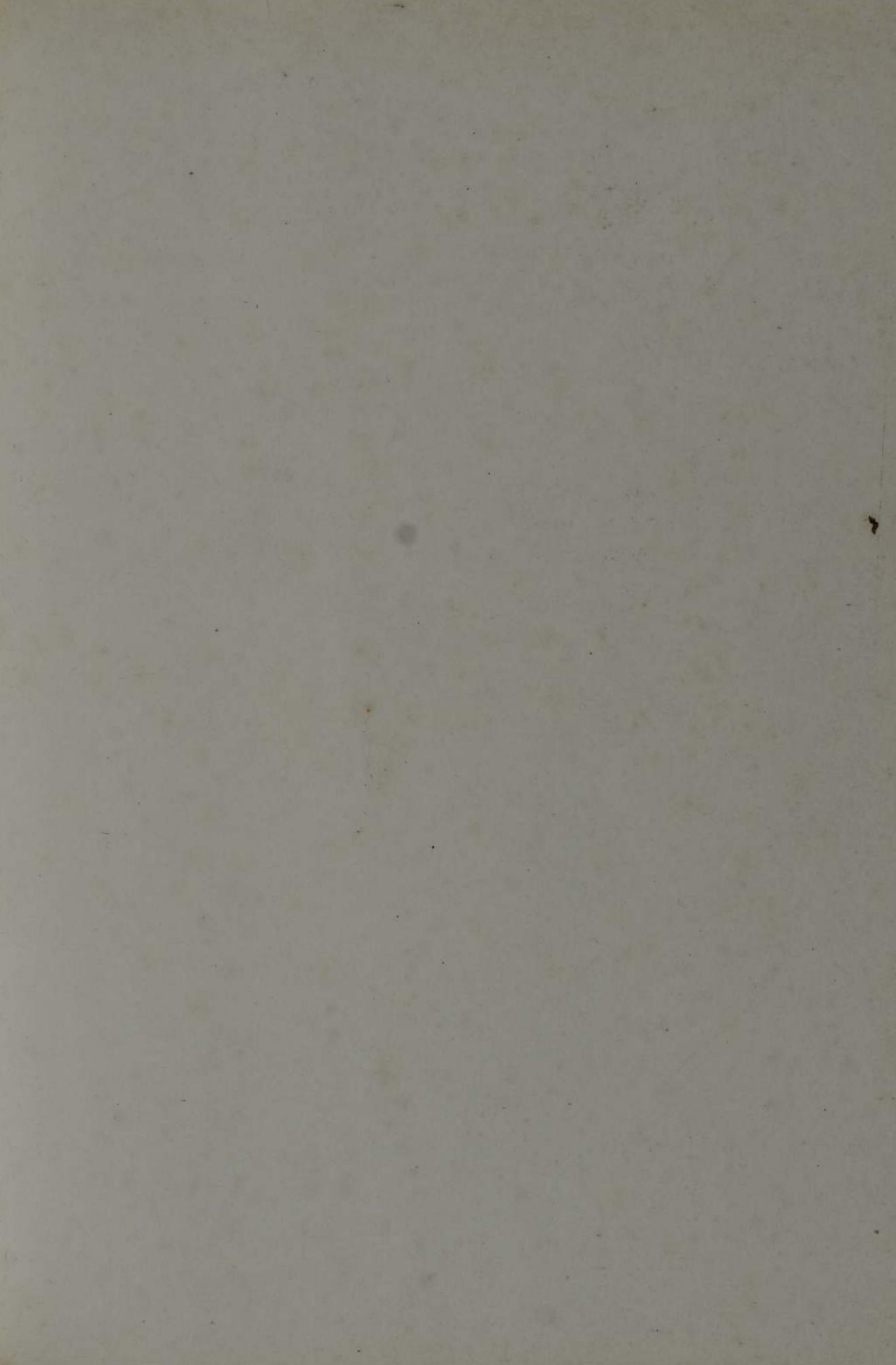
“ஏன் வாப்பா, நம்மட வயல் அஞ்ச ஏக்கரையும் வித்தா மூன்று லட்சம் தேறாதா? வாப்பா.....வாப்பா.....”

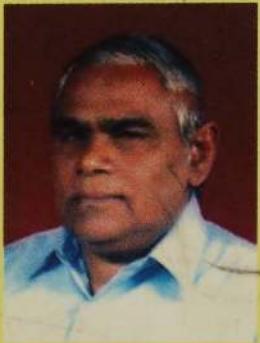
அவர் விக்கித்துப் போனார். தொலைபேசி கை நழுவியது. முதுகுத் தண்டில் வியர்வை பெருகி சில்லிட சாய்மானக் கதிரையில் விழுந்தார்.

பார்வை மாத்திரம், முள் ஸி முருக்கை மரத்தில் சாத்தியிருந்த அடிகரியல் பொருத்திய சிகப்பு நிறச் சைக்கிளில் பதிந்திருந்தது.

முதூர் பிரதேச செயலகம் சார்பாக நடத்தப்பட்ட
சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பாரிசு யெற்றது - 2000

முதூர் நகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட எம்.எஸ். அமானுல்லா அவர்கள் முதூரின் முதலாவது பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியராவார். 35 வருட கால சிறப்பான கல்விச் சேவையைப் பூர்த்தி செய்து ஒய்வு பெற்றுள்ள இவர் மாணவம் பருவம் முதலே இலக்கியத்துறையிலும், அபரிமிதமான ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்து வருபவர்.

எழுத்தின் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவரான இவர் எழுத்தின் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய பங்களிப்பு மகத்தானது. எழுத்திலும், சர்வதேச மட்டத்திலும் நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி பல பரிசில்களை வென்றுள்ளார். இவரது மனித இனம் எனும் சிறுகதை சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு நாலுருவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பூக்கடைக்கு விளம்பரம் தேவை யில்லை, என்பது போல இவரது ஆக்கங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது. மிகக் குறைவாகும். இந்தத் தொகுப்புக் கூட இவரது மாணவர்களினதும், இலக்கிய ஆர்வலர்களினதும் அன்பான வேண்டு கோள் காரணமாகவே வெளியிடப்படுகின்றது. இலக்கியச் சுவைஞர்களை இது பெரிதும் கவரும். மறைந்த எழுத்து எழுத்தாளர் அமரர் வ.அ.இராசரத்தினத்தின் வெற்றிடம் இவரால் நிரப்பப்பட வேண்டு மென்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பல பரிசில்களை வென்று முதூர் மண்ணுக்கு பெருமை தேடித் தந்த இவரது படைப்புக்களை பட்டியலிட்டு ஆவணப்படுத்துதல் எதிர்கால சந்ததியினருக்கும், இலக்கிய மதிப்பீடாளர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையுமென்று கருதுகின்றோம்.

செயலாளர்,
முதூர் இலக்கிய வட்டம்.''

எம்.எம்.ஏ.அனுஸ்

இந்திய

ISBN 978-955-1098-09-4

9 7 8 9 5 5 | 1 0 9 8 0 9 | 4

A standard linear barcode representing the ISBN 978-955-1098-09-4.